

Hí Quân Nhập Hoài

Contents

Hí Quân Nhập Hoài	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	5
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	16
7. Chương 6	20
8. Chương 7	24
9. Chương 8	28
10. Chương 9	32
11. Chương 10	35
12. Chương 11	39
13. Chương 12	42
14. Chương 13	46
15. Chương 14	49
16. Chương 15	53
17. Chương 16	56

Hí Quân Nhập Hoài

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, giao hoạt mỹ công, thành thật anh tuấn thụ, HEEditor:Tiểu Dạ, Minh KhaBeta: Tiểu DạGia đình củ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hi-quan-nhap-hoai>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Nhìn khắp Kinh thành, không có ai không biết, không có ai không hiểu hai nhà họ Tông, Hoàng Phủ, cho dù là người bên ngoài kinh thành, cũng khó đảm bảo không đối đại danh của bọn họ như sấm bên tai. Nhà họ Tông là dòng dõi thư hương, đời đời đều đảm nhiệm chức quan văn quan trọng trong triều đình. Nhà họ Hoàng Phủ là võ lâm thế gia, đời đời đều đảm nhiệm chức quan võ quan trọng trong triều đình.

Theo lý mà nói hai nhà phụ trách hai phương diện khác nhau, lĩnh vực cũng trái ngược hoàn toàn, hẳn là bổ trợ cho nhau, hảo hảo vì triều đình dốc sức mới đúng, ấy vậy riêng đến đời này, hai vị đương gia trái lại tranh chấp nhau đến mức mặt đỏ tía tai. Trưởng nữ Tông gia vào cung làm phi, nhà Hoàng Phủ cũng không cam chịu yếu thế, lại cũng đưa nữ nhân vào cung. Vốn là muốn dựa vào mỹ mạo của khuê nữ nhà mình có được sự độc sủng của hoàng đế, vậy mà hai nàng lại đẹp chim sa cá lặn, như hoa như ngọc như nhau, đến

cuối cùng đều trở thành sủng phi của hoàng đế, mặc dù như thế, các nàng cũng không như phụ thân của mình tranh đoạt tình nhân, ngược lại còn đối đãi nhau như tỷ muội, hoà thuận vui vẻ ở chung với nhau.

Tuy nói như thế, nhưng tông, Hoàng Phủ hai nhà chi tranh cũng không có chấm dứt, bởi vì tông, Hoàng Phủ hai nhà sinh đều là một nam một nữ, nói cách khác hai nhà trong lúc đó đánh giá liền dừng ở Hoàng Phủ gia dài nam cùng tông gia ấu tử trên người

2. Chương 1-2

Thượng Thư Phủ.

Trên đại sảnh, nam nhân một thân quan phục khoảng chừng ngũ tuần đi đi lại lại, mặt đầy vẻ lo lắng, thỉnh thoảng lau lau thái dương với tay áo nhỏ giọt mồ hôi, với râu tóc hoa râm của mình động thái càng tiêu sái mà phiêu động. ([Dạ] nói chung là đáng điệu hoang mang cực độ a!)

Lúc này, từ hành lang vào 1 mỹ nam tử, một thân bạch sam phụ trợ hần như tiên nhân hạ phàm, trong tay lay động chiếc quạt vì hần tăng thêm 1 phần dáng vẻ thư sinh, đôi môi thanh nhả tuyết mỹ cong lên thần tình biểu hiện chủ nhân bất cần đời.

”Lão cha, người tìm ta?” Vừa tiến vào sảnh, hần liền đối lo lắng của nam nhân vấn.

Làm như gặp được cứu ***, nam nhân hai mắt tỏ hào quang, còn kìm chưa xuất 1 phen nước mắt, nước mũi tèm lem hô: “ Mặc nhi, người khả trở lại.”

Đây đúng là 1 đôi phụ tử, quan phục nam nhân chính là đương triều Lại Bộ Thượng Thư Tông Khánh Lâm, mà hần gọi “Mặc nhi” chính là tiểu nhi tử Tông Khúc Mặc nhà hần.

”Cha, người tìm ta như thế nào cấp bách, đã xảy ra chuyện gì?” Tông Khúc Mặc theo biểu tình “ân cần” của lão cha trông được ra chút manh mối, khẽ nhíu mày hỏi – đến tột cùng ai là cha, ai là con a? Làm cha như thế nào nhất nhất có việc lại tìm con chống, thế đạo phản bất thành?

”Mặc nhi a! Cha... cha sắp không được a!” Tông Khánh Lâm vẻ mặt sầu bi nói xong, khóe mắt len lén quan sát nhi tử — hé ra lão hồ li tướng.

”Nga, cha là được cái gì bệnh bất trị sao?” Liếc mắt 1 cái là nhìn thấu hành động lão cha nhà mình, Tông Khúc Mặc da không ngứa thịt không đau hỏi, nhàn nhả nghịch nghịch cây quạt.

”Phi! Phi! Phi! Ai có bệnh a? Cha là nói nhiều sắp bị nhà họ Hoàng Phủ kia kéo người nhà hần lên đối địch!” Tông Khánh Lâm biết nhi tử nhà mình không hảo dễ lừa, bị nhìn thấu sau chỉ phải ngoan ngoãn nói ra tình hình thực tế.

”Ý gì?” Chiều hần lý giải, nhà Hoàng Phủ với nhà hần hần thế lực ngang nhau, mặc dù nhà Hoàng Phủ chính nắm giữ binh quyền, nhưng Tông gia cũng không phải dễ chọc, kinh tế quốc gia thế lực to lớn đều nắm giữ ở trong tay cha hần, tưởng như nhà Hoàng Phủ kia cũng không tự dưng mà khơi mào sự cố.

”Người không biết, hôm nay lâm triều, Hoàng Phủ lão gia khỏa kia hướng ta 1 cái nháy mắt. Ta còn cho chuyện gì, nguyên lai là nhi tử hần muốn đi tòng quân, hần, hần là ở hướng ta khiêu khích!” Nói đến này, Tông Khánh Lâm tức giận đến thở râu tròng mắt, biểu hiện hết sức là buồn cười.

”Người ta cho nhi tử đi tòng quân thì cha có chuyện gì? Chẳng lẽ cha không cho người ta đi a?” Tông Khúc Mặc thật không hiểu cha hần, không có việc gì liên thích cùng Hoàng Phủ thế bá đầu khí, có thể so sánh đều mang ra so, ngay cả nhi nữ bản thân cũng trở thành vật hy sinh mang ra nhất quyết cao thấp, may mắn các nàng làm phi tử Hoàng Thượng về sau cũng thật hạnh phúc, bằng không...

”Người như thế nào sẽ không hiểu được đâu! Người ngẫm lại, một khi con hần được Hoàng Thượng trọng dụng, bọn họ phụ tử liền thủ, cha người còn có hảo sống tốt sao?” Tông Khánh Lâm hé ra khuôn mặt già nua thương tâm hề hề, đối với nhi tử chính mình phát động thân tình công kích, chính là hy vọng được con hần có thể trợ giúp 1 tay. Không phải hần khoe khoang chứ, thằng con này của hần từ nhỏ đã thông minh, mười tuổi đã đọc [Tứ Thư], [Ngũ Kinh], ngâm thi phú thì không nói chơi, nếu không phải nhi tử hần không thích công khai thì từ lâu người khác đã sớm biết hần có đứa con “thần đồng”.

“Vậy cha là hy vọng ta như thế nào làm?” Tông Khúc Mặc xem như lúc này đã nhìn ra tâm tư cha hần, nói gì mà sợ hãi nhà người ta phụ tử liên thủ, kỳ thật là đem nhi tử chính mình ra so với nhi tử người ta. Trong trí nhớ của hần, cha cái gì cũng không sợ, chỉ sợ mất mặt.

“Ta muốn, ta là nhớ ra người có phải hay không nên đi khảo thủ công danh nga?” Tông Khánh Lâm đối nhi tử này cho đến bây giờ cũng không có cái uy phụ thân. Ai kêu con hần rất vĩ đại, quả thật là thắng hần rất nhiều, nhi tử đối hần là tự nhiên đau tiến vào xương, nhưng đối với đứa con này vô cùng cung kính, nguyên nhân nhiều vô kể, chính là bởi vì nhi tử hần thừa hưởng dung mạo mẫu thân hần, đối với con hần tựa như chính mình âu yếm yêu thương phụ nhân, nói hần không dám can đảm lỗ mãng.

“Ân?” Tông Khúc Mặc cau mày, âm điệu cũng cao không ít. “Ta không có nghe sai đi. Cha là kêu ta đi khảo thủ công danh sao?”

“Hắc... ta chỉ... ta chỉ là 1 cái đề nghị...” Tông Khúc Mặc kêu hần 1 tiếng “cha” làm sống lưng hần rét lạnh cả người, lão tử sợ con, phản! Phản rồi!

“Thứ con không thể tòng mệnh, cha khả nhớ rõ trước lúc nương lâm chung đã có nói qua?” Tông Khúc Mặc cố tình chấp tay cáo trạng, mắt lạnh lùng nhắc nhở Tông Khánh Lâm chính mình đã nói quá lời.

”Đương nhiên là nhớ rõ. Ta đáp ứng nương người sẽ không bắt buộc người.” Tông Khánh Lâm nét mặt già nua cứng rắn xả xẻ ra 1 cái cười, lại xoa xoa mồ hôi trên thái dương, đối mặt nhi tử, hần có hảo đại cảm giác áp bách a! Trước lúc nương hần lâm chung y đáp ứng nàng tuyệt không ép buộc hần những gì hần không muốn làm. Mà khảo thủ công danh lại đúng ngay việc hần tối không muốn làm. Hần biết, con hần 1 khi dự thi là tuyệt đối lấy được mũ Trạng Nguyên. Hần cố tình chính là bắt vi sở động...

“Cha nhớ là tốt rồi. Nhi tử mệt mỏi, trở về phòng trước.” Tông Khúc Mặc thu lại cây quạt, xoay người liền muốn ly khai.

“Mặc nhi... Người liền nhẫn tâm mặc kệ cha người bị người ta khi dễ sao?” Vốn hần muốn ra khỏi sảnh nghe được chợt dừng động tác, thẳng tắp đứng ở cửa.

Tông Khánh Lâm vừa thấy nhi tử có hiện tượng mềm hóa, đối chính mình có lợi, lập tức thừa dịp truy kích: “người nghĩ lại đi, cha nếu không có quyền, người còn có thể suốt ngày ở nhà như vậy sao? Sống nhà nhả như vậy sao? Tỷ tỷ người không có chỗ dựa như núi cha đây, ở trong cung không phải đã xảy ra gì a? ” Nói chuyện, quả là giống như khuôn nuốt phải ô đứng lên.

Bị Tông Khánh Lâm vừa nói, Tông Khúc Mặc ngẫm lại cũng có đạo lý. Có thể hần khác, muốn phá hoại cuộc sống hiện tại của hần hần sẽ không khoan tay đứng nhìn. Hần như là học giả hưởng lạc chủ nghĩa, mặc quần áo tốt nhất bằng lụa, ăn thực phẩm cao cấp nhất, bên người lúc nào cũng có hạ nhân hầu hạ, nữ nhân cũng phải là tuyệt sắc nhất... Phụ thân nếu không quyền, vậy hần là không có tiền đi, kia cuộc sống tất sẽ khổ sở, hần tất cần chút rau dưa qua ngày...

“Trừ bỏ công danh, ta còn có thể như thế nào?” Mặc dù biết lão cha là đang diễn trò cho hần xem, hần cũng không muốn giương mắt nhìn phụ thân luống tuổi khóc sụt sướt, này.... Xấu hổ chết mất! Nhưng mà công danh, hần vẫn là không khả năng đáp ứng, nếu thi đậu công danh nhất định sẽ bị chốn quan trường trói buộc. Cái đó với tính hần lại không hợp. Hần cũng không muốn làm kiến phước. (kén chọn)

“Nương người mất sớm, ta lại không thể hảo hảo dạy dỗ người, sách vở đều đã đầy ắp trong tâm trí người...” Tông Khánh Lâm dong dài không dứt.

“Dừng! Nói trọng điểm!” Tông Khúc Mặc tính tình lãnh tính nay bị mang ra tra đến bốc hỏa, và trời biết nương hần qua đời năm ngoái, cái gì mà mất sớm chứ!

“Chỉ cần người có thể thắng con của Hoàng Phủ lão nhân!” Tông Khánh Lâm không nhanh không chậm nói ra mục đích cuối cùng. Trong mắt lóe *** quang — quả không hổ là lão hồ ly.

Tông Khúc Mặc nghĩ nghĩ, triển khai cây quạt, chậm rãi từ từ kích động, khóe môi hiện lên 1 nụ cười không rõ ý nghĩa. Cất bước liền đi ra ngoài.

“Nhi tử hần gọi là gì?”

“Hoàng Phủ Chương. Mặc nhi! Người đáp ứng rồi sao?” Nhìn bóng dáng nhĩ tử khuất xa, Tông Khúc Mặc lớn tiếng hỏi, vẫn là không nhận được bất kỳ phản ứng nào đáp lại.

Trà lâu tối nổi danh kinh thành phải nói đến tiểu lâu, nơi này lá trà cùng điểm tâm đều là cao cấp nhất. Đến nơi này không là người giàu có thì cũng là kẻ có thân thế cao sang.

Tông Khúc Mặc là khách quen nơi này, hiện hắn đang ngồi ở ghế gần cửa sổ trên lầu hai, nhắm nháp thượng phẩm Hoàng Châu bích loa xuân, thường nhất cấp sư phó làm điểm tâm, nhân sinh rất thích ý.

Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang. Khi hắn thấy trên đường phố xuất hiện nhân khi, hắn phải nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, tạm thời buông điểm tâm ngon miệng, nhìn chăm chú về phía đường người đi lại.

Đây chính là Hoàng Phủ Chương a!

Tông Khúc Mặc xem là 1 đấng nam nhân cao gầy tuấn bạt, nhìn từ trên xuống cũng không thấy rõ mặt hắn. Người này toàn thân toát khí thế có qua võ luyện cùng với miêu tả người khác nói không khác là mấy, lại vừa mới ở phía sau bằng qua, hắn là hắn!

Tông Khúc Mặc âm thầm phỏng chừng, nhìn nam nhân dọc ngang qua các trà lâu tiến thẳng phía trước tiếp tục đi. Hôm nay hắn là đến nhận thức trước 1 chút đối thủ của mình. Nếu đáp ứng lão cha rồi, hắn liền lập tức phải thắng nam nhân này. Đường nhiên cũng gián tiếp mà đến thưởng thức cực phẩm điểm tâm. Chính cái gọi là biết người biết ta bách chiến bách thắng cho nên hắn tính trước sẽ cùng Hoàng Phủ Chương kết giao bằng hữu.

Đương lúc hắn suy nghĩ cùng Hoàng Phủ Chương tiếp cận như thế nào không có cảnh giác, thoáng 1 cái hắn nhìn thấy tiểu hài tử đang trộm túi tiền bên hông Hoàng Phủ Chương. Mặc dù có điểm buồn cười hân cư nhiên không có phát hiện. Nhưng vì thế hân tạo ra được 1 cái cơ hội tốt. Lúc này không được động. Khoảng đái hân nào! Hân đứng dậy hân nhẹ mớ điểm tâm làm động tác tạm thời cáo biệt liền vội vàng đuổi theo nam nhân đã đi xa.

“Hảo! Người hài nhi trộm, còn nhỏ tuổi liền làm chuyện xấu!” Hoàng Phủ Chương nắm lấy tay tiểu hài tử phía sau lưng, Tông Khúc Mặc về mặt đây chính nghĩa truy hô.

“Ah! Đại gia, tha ta đi... tha ta đi... cầu người!” Tiểu hài tử hiển nhiên bị hoảng sợ, đối Tông Khúc Mặc cầu xin tha thứ.

Tông Khúc Mặc chỉ có thể ở trong lòng nói thầm, này cũng chả thể trách hân, có oán thì hãy oán tên Hoàng Phủ Chương kia. Nếu không hân, này sao phải chạy trên đường cái quảng thảo tặc a?

Hoàng Phủ Chương lập tức xoay người, đối Tông Khúc Mặc nở 1 nụ cười nói: “Thỉnh vị huynh đệ này thả hân ra!”

Ôn nhu, ấm áp, Hoàng Phủ Chương tươi cười làm Tông Khúc Mặc có 1 chút thất thần. Luận tướng mạo, Hoàng Phủ Chương tuyệt không so được với chính mình. Nhưng ở hân hé ra 1 khuôn mặt đầy nam tính, mắt như 1 con ưng bàng lợi hại vụt lên, chẳng hạn như tước cao mũi thẳng.

Gặp Tông Khúc Mặc không nói gì, Hoàng Phủ Chương tiếp tục: “Hân trộm túi tiền của ta, ta tất nhiên là biết đến...”

“Vậy người vì cái gì không ngăn cản?” Vừa nghe hân nói, Tông Khúc Mặc khó hiểu hỏi.

Hoàng Phủ Chương vừa cười, cười đến gần như ngóc ngách, hân nói: “Hân nếu có dùng 1 ít, liền cho hân trộm thôi, dù sao ta cũng không thiếu bạc. Hân chỉ là 1 hài tử cuộc sống cũng không dễ dàng. Không phải bắt đắc dĩ cũng sẽ không làm trộm nhi.”

Vừa nghe lời này, Tông Khúc Mặc như hiểu được, này như tuấn vĩ nam tử nhưng kỳ thật đơn thuần muốn chết. Tiền là cố ý cho hài tử này trộm, ngược lại là chính mình... lạm dụng giả danh chính nghĩa.

Buông tay ra, nhìn tiểu hài tử mang túi tiền nhanh như chớp chạy đi, Tông Khúc Mặc không thú vị lắc lắc cây quạt, xoay người liền muốn đi. Không nghĩ tới còn chưa khai chiến đã ngã ra, vẫn là trở về tìm điểm tâm của hân tốt hơn.

“Vị huynh đệ này xin dừng bước!”

Không nghĩ tới Hoàng Phủ Chương cư nhiên mở miệng lưu hãm lại, Tông Khúc Mặc cung khiêm xoay người, 1 câu mạch lạc hỏi: “Vị đại ca này còn có chuyện gì sao?”

“Ta muốn cảm ơn người. Tuy rằng tiền là do ta tự nguyện cho hãm trộm, nhưng người còn chỉ điểm ta nên nói lời thanh tạ. Không biết tôn tách đại danh?” Như trước, hãm cười đơn thuần đến ngớ ngẩn, Hoàng Phủ Chương xem ra càng giống 1 gã bình thường thành thật. Rất khó tưởng tượng tương lai hãm ta sẽ ra trận giết địch.

“Tại hạ Tông Khúc Mặc, tạ cũng không cần, ta bất kể cái gì cũng có giúp được đâu, không biết đại ca là...?” Tông Khúc Mặc đi không thay tên ngồi không đổi họ, chỉ tiếc báo thượng tục danh.

“Nga! Nhưng là nhi tử của Tông thế bá..? Tại hạ Hoàng Phủ Chương, gia phụ chính là Hoàng Phủ Chính.” Hoàng Phủ Chương vừa nghe tên lập tức chủ biết hãm là nhi tử Tông Khánh Lâm.

“Đúng là..., nguyên lai đại ca chính là nhi tử Hoàng Phủ thế bá, kính đã lâu, kính đã lâu!” Tông Khúc Mặc cười tuần mỹ khiến Hoàng Phủ Chương tuyệt không nhìn ra trên mặt có chút dối trá nào, nói xong liền cung nghênh theo lời nói.

“Tông hiền đệ giữu cợt.” Hoàng Phủ Chương lược thâm sắc trên mặt bất khả tư nghị đỏ bừng. Tông Khúc Mặc xem điệu bộ nói không như lời của hãm... khả ái a.

“Hoàng Phủ đại ca quả là thập phần nhiệt tình. Hy vọng trộm nhi cũng tâm tồn cảm kích làm lại người mới.” Vì dời đi ánh mắt (đánh lạc hướng), Tông Khúc Mặc 1 lần nữa nhắc đến chuyện vừa rồi.

“Đúng a! Sớm biết sẽ bị thấy đã cho nó thêm ít bạc!” Hoàng Phủ Chương đột nhiên thốt lên, không tự giác toát ra đơn thuần.

“Là, là..., là... đại ca người hình như không có ngân lượng đi!” Tông Khúc Mặc thuận miệng đáp lời, rồi sau đó nhất tâm kiến huyết (1 kim thấy máu =))) nghĩa là thấy là nói ko suy nghĩ) nói ra sự thật.

“Nga, ta quên mất!” Hoàng Phủ Chương nhếch miệng cười, ngượng ngừng gãi đầu.

“Hoàng Phủ đại ca! Đi thôi, Chúng ta đến trà lâu phía trước ngồi.” Tông Khúc Mặc này thật sự là trong lòng tưởng niệm mỹ vị điểm tâm của hãm đã bỏ lỡ.

“Nhưng... là, ừ, lần sau để vị huynh mời người!” Hoàng Phủ Chương sang sảng cười, nhìn qua người bên cạnh lại 1 trận hoa mắt.

3. Chương 2

Trên đường phố náo nhiệt, tiếng rao hàng, hét to nối liền không dứt...

Phút chốc, sở hữu huyên náo tựa hồ đều dừng, mỗi người hai mắt đều nhìn về phía một người — thân lam nhạt nho sam, trong tay cây quạt nhẹ nhàng mà phe phẩy, vài lọn tóc đen theo gió phiêu lãng tung bay. Đây là một thân giả đã làm mọi người ngây mắt không rời, càng đừng nói kia người như được thần ban thưởng tuần mỹ dung mạo.

Tông Khúc Mặc trên mặt lộ vẻ nhất quán tươi cười, nhàn nhã cuống, đôi mắt cái đầu nhìn hãm kinh diễm sở thị làm như không thấy, có lẽ phải nói thói quen đã trở thành tự nhiên. Đây tương tự dung mạo nương hãm làm cho hãm luôn là tiêu điểm chính khiến người chăm chú không rời. Nhưng càng làm nhân mê muội chính là hãm kia vân đạm phong khinh khí chất (khí chất thiên bẩm).

Tông Khúc Mặc giống như nghĩ đến chuyện gì buồn cười, trên mặt tiểu ý càng thêm sâu sắc.

Làm cho Tông Khúc Mặc đột nhiên tâm tình tốt lên chính là hôm qua hãm gặp gỡ Hoàng Phủ Chương. Nghĩ đến hãm hôm qua điểm tâm tiêu lâu bộ dáng khi nhìn không được bật cười. Thật chưa thấy qua đại nam nhân nào như hãm vậy đơn thuần, chẳng qua là chút điểm tâm ngon miệng liền đủ để cho hãm lộ ra thỏa mãn biểu tình.

Chính là, hãm này là thật tình biểu hiện sao?

Đôi này, Tông Khúc Mặc có chút hoài nghi, dù sao nhi tử Hộ Quốc đại Tướng Quân là không nên xem thường. Theo hẳn biết, Hoàng Phủ Chương còn nhỏ liền theo phụ thân hẳn học võ, chính vì là đền đáp triều đình, nghĩ như vậy tư tưởng người rong ruổi sa trường đơn thuần như vậy sao?

Mang theo nghi hoặc, Tông Khúc Mặc đi vào tiểu lâu – ăn cái gì ngon miệng không dầu mỡ cái, mặc dù đã tới ngày hôm qua, hôm nay hẳn vẫn là nhịn không được lại tới. (anh tham ăn nha! =))

Chân trước mới bước vào trà lâu, tiểu nhị liền nhanh chóng đi đến trước mặt hẳn: “Tông gia, có vị nhân gia ở trên lầu chờ ngài!”

“Nga?” Tông Khúc Mặc vẫn nhất quán tươi cười, đáy lòng lại hiện lên 1 tia nghi vấn – là ai biết hẳn hôm nay sẽ đến đây? “Dẫn đường.” Thu hồi cây quạt, hẳn đối tiểu nhị phân phó.

Vừa lên lầu, Tông Khúc Mặc liền thấy hôm qua chỗ ngồi liền một người, mặc dù đưa lưng về phía hẳn, nhưng theo thân hình quen thuộc này liền liếc mắt 1 cái nhận ra hẳn là ai – đối thủ của hẳn Hoàng Phủ Chương.

Giơ lên cây quạt vẩy lui tiểu nhị, Tông Khúc Mặc nhìn bóng dáng Hoàng Phủ Chương, trong tâm tư thoáng qua 1 chút suy nghĩ hẳn chờ chính mình là có mục đích gì. Nhẹ nhàng đi về phía trước, đứng ở bên cạnh Hoàng Phủ Chương, Tông Khúc Mặc gọi lên một chút ôn hòa mê người cười, “Ta nói là ai đang chờ ta, nguyên là đại ca a!” Ở nhiệt tình Hoàng Phủ Chương kiên trì nhấn mạnh, ở ngày hôm qua họ liền kết bái huynh đệ.

“Ân, hiền đệ rốt cục cũng đến!” Nghe được thanh âm Tông Khúc Mặc, Hoàng Phủ Chương vội vàng ngăn đầu, dương cương trên mặt càng sáng ngời tiểu ý, con người đen như mực hiện lên 1 tia tinh lưỡng.

“Mau tọa, mau tọa!” Hoàng Phủ Chương vội vàng lôi kéo Tông Khúc Mặc ngồi xuống.

Tông Khúc Mặc cười cười ở bên cạnh hẳn tọa vị, nhìn 1 bàn điểm tâm – không một chút dấu tích động qua. Chẳng lẽ hẳn là cố ý chờ mình sao? Hôm qua đơn độc thuần chính là ảo giác, hôm nay thỉnh là Hồng Môn Yến? Nếu vậy, kia cũng không nên xem thường hẳn, ngay kia hôm nay sẽ diễn Tiểu lâu hẳn cũng có thể dự đoán được...

“Đại ca thế nào hôm nay lại có nhã hứng đến nơi này?” Tông Khúc Mặc làm bộ không biết hẳn là cố ý đến đây đợi mình – để tránh đả thảo kinh xà, mỉm cười hàn huyên nói.

“Không, không...” Hoàng Phủ Chương vội vàng giải thích nói, “Ta là cố ý đến chờ ngài.”

Hừ! Giấu đầu lòi đuôi sao! Tông Khúc Mặc ở trong lòng khinh thường mắng.

“Hôm qua ta không phải đã đáp ứng mời người một lần sao? Cho nên...” Hoàng Phủ Chương lúng ta lúng túng nói, nhìn thấy Tông Khúc Mặc theo dõi hẳn với cặp mắt có được hấp lực trí mạng, trên mặt tự giác dâng lên một tầng hơi nóng.

“Đại ca làm sao biết hôm nay ta đến?” bất khả tư nghị, Hoàng Phủ Chương nghe trong lời nói như gió lạnh thổi qua tâm, nổi lên từng trận gợn sóng, như là khôn khéo *** vì như hẳn cũng không liệu được là nói thật?

“Không, ta chính là nghĩ cách ngày không bằng xung đột, buổi sáng đi ra này muốn thử thời vận, xem có thể hay không gặp gỡ người, ha ha!” Hoàng Phủ Chương nói xong ngượng ngùng nở nụ cười, lược qua thiên chân ánh mắt làm cho một bên Tông Khúc Mặc nhịn không được trong lòng hung hăng thất 1 cái.

Ngốc qua! Tông Khúc Mặc trong lòng nhẹ cười thầm, “Đại ca sao không kén người đến phủ gọi ta một tiếng, người gọi ta sao có thể không đến?” Giơ lên cây quạt, hẳn hiện tại tâm tình thật sự tốt, hảo đến không che giấu biểu hiện trên gương mặt, chung quanh một trận thanh hút khí nổi lên. (=))) anh hút ông bướm quá nha! Em thích)

“Này... người xem, ta đã nhanh chóng quên mất, một lòng vội nghĩ đến đây chờ người!” Hoàng Phủ Chương bình tĩnh đại ngộ, tựa hồ không phát hiện chính mình trong lời nói ái muội.

“Đại ca nhưng thật ra quý nhân hay quên sự a!” Tông Khúc Mặc phẩy phẩy cây quạt, cười trêu nói. Xem ra, Hoàng Phủ Chương này cũng vẫn như thế bất quá, thật sự thành thật đến người ta nhị không được muốn

khi dễ hấn mà chính mình ác chất tựa hồ đang rục rịch, sau này ngày nào cũng không nhàm chán! (tính chuyện tương lai a! hóng:”3)

“Ha ha, để hiền đệ cười rồi, vi huynh chỉ là một cái thô nhân, muốn nói quý nhân là hiền đệ mới xứng!” Hoàng Phủ Chương tỉnh tỉnh bình tỉnh đối cười cợt của đối phương cũng chỉ là cười trừ.

Đang lúc bàn này nhất thuyết nhất tiểu, góc sáng sửa một bàn bốn, năm người bày ra một tà ác âm mưu ...

“Tiểu tử này, cái bộ dạng chính là so với nữ nhân còn mỹ hơn, bắt lấy hấn chúng ta cùng thưởng, hắc hắc hắc!” Ước chừng này là gã đứng đầu băng đảng, nam nhân mang 1 vẻ mặt thô bỉ, hạ lưu ánh mắt nhìn chằm chằm xa xa Tông Khúc Mặc, không khó biết hấn trong lòng có chút suy tưởng cái gì.

“Thủ lĩnh, tiểu tử này bộ dạng thật là không phải bình thường mỹ, có thể nói so với trước kia đã trêu đùa là mỹ hơn.” Một bên thuộc hạ cũng nhin không được một mảng tưởng tượng kiều diễm.

Này một người bang theo trên đường cái thấy Tông Khúc Mặc ngọc quan trên mặt, nhìn hấn vào Tiểu lâu ăn cái gì này thời cơ xuống tay tuyệt hảo.

“Sốt ruột cái gì? Chờ ta thượng xong rồi, còn không đến lực người, thôi!” cầm đầu nam nhân hạ lưu nói xong, ra hiệu cho tiểu nhị chạy đến, ở bên tai tiểu nhị phân phó vài câu, tiểu nhị vội vàng mang mang chạy khai đi, bất quá lập tức mang đến 2 vò rượu.

Nam nhân *** ** cười, (ta cũng cười! hắc hắc dự là đời trong trắng Chương ca đến đây bé mặc cười bỉ) một bên vò rượu để vào 1 bao bột phấn màu trắng. “Hắc, hắc đây chính là tối thượng đẳng mị dược, trình nữ liền biến thành liệt nữ...”

“Thuốc này lợi hại như vậy, ta cam đoan lát nữa tiểu tử kia khẳng định so với nữ nhân còn mất hồn. Ha ha...” Một bàn nam nhân bất giác phát ra tà ác tiếng cười...

Hoàng Phủ Chương cùng Tông Khúc Mặc đều bị điểm tâm Tiểu lâu cấp mê thượng, cảm thấy mỹ mãn được thưởng thức mỹ vị thực phẩm, một chút cũng không biết nguy hiểm từng bước hướng bọn họ càng gần....

Cầm đầu nam nhân đi đến trước bàn bọn họ, lúc này mới phát hiện Tông Khúc Mặc bên cạnh Hoàng Phủ Chương không phải một cái tiểu tử dễ dàng thu phục. Nhưng là sắc dục huân tâm, hấn đã sớm xem sinh tử không để ý, một lòng thăm nghĩ làm cho kia cậu ấm tuần tú uống xong vò rượu đã hạ mị dược.

Nghĩ đến Tông Khúc Mặc uống xong vò rượu trở nên mị dạng, nam nhân liền nhin không được toàn thân máu sôi ngược dâng lên, đem vò rượu đã hạ dược trước mặt Tông Khúc Mặc, nam nhân lớn tiếng nói: “Vị công tử gia này, có hay không can đảm theo ta uống thượng một chun?”

Tông Khúc Mặc ngay cả đầu cũng không nâng lên, ấn hạ Hoàng Phủ Chương đang muốn đứng lên, nói: “Ta sẽ không uống rượu.”

Nam nhân hiển nhiên bị thái độ ngạo mạng Tông Khúc Mặc chọc giận, trên mặt hơi hơi run rẩy, nguyên bản diện mạo thật đã không đẹp mắt lại thêm giận dữ.

“Đại gia ta mời người uống rượu, là để ý người, người đừng rượu kính không uống uống rượu phạt!”

“Ha ha...” Tông Khúc Mặc cúi đầu nở nụ cười, như trước không ngẩng đầu. “Người không uống rượu cái gì rượu đều không uống.”

“Người...” Nam nhân đại hỏa, thân thủ đã túm lấy quần áo Tông Khúc Mặc, lại nhanh chóng bị một bàn tay ngăn lại, lực đạo cầm tay lớn sắp đưa hấn bóp nát, khả hấn vì bảo toàn thể diện, hừ cũng chưa hừ một tiếng, chỉ thấy một giọt mồ hôi lạnh theo thái dương hấn chảy xuống.

Buông ra nam nhân thủ, Hoàng Phủ Chương trên mặt tràn ra tươi cười đặc trưng đơn thuần, nói: “Hiền đệ tại hạ gây nhiều mạo phạm, thỉnh thứ lỗi!”

Tông Khúc Mặc hoắc mắt đứng lên, đối Hoàng Phủ Chương ôn nhu cười, “Đại ca đừng cùng người như thế tổn nhiều lời lẽ.”

Nam nhân thấy Tông Khúc Mặc mỉm cười, nước miếng nhanh chóng mạnh yếu chảy đến đầy, thế nào còn nghe được trong lời nói hấn châm chọc.

“Hiền đệ, không thể như thế được. Vị đại ca này mời người uống rượu cũng là một phen tâm ý...” Hoàng Phủ Chương còn thật sự nghĩ đến người tới là thiện, tức giận đến Tông Khúc Mặc không duy trì được giả tạo tươi cười.

“Đúng vậy..., đúng vậy...” Nam nhân vừa nghe hắn nói chuyện, vừa một bên phụ họa.

“Như vậy đi... ta là huynh trưởng hắn, khiến cho ta thay hắn uống đi!”

“Đại ca, người không cần...” Tông Khúc Mặc còn chưa kịp ngăn cản, Hoàng Phủ Chương mượn khởi vò rượu trên bàn, “Cô lỗi! Cô lỗi!” Đứng lên uống, xem ra là đang thưởng thức.

Nam nhân lặng mắt chứng kiến tình hình đột biến, còn không có phản ứng lại, Hoàng Phủ Chương cũng đã đem vò rượu một hơi uống hết.

“A! Thống khoái! Thật sự là hảo tửu!” Giơ lên ống tay áo xoa xoa miệng, Hoàng Phủ Chương miệng cười, cười đến cùng bình thường có điểm bất đồng, nhưng Tông Khúc Mặc còn nói không được vì sao bất đồng.

“Ách,... rượu người uống..., kia, quên đi.. Ta đi đây.” Nam nhân lưu lại 1 lát đã nhanh chóng không thấy tăm hơi bóng dáng đâu, kéo theo huynh đệ hắn nhanh chóng tẩu thoát khỏi trà lâu.

“Thủ lĩnh, kia tiểu tử không, không có uống rượu mà...” Tên thuộc hạ khúm núm mở miệng.

“Vớ vẩn! Hắn không uống chúng ta mới mau lui.” Rượu đều là do cái kia nam nhân uống, không biết sẽ phát sinh chuyện gì...? (Hắc hắc, chương sau ta set pass nga.)

Hoàng Phủ Chương ngồi xuống, đột nhiên thân thể lại nảy lên nhất ba nhất ba nhiệt lưu, nhiệt hẩn ý thức có điểm mơ hồ, thân hình cũng không có cái gì khí lực, ngã xuống trên bàn. Hắn tưởng, có lẽ là say, rượu kính này quả thật rất mạnh.

“Đại ca, đại ca, người không sao chứ?” Tông Khúc Mặc lắc lắc hắn thoát nhìn hỗn độn buồn ngủ, thân thiết hỏi.

“Không, không có việc gì... chính là có điểm say.” Hoàng Phủ Chương muốn cử động thân mình, bắt đắc dĩ khí lực dường như bị trừ đi hết, một chút sức cũng không có, ngã xuống bàn.

Tông Khúc Mặc nhìn hắn hai mắt sưng mù dầm kín, hiện ra khuôn mặt đỏ ửng không tầm thường, đối hắn cái lí do “say rượu” thoái thác tuyệt đại không tin. Thân thủ sờ sờ mặt hắn, phát hiện hắn cư nhiên rất nóng, liền ngay cả cách quần áo thân thể cũng giống nhau phiếm dị thường cực nóng.

Tông Khúc Mặc cũng không phải là chưa từng có phong nguyệt hữu tình, vừa thấy chỉ biết hắn bị hạ dược, hắn bất quá cũng chỉ là vật hy sinh, chính mình mới là mục tiêu.

Thật sự là ngốc chết mà! Ngay cả tiểu hài tử ba tuổi còn biết nói không thể tùy, ăn không thể bậy người xa lạ mà, này đại nam nhân như thế nào ngay cả điểm ấy cũng không ý thức? Tông Khúc Mặc vì Hoàng Phủ Chương ở trong lòng đơn thuần, không, là ngu dần mới phải, nhịn không được cảm thấy không thể nề hà.

Nhẹ nhàng mà vỗ vỗ mặt hắn, Tông Khúc Mặc ôn nhu nói: “Đại ca, phải bảo trì thanh tỉnh nga!”

“Ân? Nga, nga, nga...” Hoàng Phủ Chương đầu giống hồ dán, đối kẻ nào bắt luận nói chuyện gì đều: “Nga, nga, nga!” đáp, một chút cũng không biết chính mình đang làm gì.

Tông Khúc Mặc nhẹ giọng thở dài một hơi — này nam nhân thành thật thật sự làm cho người ta cắn răng, đơn thuần làm cho người ta thích, đáng yêu làm người ta... muốn khi dễ!

Tùy tiện chọn một gian khách ***, Tông Khúc Mặc đem Hoàng Phủ Chương đặc ở trên giường, xoay người vắt một cái khăn ướt, mềm nhẹ phủ trên trán hắn.

“Ân..?” Khăn ướt lạnh lẽo liền tiếp xúc thân thể lửa nóng Hoàng Phủ Chương lập tức làm cho hắn phát ra tiếng rên thoải mái ưm. “Hảo lạnh...”

Này một tiếng lủi qua tứ chi bách hải Tông Khúc Mặc, hắn phát hiện còn muốn nghe nhiều hơn, nhiều hơn... Tay không tự chỉ xoa hai má cực nóng Hoàng Phủ Chương, có lẽ tay hắn cũng thật lạnh lẽo đi, Hoàng Phủ Chương nhưng không có ý thức cọ sát vào, tay bao phủ mặt chính mình lạnh lẽo tồn tại...

Mở ra hai mắt mê mang, Hoàng Phủ Chương đối Tông Khúc Mặc xả ra 1 nụ cười khó khăn – lại là cái loại hình như cùng bình thường giống nhau, lại có điểm bất đồng tươi cười. “Như thế nào như vậy nhiệt a...” Thân thể không khỏe làm hắn nhận không được oán giận nói.

“Đại ca, người...” Tông Khúc Mặc ngồi ở đầu giường, vừa định nói cho hắn tình hình thực tế lại bị hắn đánh gãy đi.

“Hiền đệ, người hãy nghe ta nói...” Hoàng Phủ Chương dừng một chút, xé áo (=|||), lộ ra hơn phân nửa cái làm cho người ta phun huyết *** ngực dày rộng. “Vẫn còn thật nóng a... Không đúng, không đúng, là ta muốn nói... cha ta cùng cha người.....Luôn tranh... luôn tranh, chúng ta nên hảo hảo ở chung..., tiêu trừ, hai nhà ân oán, người nói có phải không?”

Tông Khúc Mặc lỗ tai một chút cũng không thấm được lời hắn nói, hắn toàn bộ tâm tư đều bị ngực trần lồ lộ gợi cảm trước mắt đoạt đi, thế nào còn tâm tư đi quảng hai cái nhà ân oán, sợ là ngay đến chính hắn họ gì cũng quên mất! (=||| ta ko nhận đc cười a!’3 anh mê vk quá!)

Đột, Hoàng Phủ Chương đưa tay hắn đặt lên một mảnh khuôn ngực duyên dáng, vui tươi hơn hở cười, “Hiền đệ, tay người hảo, hảo lạnh..... a..... Ân.....” (Chương ca thành dụ thụ rầu =,.=)

Giờ khắc này Tông Khúc Mặc phát hiện Hoàng Phủ Chương cười có cái gì bất đồng, hơn một phần gợi cảm cùng dụ hoặc, thiếu kia vài phần ngu dần, như vậy hắn có nói gì mà không hấp dẫn! Hắn dám nói nữ nhân như vậy đều hội nguyên ý làm cho dạng này một cái dã tính nam nhân xuất ra hết thấy.

Tông Khúc Mặc bị như vậy mê hoặc, làm cho hắn nhận không được cúi đầu, đột nhiên Hoàng Phủ CHƯƠNG 1 CÁI XOAY NGƯỜI, ĐEM TÔNG KHÚC MẶC ĐẶT Ở DƯỚI THÂN, TỰA ĐẦU DÁN NGỰC HẮN, CÙNG MẤY CON MA MEN GIỐNG NHAU CƯỜI, “HIỀN ĐỆ, TOÀN THÂN NGƯỜI ĐỀU HẢO LẠNH NGÀ...”

4. Chương 3

Tông Khúc Mặc cả người cứng đờ, động cũng không dám động một chút – không phải bị động tác Hoàng Phủ Chương động dọa đến, mà là chính hắn dường như hưng phấn lên đi! Không chỉ nói Hoàng Phủ Chương nóng, liền ngay cả không bị hạ được hắn cũng oi bức chịu không nổi...

Nằm trên ngực hắn Hoàng Phủ Chương đánh cái rượu ợ lên, mơ hồ không rõ mở miệng: “Ngô! Thật là khó chịu...”

Tông Khúc Mặc rất nhanh bình phục chính mình, vỗ nhẹ mặt hắn, “Đại ca, đại ca... Người có khỏe không?”

Nhưng là – rượu cùng mị được hai bút cùng vẽ, làm cho Hoàng Phủ Chương bình thường từ lượng cũng không tệ lắm bắt đầu có điểm ý thức tan rã, đối người bên ngoài một chút cũng chưa nghe thấy, hơn nữa ở trên người hắn bắt đầu cọ sát đứng lên, quần áo ma sát làm cho hắn hiện tại bị mất cảm cực độ da thịt vậy hăm dần dần nổi lên phiếm hồng, ý nghĩa không rõ, từng hơi thở nhỏ ngắc quăng tràn ra khẩu.

“Ân...”

Nam nhân tính dục cực kỳ dễ bị khơi mào, huống chi là bị như vậy mê hoặc. Tông Khúc Mặc tay như có ý thức riêng trượt đến bên hông Hoàng Phủ Chương, đưa đai lưng hắn giải mở ra, nhất thời nguyên bản che đầy bán khai trên ngực rộng mở đến, tay thon dài thuận lợi lướt đến nội y, trên da bắt được tự hành đứng thẳng nho nhỏ quả thực. (cái này... tự hiểu đi, trong nội y nam nhân á! đổ mặt)

“A...” Đột nhiên bị bên ngoài kích thích Hoàng Phủ Chương nhận không được khê kêu ra tiếng, động tác nhỏ nhỏ đã muốn tăng vọt dục hỏa trong người làm hắn lý trí hoàn toàn bị thất lạc, tựa như phản trụ cứu mạng liền nắm lấy quần áo Tông Khúc Mặc, nâng lên khuôn mặt phiếm hồng – Mặc dù ánh mắt là nhìn Tông Khúc Mặc, nhưng con ngươi đen như mực đã không có gì tiêu cực. Chính là biểu tình trên mặt khát cầu nói hắn hiện tại là ở hướng người cầu hoan.

Không có người ngăn cản được như vậy ánh mắt, không người nào có thể hạ gục Tông Khúc Mặc nhưng lại vì quyền rũ ánh mắt mà hạ. Nâng lên đầu Hoàng Phủ Chương, Tông Khúc Mặc ở hắn từ trên xuống dưới

mềm nhẹ hôn, ôn nhu nỉ non nói: “Biết chính mình nghĩ muốn cái gì sao?”

“Ta... không biết...” Nét mặt cương nghị bình thường khó gặp hiện lên một tia yếu ớt biểu tình, vừa rồi hôn mãnh liệt chạm ngời hân, rất nhẹ... Như vậy đối hân không đủ, không đủ...

Nhìn Hoàng Phủ Chương như vậy, Tông Khúc Mặc giống như có được bảo vật nở một nụ cười, nụ cười kia chứa đựng một chút ôn nhu, một chút tình cảm, càng nhiều là tràn đầy chuyện chiếm hữu. Hân cam đoan như vậy Hoàng Phủ Chương chỉ ở trước mặt hân mới có biểu tình này, chỉ có hân có thể thấy người bình thường trung hậu thật thà có bất đồng bộ dáng – là như vậy trên chọc lòng nhân.

Tông Khúc Mặc ngồi dậy, làm cho Hoàng Phủ Chương trên người hân khóa ngồi, đưa hai tay hân phân biệt khoát lên vai chính mình, ở bên tai hân thổi thổi khí, nói: “Ta đến giúp ngươi, ta dạy cho ngươi phải làm như thế nào...”

“Hảo...” Mơ hồ Hoàng Phủ Chương khó nén hân còn quá đơn thuần, đối Tông Khúc Mặc trong lời nói không có hảo ý liên thanh hảo đáp ứng.

Được Hoàng Phủ Chương cho phép, Tông Khúc Mặc cúi đầu hàm trụ đóa hồng anh hân, răng nanh nhẹ nhàng mà cắn cắn ở trong miệng chính mình run run quả thực, đầu lưỡi liếm láp đầu nhũ, tràn ngập khiêu khích *** lên điểm đỏ sẫm mẫn cảm, 1 bàn tay tấn công bên kia nhũ thủ.

“A... Không cần...”

Quá lớn kích thích làm cho Hoàng Phủ Chương nhin không được đầu ngưỡng ra sau, đôi mắt dâng lên một tầng sương mù long lanh, đầu vốn muốn rút ra ở trước ngực làm mấy chuyện xấu xa, không nghĩ đến vô tâm lập xả lại càng tạo thành lớn hơn khoái cảm...

“Ách...A...”

Nhận được quá nhiều kích thích thân mình chỉ có thể gắt gao ôm lấy Tông Khúc Mặc, lại đem nhũ thủ đang chịu đủ loại tra tấn dâng thêm vào miệng Tông Khúc Mặc, nhắm nháp hoàn toàn một bên, Tông Khúc Mặc lại quay sang nhắm nháp bên kia lại mê người hồng quả, vừa lòng mà nghe được Hoàng Phủ Chương bị áp lực mà thấp trầm rên rỉ.

“Không nên cử động!” Tông Khúc Mặc lên tiếng ngăn cản ý định đẩy hân ra của Hoàng Phủ Chương, một bàn tay nhanh chóng thâm nhập quần hân, phút chốc nắm lấy phần thân đang cứng rắn ngẩng đầu hân, rất nhanh ngăn lại động tác giây dựa Hoàng Phủ Chương, nghe được một tiếng tế không thể nghe thấy than nhẹ.

“Ân...”

Này 1 tiếng giống như kích thích dục tình mạnh mẽ hơn, theo Tông Khúc Mặc âu yếm, Hoàng Phủ Chương không khỏi thả lỏng ra, rốt cuộc ở trong tay Tông Khúc Mặc phát tiết.

Đem ngón tay dính dính đến trước hạ môn Hoàng Phủ Chương, ngón tay thon dài Tông Khúc Mặc không báo trước sát nhập, nhắm chặt mắt huyết tự giác buộc chặt, cự tuyệt ngoại vật tiến vào.

Cảm giác được chính mình tại chỗ tư mật bị dị vật tiếp xúc, Hoàng Phủ Chương sợ tới mức mở to hai mắt – trong mắt như trước không có gì tiêu cự, “Không cần... không cần a...” Bất lấy tay Tông Khúc Mặc, hân phe phẩy đầu vô ý thức cự tuyệt.

“Ngươi không phải đáp ứng nghe theo ta sao?” Tông Khúc Mặc rất kiên nhẫn khuyên bảo, “Ngươi không nên cử động là tốt rồi, tắt hẳn có ta, biết không?”

Tông Khúc Mặc thấp giọng nhỏ nhẹ nói tựa hồ thật sự hữu hiệu, Hoàng Phủ Chương buông lỏng hai tay, ôm lấy hân – tựa hồ như chính mình phải giao cho hân.

Tông Khúc Mặc vừa lòng cười cười, hôn lên đôi môi hé mở, dùng hết phương thức cực kỳ phiếm tình hút lấy đầu lưỡi, môi, không kịp nuốt xuống chỉ bạc dọc theo khóe miệng chảy ra, hai người giống như từ nụ hôn này niềm qua hương vị ngọt ngào.

Thừa dịp sơ hở Hoàng Phủ Chương đang đắc ý loạn tình mê, ngón tay Tông Khúc Mặc lại lập tức tấn công huyết khẩu, hơi hơi dùng sức đỉnh vào.

“A... đau...” Bị đau Hoàng Phủ Chương bắt đầu kháng cự lên, miệng bị phủ lấp làm hắn nói không nên lời trong ý định.

Không để ý đến Hoàng Phủ Chương giãy dụa, Tông Khúc Mặc dám cầm vào ba ngón tay, ngón tay giữa kinh thối mạnh nội vách non mềm, đường hôn hắn cũng xuống dần từ miệng rê xuống cổ, ác ý ở trên người hắn lưu lại một dấu vết hoan ái, đồng thời cũng thưởng thức hắn bị áp lực không rên rỉ ra được tiếng kêu.

“Ân.... Ân....” trong cơ thể xôn xao ngón tay làm cho mọi dây thần kinh mẫn cảm hội tụ tại kia làm Tông Khúc Mặc kinh thối mạnh bộ vị kia, khoái cảm không ngừng mà đánh sâu vào hắn, như trước không thể không phóng xuất ra mãnh liệt dục vọng.

“Cơ thể hảo mẫn cảm nga!” Thấy Hoàng Phủ Chương lại phát tiết sau không có biểu tình trên mặt, Tông Khúc Mặc cười nhẹ ghé vào tai hắn nói, không nghĩ đến Hoàng Phủ Chương người mắt hôn trong nháy mắt đối những lời này mà không không chế liền đỏ mặt, làm cho hắn nhìn không được hôn lên đôi môi có chút ướt át lưu lại.

Rút ra ngón tay trong cơ thể hắn, Tông Khúc Mặc khẽ vuốt tấm lưng dày rộng hắn, “Dừng động một chút!”

Không đợi Hoàng Phủ Chương phản ứng lại, Tông Khúc Mặc liền nâng cánh mông hắn hướng cực đại dục vọng bản thân tọa hạ. “A...” Dị vật thô cứng rắn chắc nháy mắt tiến vào thân thể cảm giác làm cho hắn nhìn không được kêu lên thảm thiết, hắn liều mạng vận vẹo cơ thể thoát khỏi thân mình bị buộc tra tấn, lại chỉ làm cho dị vật sát nhập chỗ càng thêm sâu.

“Đau quá! Buông ra... Buông ra...” Cho dù bình thường là người cỡ nào tiêu sái cũng chịu không được lên tiếng nức nở, nước mắt lướt qua hai má đọng lại trên người Tông Khúc Mặc.

Hoàng Phủ Chương giống như tiểu hài tử khóc lóc nức nở làm cho Tông Khúc Mặc bất khả tư nghị dâng lên một cỗ đau lòng, nhưng là, bởi tại Hoàng Phủ Chương khóc trong mắt hắn lại thật sự rất đáng yêu, (anh bị S nặng rầu =) nam nhân tối không chịu được loại hình này khiêu khích, cho nên chính là tính trấn an vài câu tượng trưng, hắn liền nhìn không được co rúm lên, như nguyện ý thấy Hoàng Phủ Chương không thể ức chế xuất khẩu thở dốc.

“A...”

Không khí tình sắc tràn ngập trong phòng nhỏ hẹp, mấy phiên ép buộc, Tông Khúc Mặc rất nhanh ở hắn làm xuất ra cực đại dục vọng.

Lúc Hoàng Phủ Chương mở hai mắt ra, ánh vào trong mắt là tuyệt sắc dung nhan, hô hấp có quy luật biểu hiện hắn chính thật ngủ say. Đối mặt với gương mặt này, trì độn như hắn cũng cảm thấy thần hồn điên đảo, chính là – hắn khi nào cũng Tông Khúc Mặc ngủ ở cùng nhau?

Xốc chấn lên vừa thấy, tròn mắt Hoàng Phủ Chương nhìn thấy đều nhanh yếu rơi xuống – vì cái gì hắn không có mặc quần áo? (Ồ!.. sự tình phức tạp ca à! vô vai) Vì cái gì Khúc Mặc cũng không có mặc? Vì cái gì thất lưng hắn thật sự không thẳng lên được? Còn có, còn có cái gì mặt sau địa phương hội đau?

Nhanh chóng lục lại trí nhớ, hắn còn nhớ rõ hôm qua khi hắn uống hết vò rượu liền thấy bản thân có điểm say, mơ hồ nhớ rõ hắn này bị đưa lên phòng một gian khách ***. Sau đó..., sau đó hắn liền thấy thân thể thật nóng,... Thật nóng cho nên kéo cái vật thể lạnh áp hắn... Đẳng đẳng! Vật thể? Hình như là tay hiền đệ đi? Đối, là tay... sau đó lại...

Hoàng Phủ Chương không dám nữa nghĩ tiếp, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng – hắn đem người hôm trước vừa kết bái huynh đệ đặt ở dưới thân! Tuy rằng sau lại là hắn không có ấn tượng gì, nhưng là... Hiện tại loại tình huống này, mặc cho ai nhìn đều ra được loại tình thế gì! Hắn thực sự là cầm thú, ngay cả huynh đệ nhà mình đều... đều... Thật giận! Hắn tuy rằng là nhất giới võ phu, không có đọc đủ tứ thi thư, nhưng lễ nghi lễ mễ từ nhỏ hắn đã được giáo huấn, đối hôm nay loại này hành vi hắn thật sự không thể tha thứ cho chính mình!

Hoàng Phủ Chương tùy tay phi kiện quần áo lên mình, không dám tái đối mặt với Tông Khúc Mặc ở trên giường, nhảy xuống giường chính mình tay cầm theo bội kiếm tùy thân – hắn lại là loại cầm thú hành vi có thể lấy cái chết tạ tội!

Đem kiếm phong để ở cổ, mới muốn dùng sức cửa kiếm trong tay đã bị người đoạt đi – đúng là Tông Khúc Mặc! Hắn vừa tỉnh liền thấy hình ảnh tìm chết Hoàng Phủ Chương, sợ tới mức tay chân lạnh lẽo. Hắn chưa từng có như thế đại cảm xúc di động? Gặp gỡ Hoàng Phủ Chương, có lẽ là số mệnh hắn...

“Đại ca! Đây là tội gì? Ngàn sai vạn sai cũng là ở ta...” Tông Khúc Mặc cho rằng Hoàng Phủ Chương chính mình bị ôm nên thật sự là muốn tìm cái chết. Đây là cái mà bình thường nam nhân không thể chấp nhận được.

“Không, ta cảm thấy không bằng, ta... Ta không mặt mũi làm đại ca người. Mặc dù việc ta hôm qua là do uống rượu, nhưng ta cư nhiên đối với người... làm ra như thế việc đạo đức không thể tha thứ, ta chỉ có lấy máu thanh tẩy sỉ nhục cho người!” Hoàng Phủ Chương nói xong sẽ đoạt lại kiếm trong tay Tông Khúc Mặc.

Tông Khúc Mặc đỡ ý đồ đoạt lại kiếm của hắn, có điểm phản ứng không được – không có người nào như vậy đơn thuần đi? Bị người ta ôm và ôm người ta cũng nhận không ra? Ngụ ý hôm qua hắn là lần đầu...

Nghĩ như vậy Tông Khúc Mặc trên mặt lộ ra một chút lạ tươi cười, xem Hoàng Phủ Chương liền một trận kinh hãi, nghĩ đến chính mình hôm qua đã xốc lên Tông Khúc Mặc một vết sẹo – Hôm qua việc, kỳ thật là.... Thật sự tương phản! Hắn ở vụng trộm cười nhạt, vì chính mình chiếm được Hoàng Phủ Chương lần đầu mà hưng phấn không thôi.

“Đại ca cảm thấy nên xin lỗi ta, liền không cần tìm chết, cho dù người chết, trong sạch ta cũng đã không còn.” Như vậy hắn thiên hạ đơn thuần cũng không muốn buông tha, hắn hiểu sai, vậy tương kế tựu kế đi!

“Ta biết... Nhưng là ta có thể như thế nào bồi thường người?” Hoàng Phủ Chương trên mặt ảm đạm dần xuống, xem vậy Tông Khúc Mặc ở trong lòng quả thật một trận không buông tha, khả chính có thể gọi là tiểu không đành lòng sẽ loạn đại mưu, muốn công phá Hoàng Phủ Chương tâm phòng phải nhin một chút. Mặc dù hiện tại nam phong thể khí thịnh hành, nhưng là không vài người có thể chấp nhận.

“Người ở trên người ta cướp đi, ta sẽ ở trên người người cướp lại.” Tông Khúc Mặc làm bộ vẻ mặt phần uất, kỳ thật trong lòng như trầy nhạc hội.

“Cái gì?” Hoàng Phủ Chương hiển nhiên bị hách nhất đại khiêu (anh bị shock a!:) liền ngay cả ngữ khí cũng nghe ra run run.

Tông Khúc Mặc ở trong lòng than nhẹ một tiếng, đưa lưng về phía Hoàng Phủ Chương từng chữ một nói rõ ràng: “Người nếu là không muốn, ta tuyệt không cưỡng cầu.”

Hoàng Phủ Chương rõ ràng dao động, nhưng là hơn hai mươi năm dám làm dám chịu tính tình không chấp nhận được hắn như thế lùi bước, khế căn môi, hắn bất cứ giá nào...

“Ta nguyện ý! Chỉ cần người cảm thấy tốt hơn...”

Tông Khúc Mặc hiện tại vì ngay thẳng của hắn mà đau lòng, vô luận như thế nào, hắn là sẽ không buông tay! “Người đi trước đi. Ta muốn là một mình suy nghĩ chút...” Bày ra nét mặt thụ bị hại giả tạo biểu tình, Tông Khúc Mặc sâu kín mở miệng, trên thực tế muốn là cho Hoàng Phủ Chương về nhà hảo hảo nghỉ ngơi, dù sao đêm qua cũng là thực kịch liệt...

Hoàng Phủ Chương không có trả lời, nhìn Tông Khúc Mặc hờ hững biểu tình, nhớ lại biết chính mình là chỉ mang cho hắn thống khổ, chỉ phải yên lặng mặc xong quần áo rời đi...

Hoàng Phủ Chương đơn thuần suy nghĩ, sinh hoạt vợ chồng nơi đó là hội đau a...

5. Chương 4

Hoàng Phủ Chương không nhớ rõ chính mình như thế nào mà về nhà, hắn trong đầu chính là quanh quẩn lời nói Tông Khúc Mặc – Người ở trên người ta cướp đi, ta sẽ trên người người cướp lại...

Tẩy đi một phần mệt mỏi, nằm ở trên giường cũng như thế nào thật xem thường, Hoàng Phủ Chương đứng dậy vì chính mình rót một tách trà, chỗ tư mật có chút ẩn ẩn đau, nhưng dù sao cũng là một thân vô luyện, điểm ấy đau còn không có thể khiến hắn ngã xuống tiếp. Một ngụm uống sạch chén trung trà, hắn nhìn chằm chằm chén không phát ra hảo đại trong chốc lát đột nhiên ngốc...

Đột nhiên hần hướng chính mình, cánh ta giơ lên nhéo một cái, lằm bằm nói: “Hội đau, vậy không phải nằm mơ.... Ta thật sự làm ra cái loại sự tình này...”

“Thiếu gia! Thiếu gia!” Ngoài cửa truyền đến gia phó kêu thất thanh, Hoàng Phủ Chương lập tức liềm liềm tâm thần, miễn cưỡng chính mình duy trì bộ dáng bình thường, đối ngoại hô: “Tiến vào!”

Gia phó mở cửa đi đến, không phát hiện Hoàng Phủ Chương bất đồng bình thường sắc mặt tái nhợt, cung kính nói: “Thiếu gia, lão gia gọi người đi thư phòng.”

“Ân, ta sẽ theo sau.”

Để gia phó rời đi, Hoàng Phủ Chương không khỏi sắc mặt hiện lên lo lắng – hần hiện tại có cái gì thể diện đối mặt cha hần? Cha hần là một người bảo thủ không thay đổi được, muốn cho hần biết hần làm ra cái việc lễ giáo không tha, hay tử địch là con hần, chỉ sợ hần đời này không thể bước chân vào tướng quân phủ...

Lo lắng cứ lo lắng, hần vẫn là thay quần áo hướng thư phòng cha hần đi tới...

Nương người trên trời có linh thiêng phải thật phù hộ ta..., Hoàng Phủ Chương nhện không được ở trong lòng yên lặng thì thầm.

“Cha, người tìm ta là có chuyện gì?” đẩy cửa bước vào Hoàng Phủ Chương thấy Hoàng Phủ Chính ngồi trước bàn sửa sang công vụ, sợ run một chút mới ra tiếng kêu lên.

“Người đã đến rồi. Kết cục đêm qua thế nào, như thế nào lại không hồi phủ?” Mặc dù đã gần lục tuần, Hoàng Phủ Chính vẫn cứ như trước kia là một thân anh dũng khí khái, lớn tiếng biểu hiện hào khí chủ nhân, trong mắt Hoàng Phủ Chương giống như phát hào quang uy nghiêm của phụ thân.

“Ta... ta đêm qua uống rượu, ở khách *** qua một đêm.” Hoàng Phủ Chương nói ra một nửa sự thật, còn một nửa khác hần không phải không dám hướng phụ thân thừa nhận, chỉ là hần không thể cứ như vậy nói ra... Nếu là nữ tử, hần sẽ không chút do dự hướng cha hần thẳng thắn, cũng không chối bỏ trách nhiệm — thành thân. Nhưng là Tông Khúc Mặc hàng thật giá thật một thân nam nhi, nếu đem chuyện này nói người khác thật sự sẽ tổn hại đến danh dự Tông Khúc Mặc. Cho dù là cha, hần cũng không thể cứ vậy dễ dàng nói ra...

“Chương nhi, người là muốn làm người trên chiến trường, tử sắc linh *** sẽ tổn hại *** thân lẫn thể xác hoặc chí ít cũng không toàn vẹn. Người xem hôm nay sắc diện người tựa hồ không được tốt lắm?” Hoàng Phủ Chính nhìn lướt qua khuôn mặt tái nhợt của nhi tử, tuy rằng trong giọng nói vẫn là duy trì uy nghiêm, lại vẫn là tiết lộ ra chút tình cảm yêu thương nhi tử của thân phụ đối con quan tâm lo lắng.

“Thỉnh cha không cần lo lắng, ta nghỉ chút là tốt rồi, không đáng ngại!” Tất nhiên Hoàng Phủ Chính quan tâm hần cảm giác được, từ nhỏ cha hần đối hần vẫn là ngoài nghiêm, trong lòng thật sự thân thiết.

“Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, lần này triều đình phái người đến biên cương bình ổn phản loạn. người ở danh sách phía trên, thu thập một chút..., ở trong vòng hôm nay đến quân doanh báo danh.” Hoàng Phủ Chính nhìn con, từ từ chậm rãi nói.

“Cái gì? Không,.... Ý tứ của ta là nói... như thế nào lại nhanh như vậy?” Hoàng Phủ Chương chấn động lên tiếng kinh hô, Hoàng Phủ Chính nghi hoặc nhìn chăm chú hần hoán chuyển ngữ khí bình ổn. Nếu là bình thường, hần sẽ thông dong nhận sứ mệnh vinh quang này, nhưng là hôm nay.... Đáp ứng cha hần trước, về sau giáp mặt Tông Khúc Mặc sẽ cầu tình tha thứ sau, hần chỉ có thể như vậy huy huy tay áo rồi rời đi hay sao?

“Không ổn lắm!” Hoàng Phủ Chính giơ tay phẩy phẩy, tiếp tục nói: “Dân chúng biên cương gần đây bị cướp bóc dã man, thậm chí còn thảm sát thường dân, triều đình hy vọng mau chóng giải quyết vấn đề biên cương, cho dân chúng một phần an bình. Như thế nào? Người không muốn sao?”

“Không, nhi tử không có ý này, ta.... Ta đi chuẩn bị sẵn sàng, sau đó đi đến quân doanh.” Hoàng Phủ Chương vừa nghe đến dân tình biên cảnh bị cướp bóc xâm lược, trong lòng chính nghĩa dứt khoát vì dân chúng ra tiền tuyến giải cứu cho nguy nan bên trong, còn về Tông Khúc Mặc.... chờ hần toàn mạng trở về tái hướng hần thỉnh tội...

Hoàng Phủ Chinh đi thông thả một mạch đến trước mặt Hoàng Phủ Chương, hẳn lúc này không phải một tướng quân làm cho địch nhân vừa nghe đã kinh hãi sợ đến mất mật, đối mặt nhi tử mình hẳn cũng chỉ là một phụ thân. “Chương nhi, đi đường cẩn thận, cha sẽ mở khách công yến chờ người trở về. Tuy rằng hiện tại người chỉ là một gã tiểu tốt, nhưng người phải làm chuyện hẳn sẽ vượt qua thân phận của người, biết không?”

“Con biết, không có quân tốt làm sao có quân đội, ta sẽ không phải vì chính mình là một gã tiểu tốt mà lợi lòng bản thân, chúng ta nhất định có thể bình loạn.” Mặc dù Hoàng Phủ Chinh có được danh hiệu Hộ Quốc Tướng Quân nhưng Hoàng Phủ Chương cũng không có lợi dụng thể lực phụ thân mà thu nhập danh hiệu, mà làm một gã tiểu tốt khởi đầu, quyết dựa vào thực lực khiến triều đình trọng dụng.

“Hảo, hảo, hảo, ha ha đấy đúng thật là nhi tử Hoàng Phủ Chinh ta, đi thôi...” Võ vổ đầu vai con, Hoàng Phủ Chinh giống như gia đi chục tuổi, xoay người quay lại trước bàn giấy.

Nhìn phụ thân thân thể cường tráng vì tháng năm mà trở nên có điểm tập tễnh, Hoàng Phủ Chương trong lòng chấn động — cha là tại vì luyện tiết chính mình, dù sao từng chút đưa con ra chiến trường tâm tình mỗi người cha đều sẽ giống nhau, cho dù giết địch có vô số tướng quân nhưng đối con mình vẫn là rất lo lắng...

“Con cáo lui.” Nhiều lần nhìn Hoàng Phủ Chinh liếc mắt một cái, hẳn xoay người li khai thư phòng.

Ở trong phòng thu thập vật phẩm tùy thân, Hoàng Phủ Chương nhẹ nhàng mà thở dài một hơi — hẳn cứ như vậy đi rồi, Tông Khúc Mặc có thể hay không cho rằng hẳn đang trốn tránh? Nhưng là quốc gia hưng vong, thất phu có trách, nay biên cương báo nguy, hẳn lại có thể ngồi xem mặc kệ ư? Tông Khúc Mặc là người *** ý, hẳn hẳn sẽ lý giải chính mình lựa chọn đi...

Trì hoãn hồi lâu, Hoàng Phủ Chương cấp Tông Khúc Mặc hạ cái kết luận, gánh nặng trên lưng, không quan hệ đến an nguy quốc gia mọi thứ đều ném ra sau đầu, cười ra như khóc, rả rích nhiều hướng quân đội báo danh chỗ xuất phát...

Tông Khúc Mặc trở về Thượng Thư phủ thay đổi một thân y phục, khi hẳn ngồi ở phòng trong phẩm trà, có người lại chạy đến phá nát tâm tình đang tốt đẹp.

“Mặc nhi! Người hiện tại mới trở về!” Tông Khánh Lâm tiến ốc, bắt chập tất cả, ngăn yết hầu đã kêu réo lên, xem ra là đợi một người nào đó một đêm quang âm.

Vớ vẩn! Tông Khúc Mặc ở trong lòng nói thầm, cười cười nói: “cha hảo lịch sự tao nhâ, sáng sớm đã tìm con uống trà.”

“Ai có hứng trí sáng sớm uống trà! Huống hồ hiện tại đã là giữa trưa rồi.” Tông Khánh Lâm tức giận nói, “Ta hỏi người, không phải đã đáp ứng ta đi cũng tiểu tử Hoàng Phủ Chương tỷ thí sao?”

Tông Khúc Mặc gờ lên chén trà hươu hươu, chọn mi nhìn nhìn Tông Khánh Lâm dừng như lửa cháy đến mông, không nói một câu cam chịu – hôm nay hẳn hỏi đều là vô nghĩa, không đáp cũng vậy.

“Kết quả như thế nào? Người nói đi.” Tông Khánh Lâm đứng cả ngày trời, kết cục phát giác mệt mỏi, kéo ghế hạ an tọa vị, mặt đối mặt Tông Khúc Mặc hỏi.

“Kết quả? Xem như ta đem hẳn chinh phục đi.” Tổng không thể nói ta đem hẳn quải lên giường được! () Nghĩ đến việc này, Tông Khúc Mặc không khỏi tạo thêm sùng nịch tươi cười – chẳng qua cách vài canh giờ hẳn lại nhớ đến bộ dáng trẻ con Hoàng Phủ Chương, thật muốn nhanh lên nhìn thấy hẳn Tiểu Chương.

“Hừ, người đem người ta chinh phục? Hừ, hừ, hừ!” Tông Khánh Lâm vẻ mặt không chút tin tưởng.

Nhìn lão cha biểu tình không giống ai, Tông Khúc Mặc lắc lắc đầu, không sao cả nói: “Tin hay không tình quân.” Chẳng lẽ còn nói hẳn đem Tiểu Chương ôm vào lòng làm cái dạng sự tình, từ đầu tới đuôi kể hết cho cái lão hồ li này à? Hết cách! Như vậy Tiểu Chương chỉ dùng hẳn có quyền xem, có quyền biết.

“Không phải ta không tin người, vậy theo người nói đi, ta nghe nói Hoàng Phủ Chương kia tiểu tử muốn rời khỏi Tướng Quân phủ...”

“Cái gì? Sẽ không theo cha hấn nháo phiên đi?” Không đợi Tông Khánh Lâm cha hấn nói xong, Tông Khúc Mặc trong đầu hiện lên ý niệm đầu tiên chính là Hoàng Phủ Chương hướng cha hấn thẳng thẳng hết thấy, bị cha hấn đuổi cổ khỏi Tướng Quân phủ... Bởi hấn hiểu rõ Hoàng Phủ Chương, hấn thật sự cảm thấy hấn làm ra cái sự như vậy... Kế hoạch tốt đồng thời được hình thành trong tâm trí hấn – hấn muốn đi đem Tiểu Chương nhập vào Thượng Thư phủ, đến một hồi đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi, kiều đoạn không sợ cũ, hữu hiệu là tốt rồi!

Thấy nhi tử trên mặt vui sướng tươi cười khi người gặp họa, Tông Khánh Lâm trong lòng lạnh buốt không khỏi rung mình một cái, ở trước mặt Tông Khúc Mặc quơ quơ tay lôi kéo sự chú ý hấn, thực bất đắc dĩ mở miệng: “Người suy nghĩ cái gì, có thể hay không nghe ta nói hết?”

“Người không phải là nói Hoàng Phủ Chương bị đuổi khỏi Tướng Quân phủ sao? Người hiện tại đang ở đâu?” bị Tông Khánh Lâm đánh gãy kế hoạch trong đầu, Tông Khúc Mặc thật không kiên nhẫn nói.

“Ai nói hấn bị đuổi đi, hấn là rời đi Tướng Quân phủ, nhưng hấn chính là đi quân doanh báo danh, tuyệt đối không phải là bị tống ra ngoài! Người nói hấn bại dưới tay người, vậy thế nào hấn cao hứng đi đầu quân.” Tông Khánh Lâm một bụng oán khí đều phát ra ngoài.

“Cái gì?” Tông Khúc Mặc phút chốc thay đổi biểu tình, trong giọng nói thêm phần lạnh lẽo, “Đừng hỏi ta, ta cũng không biết.”

Hoàng Phủ Chương a Hoàng Phủ Chương, người đúng là không tuân thủ chữ tín, là do ta quá xem thương người sao? Vẫn là ta rất dễ mất người, cho rằng lý do như vậy có thể trói chặt người, không nghĩ người lại yếu đuối như vậy né tránh ta...

“Người không biết còn khoa cái gì cửa biển!” Tông Khánh Lâm nhỏ giọng, tuyệt đối rất nhỏ thanh âm oán khí nói, còn là khó thoác khỏi pháp nhĩ Tông Khúc Mặc.

“Cha, người nói cái gì...?” Tông Khúc Mặc đột nhiên phóng khẩu khí mềm mại nghe vào tai Tông Khánh Lâm không ngoài quỷ dị, hấn không khỏi lo lắng đứng lên, hấn có thể hay không bị nhi tử thân sinh bóp chết a?

“Hắc hắc, ta vừa rồi có nói gì sao? Không có a, có thể là muỗi đi...” Tông Khánh Lâm phụ họa thêm vào, tả vỗ vỗ hữu vỗ vỗ đánh đuổi lũ muỗi bay đến.

“Phải không? Đây muỗi chích người thật khiến người ta chán ghét, cha, người nói là ở đâu?” Tông Khúc Mặc trên mặt lộ vẻ không khứng hoảng, mỉm cười càng thêm ôn nhu hỏi.

“Muỗi nào có thảo nhân chích, tiểu tử này đừng đậu. Cha có điểm sự muốn làm, sẽ không cùng người uống trà, chính người uống đi, ta đi đây.” Tông Khánh Lâm vừa nói xong, người đã không thấy bóng – kẻ thức thời trang tuấn kiệt, chuẩn là thượng sách!

Thấy lão cha nhà mình cùng thấy quỷ đường như thiểm nhân, Tông Khúc Mặc cũng chỉ hảo từ bỏ, dù sao muốn cho cha hấn ha ha đau khổ còn nhiều cơ hội, làm gì cấp ở nhất thời. Hiện tại hấn thâm nghĩ tìm Hoàng Phủ Chương hỏi cho ra nhẽ...

Chính là sổ mặt chi duyên, nhưng lại bỏ lại hấn, cái đó và hấn cùng trước đó tính tính thật không giống lắm... Đối hấn đột nhiên rời đi, hấn nhưng lại là có cảm giác bị phản bội.... tuy rằng là bản thân lừa gạt hấn trước, nhưng hấn cũng không có thể dùng thái độ trước chơi đùa thế nhân làm hảo tụ hảo tán (hợp rồi tan), hấn tựa hồ luân hãm... (sa ngã)

Tông Khúc Mặc có một viên khôn khéo thấu triệt ý nghĩ, đối chính mình nghĩ muốn làm cái gì, cần cái gì, hấn đã thực hiểu được Chỉ cần là hấn suy nghĩ, sở yếu, hấn sẽ dùng mọi biện pháp tìm đến – Hoàng Phủ Chương, ta nhất định làm cho người hối hận đã dùng phương pháp trốn tránh để giải quyết chuyện chúng ta!

Ánh mặt trời chiếu sáng phòng ở, trống rỗng không có bất luận kẻ nào, một ả tỳ nữ đi đến, không bao lâu

“A! Thiếu gia không thấy....”

Chỉ thấy bay xuống tờ giấy trên đó viết—

Xong việc sẽ quay về, chờ tìm.

6. Chương 5

Mặt trời đã khuất, địa phương nơi cát vàng cuộn cuộn bao trùm trên mặt đất nóng bỏng, cả một cây cỏ nhỏ cũng khó sinh trưởng được vì khuyết thiếu những cơn mưa để chịu mà trở nên khô héo rũ rượi, tại địa phương này ngay cả người ở đều thừa thốt bóng dáng.....

Đây chính là biên cảnh nơi binh doanh của Hoàng Phủ Chương đóng quân. Tuy nói nơi này không bị kinh thành phồn hoa, dân cư cũng rất thưa thớt, nhưng biên cảnh bên ngoài không ít man di lại thường xuyên quấy rầy dân chúng, thậm chí cường thường dân nữ, giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm!

Binh doanh đóng quân cách khu dân cư một dặm phía ngoài, cũng càng thêm tới gần nơi man di ở, này cũng là vì phòng ngừa man di đột nhiên tiến công, có quân đội ở phía trước để bảo hộ dân chúng nơi này. Đại quân nhuệ khí bức người đi vào nơi này nghĩ cũng đã mấy ngày, nhưng vẫn không gặp man di tiến đến kích động, binh lính cũng bắt đầu chán nản như vậy chính là ngày nào cũng chán đến chết.....

“Ai, người nói, ta cũng đến vài ngày, này bọn mọi rợ ngay cả cái bóng cũng chưa thấy!”

Sau giờ ngọ ngồi ở trường doanh lý nghĩ ngợi trong đó một sĩ binh hướng về phía đoàn người oán giận nói.

“Đừng than oán, nói không chừng là nghe được ta đến đây mới lẫn mất không thấy người, ha ha.....”

Một cái khác đáp, đoàn người đều nở nụ cười.

Hoàng Phủ CHƯƠNG MỘT MÌNH NGỒI TỊCH THƯỢNG, NHÌN ĐOÀN NGƯỜI KHÔNG NGỪNG ĐÙA GIÕN, KHÔNG KHỎI BỊ KHÔNG KHÍ SUNG SƯỚNG CUỐN HÚT, TRÊN MẶT ĐEN DO PHỐI NẮNG XẢ RA MỘT CÁI TƯƠI CƯỜI THẬT TO. Ở DOANH LÝ, KHÔNG AI BIẾT HẮN LÀ CON CỦA HỘ QUỐC TƯƠNG QUÂN, HẮN CHÍNH LÀ BINH LÍNH BÌNH THƯỜNG.

“Đến tốt cùng khi nào thì trở hết tài năng a? Cái địa phương khô khát đến điều cũng không sinh dân này!”

Đột nhiên một sĩ binh toát ra câu như vậy, rất nhiều binh lính cũng đều theo đó mà oán giận.

Hoàng Phủ Chương vừa thấy đoàn người đều bùng nổ, vì sợ ảnh hưởng đến sĩ khí, hần nhin không được mở miệng nói:

“Các huynh đệ, nghiêm chỉnh chút đi, thời điểm có thể trở về tự nhiên có thể về, ngẫm lại mục đích từ trước đến nay, không phải là vì dân chúng an bình sao? Trước không xác định động cơ của man di, chúng ta hãy nhẫn nhẫn đi.”

“Nói cũng là, ta nhẫn nhẫn, muốn chọc ta sinh khí hay sao này mấy tên mọi rợ, hừ! Cũng đừng để cho ta thấy, thế nào cũng phải đánh hần đến quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.”

Ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Chương là một thiếu niên cường tráng phụ họa nói theo, nói xong lời cuối cùng còn nhin không được xoa tay đứng lên.

Vừa nghe lời này có lý, đoàn người cũng đều gật đầu liên tục xưng phải, quần tam tụ ngũ vây quanh ở cùng nhau thảo luận bắt lấy man di rồi sau nên làm như thế nào giáo huấn một chút bọn họ.

“Tiểu Thắng, cảm ơn người.”

Hoàng Phủ Chương đối thiếu niên bên cạnh cười nói cảm tạ.

“Tạ cái gì? Ta lời này đều là nói thật tâm, người dù không nói, ta cũng là nghĩ vậy.”

Dương Thắng hào khí vỗ ngực nói. Hoàng Phủ Chương nhìn Dương Thắng tính trẻ con chưa mất hần này, sủng nịch cười cười. Này đứa nhỏ vừa mới mãn mười tám tuổi theo tiền doanh liền cùng hần đặc biệt thân thích, tổng làm cho hần cảm thấy có đệ đệ bên người. Nghe Dương Thắng nói, hần trong nhà nghèo khó, lại không biết chữ, bắt đắc dĩ mới đến làm binh. Đứa nhỏ này thật thông minh, ở doanh lý cũng là chịu khổ cùng mọi người.

“Hoàng Phủ đại ca, người nhớ nhà sao?”

Dương Thắng ngồi xuống, đầu đặt lên đầu gối mình, nột nột hỏi.

“Làm sao vậy, người nhớ nhà?”

Hoàng Phủ Chương nhu nhu đầu của hắn, hỏi. Dương Thắng đầu đặt trên đầu gối, sau một lúc lâu, hắn mở miệng nói:

“Ta nghĩ nương cùng nàng làm tiểu mễ canh.....”

Đột nhiên, hắn quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Chương hỏi:

“Hoàng Phủ đại ca hiện tại có tưởng niệm người nào không?”

“Ta sao? Có đi.....”

Hoàng Phủ Chương cười cười, trong đầu hiện lên gương mặt của Tông Khúc Mặc. Từ lúc hắn quyết định đến biên cảnh tới nay, hắn liền đem chuyện của Tông Khúc Mặc đặt ở đáy lòng, hắn không dám quên cũng không thể quên, chính là hắn không thể tại thời điểm gặp địch nhân mà còn nhớ tới tư tình nhi nữ, quốc sự trước mặt, gia sự chỉ có thể tạm thời quên đi.

“Là ai?”

Dương Thắng đột nhiên tỉnh táo *** thần, thẳng người hướng Hoàng Phủ Chương hỏi, tựa hồ đối việc hắn tưởng niệm người nào đó thực cảm thấy hứng thú.

“Là thê tử của người sao?”

“Không, ta còn không thành thân.”

“Đó là ai? Nói cho ta biết đi, ta cái gì cũng nói với người, người cũng phải nói cho ta hay!”

Dương Thắng quần quít lấy Hoàng Phủ Chương, buộc hắn không thể không nói.

“Là..... Là bạn bè của ta ở kinh thành.”

Nhắc tới Tông Khúc Mặc, Hoàng Phủ Chương trên mặt hiện lên một tia sầu muộn không dễ thấy, dù sao hắn là không cáo mà biệt.....

“Nga, sẽ không là hồng phần tri kỷ của đại ca đi?”

Dương Thắng hướng Hoàng Phủ Chương nháy mắt, ái muội cười cười. Dương Thắng trong lời nói làm cho Hoàng Phủ Chương không thể không đỏ mặt, không chút khách khí ở hắn trên đầu cốc một cái, nói:

“Người tiểu tử này, tuổi còn nhỏ mà nghĩ lung tung, kia bằng hữu của ta là nam.” Thiên a hắn nghĩ lại là Tông Khúc Mặc, điều này làm cho hắn càng thêm ngượng ngùng. Dương Thắng lè lưỡi, vỗ vỗ cái đầu bị đánh phản bác nói:

“Ta không nhỏ, ta đã mười tám, đánh giấc xong trở về nói không chừng ta là có thể dùng quân lương thú tân nương tử.”

Hoàng Phủ Chương vươn tay tại đầu bị đánh của Dương Thắng nhu nhu, cười nói:

“Di, khi người cưới vợ, đại ca ta đưa phân hậu lễ cho người, được không?”

“Được, đương nhiên là được, người chính là không nhận lễ, ta còn mời người đi uống rượu mừng của ta a!”

Dương Thắng đối Hoàng Phủ Chương vạ phần nghĩa khí bảo đảm nói.

“Hảo, ta nhất định đi uống.”

Hoàng Phủ Chương lộ ra một cái tươi cười sang sảng đáp.

“Kia chúng ta đã ước định”

Dương Thắng thực bất nhả ách xì một cái, đối Hoàng Phủ Chương nói:

“Đại ca, ta trước ngủ một lát, lần sau sẽ tái cùng người nói chuyện?”

“Quên đi, người ngủ đi, ta cũng ngủ một lát, hai canh giờ nghỉ ngơi cũng không nhiều lắm, tỉnh ngủ còn phải tiếp tục thao luyện a!”

Nói xong, hai người cùng nhau nằm xuống ngủ.....

Một thân tố sắc lam sam, như thiên nhân đứng trên sườn núi, trên cao nhìn xuống nhìn nhìn chân núi nơi đội quân triều đình hạ trại, phút chốc xoay người rời đi, tựa hồ không có chút lưu luyến. Tông Khúc Mặc giờ phút này tâm tình phức tạp, y hận chính mình cư nhiên chính là bởi vì cách hấn gần như vậy, trong lòng liền cảm thấy mừng thầm Chính là xa xa nhìn đến hấn, trong lòng nhiều ngày trống rỗng lại hoang mang, giông nhau chỉ có thể tiếp cận hấn, chính mình mới trở nên ổn định.....

Y không quên Hoàng Phủ Chương đã trốn tránh y, mà y chính là không thể buông tay, cho nên mới tự bỏ đi thật xa chạy đến biên cảnh để tìm. Hiện tại người đã tìm được, mà y lại không biết làm thế nào xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Chương, chỉ sợ vừa thấy đến y, Hoàng Phủ Chương ngay cả quân lệnh cũng không quản đã chạy ra quân doanh. Tông Khúc Mặc bất đắc dĩ thở dài, hướng khu dân cư đi đến, hy vọng có thể tìm được điểm dừng chân.....

Nguyệt lên sao tỏa sáng, những ngọn gió bắt đầu quàng vũ đầy trời, góc mà ban ngày oi bức, ban đêm biên cảnh phá lệ có vẻ mát mẻ. Tông Khúc Mặc tìm đã lâu cũng chưa tìm được gian khách *** — nguyên lai nơi này căn bản không có khách ***!

Tuy rằng nơi này cư dân khá giả, đồng ý y ngủ lại, nhưng là y thật sự không quen ngủ ở nơi đơn sơ như vậy, kêu y ngủ trên rơm rạ còn có mùi gỗ khác thường còn không bằng giết y thống khoái hơn!

Y biết chính mình thực xa xỉ, ai biểu y sinh ra chưa từng chịu qua đau khổ, y là chỉ có thể sống trong sự giàu có in.

Càng nghĩ càng không thể phần nộ, nếu không phải vì Hoàng Phủ Chương, y có nhất thiết chạy tới nơi này chịu tội sao? Y hảo tưởng niệm hấn gói đầu ngọc bích, rượu ngon món ngon, cũng tưởng niệm hảo nha hoàn của y, người hầu, y cũng tưởng niệm toàn bộ kim bích huy hoàng Thượng Thư phủ.....

Làm cho y lại muốn ăn một ngụm điểm tâm mà mỉm cười..... Cúi đầu nhìn xem chính mình một thân trang phục và đạo cụ — ước số ngày chạy đi cùng với vài cái canh giờ tìm khách *** khiến hấn một thân phong trần mệt mỏi, này vẫn là tơ lụa Tô Châu tốt nhất sao!

Trên chân kia là đôi hài từ cửa hàng đệ nhất kinh thành cũng đã không sạch sẽ nổi, cầm trên tay không rời khỏi người là chiếc phiến viền vàng, hiện tại hấn thoát nhìn như là một thư sinh lưu lạc.

Tông Khúc Mặc hiếm hoi nhăn lại hai hàng lông mày xinh đẹp, lấy phiến thủ ở trên người vỗ vỗ, nhưng cũng không thể thay đổi một thân người bẩn hề hề. Nhìn một chút bốn phía chung quanh, y quyết định trước tìm một chỗ lau, tẩy đi một thân phong trần.

Đi không biết bao xa, Tông Khúc Mặc vẫn không phát hiện dấu vết nguồn nước, không thể miễn cưỡng mà đi vào một cái hắc sơn động sâu kín, nghĩ trước nghĩ tạm. Trong hắc động thân thủ không thấy năm ngón tay, hấn trên người xuất ra hỏa tập, thổi thổi khí, phút chốc trong động sáng bừng lên.

Vòng quanh trong động một vòng, Tông Khúc Mặc thấy rõ toàn bộ sơn động — trong động quái thạch lân li, cùng một sơn động bình thường không có gì khác biệt. Đột nhiên, y thấy trong động khắp ngõ ngách có vệt nước, dọc theo đường nước chảy, rốt cục ở cuối sơn động phát hiện một hồ nước nhỏ.....

Tông Khúc Mặc lộ ra tươi cười duy nhất mấy ngày qua — ông trời đúng là vẫn còn thương hấn, hiện tại nên thống thống khoái khoái tẩy nhất giặt sạch! Gỡ từng khối đá tảng đá chặn lại trước động khẩu, ngoài động cảnh quan cũng dần dần rõ ràng sáng tỏ.....

Làm Tông Khúc Mặc đỡ xuống khối tảng đá cuối cùng, trước mắt chứng kiến làm cho hấn rộng mở tầm mắt — một cái đầm nước trong suốt thấy đáy, bốn phía vờn quanh rừng cây rậm rạp, hương thơm hoa tươi bốn phía ủng quanh trì thủy, quả thực chính là một cái tiểu thế ngoại đào nguyên! Bất chấp ngăn người, Tông Khúc Mặc rất nhanh cưỡi ra trên người trang phục đang mặc, khẩn cấp nhảy vào trong nước hưởng thụ này lão thiên gia ban cho “Diễm phúc”.....

Ban đêm trong doanh trướng. Hoàng Phủ Chương trên giường lăn qua lộn lại, như thế nào cũng vô pháp đi vào giấc ngủ. Nâng người muốn tìm Dương Thắng cách vách trò chuyện, lại phát hiện hắn đã sớm vù vù đi ngủ, ngủ không biết trời đất! Hoàng Phủ Chương nhìn nhìn Dương Thắng ngủ say sưa, ngẫm lại hắn chỉ là một cái đứa nhỏ một ngày thao luyện cũng đã mệt, ngượng ngùng đi đánh thức, nâng cái thân tiếp tục đi ngủ.

Một lát sau, Hoàng Phủ Chương mở mắt, bất đắc dĩ ngồi dậy — không có cách nào khác đi vào giấc ngủ! Cũng không biết là làm sao, đêm nay tâm thần đặc biệt không yên, cứ nhắm mắt lại..... cứ nhắm mắt lại nghĩ đến Tông Khúc Mặc, theo đó chợt áy náy trong đầu dâng lên.

Có lẽ là hôm nay Dương Thắng trong lời nói làm cho hắn nhớ lại chuyện cũ đã quên, một khi nhớ tới, này trong đầu để lại không được. Càng nghĩ càng hối hận, lúc trước như thế nào không lưu lại cho Tông Khúc Mặc một công đạo rõ ràng, không nói một tiếng bỏ chạy đến nơi này, khó đảm bảo người ta không nghĩ đến hắn bội tình bạc nghĩa.....

Buồn khổ gãi đầu, Hoàng Phủ Chương từ trên giường đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài hóng gió.

Cùng huynh đệ gác đêm đánh tiếng chào hỏi, Hoàng Phủ Chương tính đến hắn này cách đây mới hai ngày phát hiện một chỗ hảo địa phương cách nơi hạ trại không xa lắm từng buồng lỏng thể xác và *** thần.

Nguyên lai hắn là muốn dẫn Dương Thắng cùng đi xem, nếu hắn đã như vậy ngủ say, vậy ngày khác tái dẫn hắn hảo đi cùng. Vì sợ một ít dã thú hoặc gia súc không người giữ đi vào phá hư, hắn còn cố ý dùng tảng đá che lại cửa vào, hy vọng không bị phá phá hư.....

Hoàng Phủ Chương tiến vào sơn động, cảm giác của người tập võ làm cho hắn biết có người hiện diện, nghe theo tiếng động yếu ớt hắn tiến vào chỗ sâu nơi truyền đến tiếng nước. Hoàng Phủ Chương kéo theo một luồng khí, chậm rãi tới gần ánh sáng mỏng manh trong động — không biết có phải hay không là nơi ẩn nấp của man di tộc? Bị hắn giấu kỹ như vậy sơn động này cư nhiên còn có thể làm cho người ta cấp tìm ra được.....

Nương cây cối che dấu, hắn thấy trong ao có người đưa lưng về phía hắn, chính là bóng dáng này có vài phần thoát nhìn quen thuộc — một mái tóc ướt đen tuyền, chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn, da thịt bóng loáng.....

Thoạt nhìn hắn là một nữ Hán tử cao gầy. Ngay thời điểm người trong ao kia quay lại, Hoàng Phủ Chương ngay cả việc khiếp sợ cũng không có liền trực tiếp đứng lên, tay run run chỉ vào người trong ao kia, hô lớn: “Tông Khúc Mặc!”

Tông Khúc Mặc hiển nhiên đối Hoàng Phủ Chương xuất hiện cũng cảm thấy giật mình, nhất thời lặng im tại chỗ, ánh mắt tham lam nhìn Hoàng Phủ Chương nhiều ngày không gặp.....

Hắn tựa hồ phơi nắng đen..... Tông Khúc Mặc bất mãn nghĩ. “Nha!”

Hoàng Phủ Chương phút chốc xoay người đưa lưng về phía hắn, dứt quãng nói: “Đây..... Đây..... Không phải, ta không..... Là không cố ý..... Nhìn lên.....”

Tông Khúc Mặc nghe hắn nói xong, “Xích —” Một tiếng nở nụ cười thật hữu tình, đáng tiếc Hoàng Phủ Chương đưa lưng về phía y, không thấy được, tuy rằng hắn rất ngạc nhiên, nhưng là khi nghĩ đến Tông Khúc Mặc trên người trần như nhộng, hắn không dám quay đầu đi.

“Ha ha.....”

Tông Khúc Mặc không thể không thừa nhận chính mình tìm đúng người rồi, Hoàng Phủ Chương điểm ấy đơn thuần luôn như vậy đơn giản tác động hắn.

“Ta..... Vẫn là trước nên rời đi.”

Hoàng Phủ Chương cho rằng chính mình vẫn là tạm thời hảo rời đi, dù sao trước mắt bọn họ vẫn là mối quan hệ khó xử.

“Đứng lại!”

Tông Khúc Mặc muốn ngăn cản hắn dừng bước, theo trong ao đứng lên, từng bước một tới gần Hoàng Phủ Chương..... Nghe tiếng bước chân Tông Khúc Mặc càng lúc càng gần, Hoàng Phủ Chương tâm đều nhảy ra ngoài, mồ hôi khắn trương theo thái dương chảy xuống.

7. Chương 6

Tông khúc Mặc bắt ngờ từ sau lưng ôm lấy Hoàng Phủ Chương đang không kịp phòng thủ, ướm sững thân mình kề sát trụ hắn, xuyên thấu qua chất liệu y phục mỏng manh cảm thụ được hắn rắn chắc lại phiếm nhiệt thân hình.

Hoàng Phủ Chương cứng ngắc mà đứng thẳng thân thể, cúi đầu nhìn nhìn chung quanh hắn kích thước trên lưng áo cánh tay như ngọc thạch yên chi, bất khả mở miệng nói cự tuyệt, liền ngay cả hít thở cũng không dám suyễn một ngụm, lẳng lặng mà chờ người phía sau tiếp bước hành động.

Đôi môi Tông Khúc Mặc phả nhiệt khí kề sát bên tai Hoàng Phủ Chương, bên tai Hoàng Phủ Chương lập tức ngưng ngừng mà đỏ ửng lên, phủ ở bên tai môi đỏ mọng bỗng nhiên phun ra mang theo khẩu khí ai oán trong lời nói.

“Vì cái gì bắt cáo nhi biệt?”

Hoàng Phủ Chương run lên khe khẽ, chung quy hắn là hiểu lắm chính mình.....

“Thực xin lỗi.....”

“Nói cho ta biết nguyên nhân, ngươi muốn chạy trốn khỏi ta, phải không?” Tông Khúc Mặc siết chặt cánh tay xong xuôi, trong thanh âm của hắn ẩn chứa uy hiếp bức người.

“Không phải! Ta chưa từng nghĩ như vậy quá!” Hoàng Phủ Chương nghe được khẩu khí của hắn, vội vàng lớn tiếng phủ nhận nói. Hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới muốn chạy trốn, chính là đột nhiên đổi mặt..... Có điểm giật mình.

“Đó là vì cái gì? Ta vốn vô tình trách tội vu khống ngươi, là ngươi tự nguyện chuộc tội với ta, đã như thế, ngươi làm sao cần bắt cáo nhi biệt?” Tông Khúc Mặc thuận theo hắn bên tai nhẹ nhàng mà nói, tựa hồ sẽ liềm lộng vành tai hắn, khoảng cách hai người làm không khí bắt đầu trở nên ám muội, phiến tình, trong động nhiệt độ cũng tựa hồ tăng lên rất nhiều.

Cuối đầu ôn nhu phát ra thanh âm quấy rối nguy hiểm Hoàng Phủ Chương từ trước đến nay thần kinh thô thiển, hắn bắt đầu cảm thấy được trước mắt có điểm mờ lung đứng lên.....

“Ta thừa nhận ta là bắt cáo nhi biệt, nhưng là, đó là bởi vì thời gian lên đường quá nhanh chóng. Kia..... Ngày ấy sau khi trở về, cha ta liền muốn ta đi báo danh, ta căn bản không kịp hưởng ngươi từ biệt, ta nghĩ..... Gặp lại ngươi sẽ lý giải.”

“Kia nếu ngươi vừa đi không trở về, ta nên như thế nào?” Tông Khúc Mặc lặng lẽ nở nụ cười —— Tiểu Chương của hắn quả nhiên không phải ở trốn tránh hắn, đối hắn phẩm giá tựa hồ còn tốt lắm. A, tâm tình thứ này biến hóa thật là nhanh, mấy ngày tới về lo lắng lập tức liền chuyển hoá thành lòng tràn đầy vui mừng.

“Này..... Ta không ngăn lại cho qua, ta chỉ biết quốc gia gặp nạn, thất phu có trách, một khi ta thật sự chết trận ở trên sa trường, ta cũng không hối hận.....” Thanh âm của Hoàng Phủ Chương rất thấp trầm, cuối cùng một câu hắn thực nặng nề nói: “Nhưng ta thẹn với người.....”

“Ngươi có nghĩ tới ta sao?” Tông Khúc Mặc từ phía sau nhìn thấy hắn cương nghị nghiêm mặt, vô cùng thành thật hối hận.

Hoàng Phủ Chương ngăn người, lập tức tại chỗ ngơ ngác gật đầu, mặt hắn như bị đem phơi nắng mơ hồ có thể thấy được ngưng ngừng đỏ bừng lên. Hắn không rõ nguyên nhân Tông Khúc Mặc hỏi như vậy, khả hắn chỉ biết là hắn nên thành thực mà trả lời, tuy rằng mấy ngày liền tới bên ba thao luyện đã muốn làm cho hắn không rảnh bận tâm chuyện khác, nhưng đáy lòng hắn luôn không thể tránh miễn mà nhớ mong người nào đó, thậm chí tới nay không ngu được cũng là “Công lao” của người nào đó.

Tông Khúc Mặc trong lòng hảo nhạc hảo nhạc, hần tựa đầu khoát lên vai Hoàng Phủ Chương, thật sâu mà hút một ngụm hơi thở thuộc về hần — hòa quyện giữa ánh mặt trời và mùi nam tính, chính là, hần lại ngoài ý muốn ngửi được một cỗ chán ghét, không, với hần mà nói hần là vị mồ hôi thối đến đáng sợ!

“Hoàng Phủ Chương, người mấy ngày không tắm rửa?” Tông Khúc Mặc lập tức từ tấm lưng dày rộng Hoàng Phủ Chương xéo qua bên, bóp trụ cái mũi đối với hần hô to.

“Ta nghĩ rằng.....” Hoàng Phủ Chương trì độ không phát hiện phía sau người ta có gì khác thường, gương mặt nhìn nốc hang nghĩ nghĩ nói: “Đại khái có năm, sáu ngày đi.” Nói xong, hần hướng trên người ngửi ngửi, “Thật là có điểm thối.”

“Năm, sáu ngày! Người để làm chi không tắm rửa?” bệnh khiết phích thời kỳ cuối như Tông Khúc Mặc như thế nào cũng vô pháp tưởng tượng năm, sáu ngày không tắm rửa chính là cái cái dạng gì, đang ở phú quý nhà hần khẳng định là mỗi ngày đều phải tắm rửa, bằng không khả như thế nào tiết y còn mặc lại vào nơi tư mật.

“Doanh trại lý nào thích hợp tắm rửa? Các huynh đệ mỗi ngày đều là thao luyện xong rồi liền ngủ, không còn đủ *** lực đi tắm rửa? Huống chi chúng ta đều là nam nhân không phải sao.” Hoàng Phủ Chương không rõ Tông Khúc Mặc như thế nào như vậy giật mình, ở trong lúc chiến tranh ai còn lo lắng tắm rửa? Mười ngày nửa tháng không tẩy vẫn là chuyện thường mà! Cũng không phải nữ nhân.....

“Nói như vậy, người trong trường doanh mọi người đều là năm, sáu cái mặt trời lặn mới tắm rửa?” Tông Khúc Mặc gương mặt khó coi đều không còn chút máu, tác động khóe miệng gần từng tiếng hỏi.

Hoàng Phủ Chương ngốc nghếch gật đầu làm cho Tông Khúc Mặc thiếu chút nữa không nôn ra — cả trường doanh đều là loại này hương vị..... Đánh chết cũng đừng hy vọng cho hần tiến quân doanh! Tiểu Chương của hần vì cái gì muốn cùng đám xú nam nhân này ăn ngủ ở cùng nhau, ngay cả loại hương vị thối hoắc này cũng huân tới rồi trên người Tiểu Chương của hần.

Ngay tại thời điểm Tông Khúc Mặc oán hận mà suy nghĩ, mặt nước lóng lánh ba quang khiến cho hần chú ý..... Một cái chủ ý không tồi ở trong đầu hần dần dần hình thành.....

Kích động thân thể một lần nữa nhảy vào giữa trì thủy — nước trong đó không cao, lại vừa vặn tới ngang ngực hần, Tông Khúc Mặc đối với Hoàng Phủ Chương đứng ở bên cạnh ao đưa lưng về phía hần vẫy vẫy nước, ý bảo hần xoa người lại.

Hoàng Phủ Chương bất đắc dĩ đứng tựa như dưới chân mọc rễ, không nhúc nhích, cũng không quay đầu lại hỏi: “Cái, chuyện gì?”

Tông Khúc Mặc chán nản — như thế nào còn có người giống như cái đầu gỗ a! Hần đều thịnh tình mời, còn dám cho hần thờ ơ! Hần bĩu môi, dự hống nói: “Người cũng xuống dưới tẩy tẩy, trên người có nơi vị kỳ quái khó chịu đó.” Nhìn người xuống tới, ta không đem người cấp ăn kiên mạc tịnh liễu! (Dạ: Mặc ca, gian quá nha!:)3)

“Này.....” Hoàng Phủ Chương do dự, hần vốn chính là nghĩ muốn đến nơi này tắm rửa, luôn luôn yêu thích khô mát hần đương nhiên cũng chịu không nổi này một thân thối vị mồ hôi, chính là xuất môn bên ngoài, mọi việc không thể so ở nhà được, hần cũng sẽ không có đủ điều câu nệ. Nhưng là, hiện tại phải hần cùng Tông Khúc Mặc cùng nhau tẩy, hần trong lòng ẩn ẩn tổng cảm thấy được bất an, huống hồ hần cũng có chỗ bận tâm, dù sao bọn họ đã từng phát sinh không đồng nhất kiểu quan hệ.....

Một lát sau, Hoàng Phủ Chương cự tuyệt nói: “Không được, ta xem ta bây giờ nên quay về doanh đi.....”

“Như thế nào? Đại ca đây là ghét bỏ ta phải không? Hừ, người đại khả lập tức trở về, ta tuyệt không ngăn cản người!” Tông Khúc Mặc giống như tức giận chế nhạo trong lời nói Hoàng Phủ Chương đình cước bộ.

Này người đơn thuần luôn cần người khác thúc đẩy một phen. Tông Khúc Mặc nhìn thấy đứng ở cách đó không xa tuần bạt thân ảnh, thâm nghĩ.

“Đại ca nói qua không né ta, vì sao liền vội vã rời đi? Người không muốn biết ta ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi này với mục đích gì sao?” Mang theo ngữ khí u oán trong lời nói nghe qua cũng làm cho người ta vạn phần thương tiếc.

Hoàng Phủ Chương tự biết đuối lý, không dám lên tiếng chống đỡ. Hiện tại hắn mới phát hiện một cái vấn đề quan trọng — vì cái gì Tông Khúc Mặc phải xa thật xa chạy đến biên cảnh?

Thấy hắn im lặng, Tông Khúc Mặc tiếp tục nói: “Nghĩ muốn ta ngàn dặm xa xôi tiến đến tìm ngươi, ngươi lại ước gì nhắm mắt làm ngơ. Hảo, kể từ lần đó, ta lại có gì nói liền nói, dù sao..... Dù sao ta cũng bắt quá là một cái phế nhân!”

Hoàng Phủ Chương phút chốc xoay người, trừng lớn mắt nói: “Phế nhân? Có ý tứ gì?”

Hừ, rốt cục cho ta lần quay đầu lại rồi! Tông Khúc Mặc âm thầm nghĩ, lần này đến phiên hắn đưa lưng về phía Hoàng Phủ Chương, bởi vì hắn sợ chính mình nhìn không được cười ra tiếng. Hồi lâu, hắn một câu tựa như lưỡi dao sắc bén một phen đâm vào tâm oa Hoàng Phủ Chương.

“Ngươi cũng biết, kể từ đêm về sau, ta..... Ta.....” Tông Khúc Mặc nghẹn nín thở, tiếp tục nói: “Ta liền không hề có thể cùng nữ tử đồng giường!”

“Cái gì?” Dùng tình thiên phích lịch đến hình dung Hoàng Phủ Chương hiện tại tâm tình căn bản còn chưa đủ, Tông Khúc Mặc nhân nhân cười mà run rẩy hai vai xem ở hắn trong mắt tự nhiên thành bộ dáng nở nở không thôi, thoát nhìn hảo yếu ớt, hảo yếu ớt.....

“Vì cái gì?” Hoàng Phủ Chương rít gào nói, một quyền cứng rắn đánh lên trên động thạch, nhất thời máu chảy đầy đất.

“Đại ca còn muốn hỏi vì cái gì không? A, Khúc Mặc cũng cấp không được người đáp án.” Tông Khúc Mặc rất muốn quay đầu lại nhìn xem thương thế Hoàng Phủ chương, vừa rồi kia một quyền hảo vang a, chính là tại đây thời khắc máu chốt, hắn không thể mềm lòng đem tương lai hết thảy hủy hoại chỉ trong chớp lát, hơn nữa hắn nói cũng là lời nói thật, kể từ đêm đó về sau hắn thật sự không nghĩ tái ôm nữ nhân, hắn chỉ cần Hoàng Phủ Chương! Tiểu chương, tương lai ta nhất định hội phúc đáp lại ngươi, chớ có trách ta nga! Tông khúc mặc ở trong lòng hứa hẹn.

“Ta.....” Hoàng Phủ Chương tuyệt vọng nhắm mắt lại, im lặng đầy bi thống vây quanh hắn, có hay không nhân khả nói cho hắn nên làm như thế nào, nên như thế nào mới có thể bù lại hắn tội lỗi hắn phạm phải.....

“Đại ca, ta nói này hết thảy không phải muốn cho ngươi áy náy, chính là ta không thích ngươi tổng trốn tránh ta, cùng lắm thì ngươi có thể quên mất chuyện tình đêm đó, chúng ta tiếp tục làm huynh đệ.....”

Đợi thật lâu vẫn không có nghe đến một tia động tĩnh Tông Khúc Mặc quay đầu, chỉ thấy Hoàng Phủ Chương nhanh nhẹn thoát y phục trên người. Ngoại y, lí y, khổ tử..... Tông Khúc Mặc nhắm không chuyển mắt mà nhìn thấy ở hắn trước mắt dần dần rõ ràng thân thể mê người của nam nhân, mưu kế được thực hiện tươi cười nổi lên kéo khóe miệng giãn ra, đương nhiên còn đang bận thoát y Hoàng Phủ Chương vẫn chưa phát hiện.

Thoát hoàn quần áo, Hoàng Phủ Chương bèn nhảy vào trong ao, từ đầu tới đuôi không xem Tông Khúc Mặc liếc mắt một cái. Không phải hắn không nghĩ xem, là hắn không dám nhìn, tuy rằng đã không phải lần đầu tiên ở trước mặt nam nhân xích lõa, chẳng qua tưởng tượng đến nhìn thấy cơ thể của hắn là Tông Khúc Mặc, hắn liền trở nên không được tự nhiên cho lắm, thực không giống chính mình!

Ở trước mặt Tông Khúc Mặc một mực khởi làm xong này mấy hành động liên tiếp, da thịt Hoàng Phủ Chương thâm màu mật ong bao phủ trên một tầng giống như nhỏ ra huyết đỏ ửng, xấu hổ khiến hắn không ngừng mà dùng nước mát từ trì thủy tẩy trừ chính mình, tựa hồ hy vọng thông qua như vậy sẽ giảm đi một thân rõ ràng đang đỏ ửng.

Hảo đáng yêu..... Tông Khúc Mặc theo dõi hai mắt sáng lên, kia đỏ ửng mê người quả thực chính là dụ dỗ hắn một ngụm cắn đi xuống. Nhỏ giọng đi đến gần bên người Hoàng Phủ Chương, hắn dùng thanh âm mềm nhẹ đặc biệt lên tiếng nói: “Ta giúp ngươi kỳ lưng đi.”

“Ân..... Hảo.” Hoàng Phủ Chương nguyên lai cảm thấy được ngưỡng ngưỡng nghĩ muốn cự tuyệt, ngấm lại vẫn là quên đi, có gì đâu?

Tông Khúc Mặc vén khởi một tay xối nước lên lưng Hoàng Phủ Chương, ngón tay *** té thon dài tham lam mà lưu luyến ở xúc cảm trên lưng thật tuyệt, cần thận tỉ mỉ mà lấy tay xẹt qua trên lưng mỗi một tắc

da thịt, khi khinh khi trọng vuốt ve cực kỳ giống phiến tình khiêu khích. Bất luận kẻ nào đều thấy đối này miêu tả sinh động khiêu khích cũng có hành động đáp ứng, nhưng Hoàng Phủ Chương lại ngoại lệ, có lẽ hẳn thật là cái đầu gỗ.....

Hắn rất muốn xem nhẹ bàn tay đang ở trên lưng mình dao động, khả năng là tận lực xem nhẹ lại càng là có thể *** tường cảm nhận được nó đang tồn tại..... Hắn cảm thấy được chính mình trở nên tò mò cực kỳ, nóng quá, hẳn hẳn muốn gọi Tông Khúc Mặc không cần tái lau, lại cảm thấy được rất muốn bị như vậy vuốt ve, hẳn hẳn mâu thuẫn.....

Hoàng Phủ Chương, người không cần loạn thất bát tao mà nghĩ muốn, người ta chính là hảo tâm kỳ kỳ lưng cho người, ý tứ gì đều không có, người không cần nảy sinh cảm giác cần rõ, này bất quá là phương thức chà lưng nhà người ta, người ta lại không giống người là tập võ, thời điểm chà lưng đương nhiên đối với người như vậy thô bạo! Hoàng Phủ

CHƯƠNG MỘT MẶT CHỊU ĐỤNG TÔNG KHÚC MẶC ĐÍCH QUÁY NHIỀU, MỘT MẶT TỰ KỶ ÁM THỊ.

Tông Khúc Mặc ra sức khiêu khích, mà Hoàng Phủ Chương cũng rất không nể mặt mũi hắn mà đứng cứng đờ, ngay cả một tia đáp lại cũng không cho hắn, hắn đã muốn bắt đầu hoài nghi Hoàng Phủ Chương căn bản không biết chính hắn đang bị khiêu khích..... Không quá bao lâu, Tông Khúc Mặc rốt cục chứng thật hoài nghi của hắn —— Hoàng Phủ Chương này cái đầu gỗ quả nhiên là “Xuẩn ngọc” một mình mà!

Tông Khúc Mặc cảm thấy được chính mình quá thiếu tính nhẫn nại, đột nhiên buông tha chỗ sau lưng hắn không công thành đoạt đất, hai tay theo hắn hai bên nách cuốn xuống đến trước khuôn ngực rắn chắc bằng phẳng nọ, lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai bắt hai khóa đột hồng anh gồ lên phía trên da thịt bằng phẳng, vừa lòng mà nghe được một tiếng thét kinh hãi.

“Ân..... Đau!” Hoàng Phủ Chương không dự đoán được hắn sẽ có như vậy ra nhất chiêu, dưới tình thế cấp bách liền ăn đau đến kêu lên tiếng. Nhất thời, hắn lại xấu hổ mà mặt đỏ ửng lên.

Tông Khúc Mặc thấy hắn một thân mỹ lệ, càng thêm luyến tiếc không muốn buông tay, phóng túng xong xuôi *** thần vui vẻ lại ôn nhu tàn bạo chà xát hai khóa anh đào tới mức như hạt châu đỏ ửng cứng ngắt.

“Không cần..... Buông tay!” Hoàng Phủ Chương khó nhịn mà vặn vẹo thân thể, hắn không rõ vì cái gì Tông Khúc Mặc phải làm như vậy, chẳng lẽ liền vì làm cho hắn khó chịu sao không? Hai tay của hắn bắt lấy bàn tay mềm mại đang ở trước ngực “Hành hung” nghĩ muốn ngăn lại này hành động xấu hổ muốn chết, không nghĩ tới Tông Khúc Mặc ngược lại cầm lấy tay hắn đi vuốt ve mút chính hắn.....

Đụng tới đỉnh anh đào cứng rắn của chính mình, Hoàng Phủ Chương xấu hổ đến nghĩ muốn rút nước mắt, chính mình với bị người khác đụng chạm không giống nhau, chính mình làm cái loại động tác đáng xấu hổ như vậy, từ nơi bé nhỏ kia đột nhiên truyền đến cảm giác tê dại càng thêm mãnh liệt. Hắn nghĩ muốn hô to dừng tay, lại ngược ngàng phát hiện hạ thân của mình nhưng lại nổi lên phản ứng *** đích, ngay cả lên tiếng ngăn cản đều trở nên buồn cười.....

“Dừng lại..... Tay..... Ân.....”

“Thực thoải mái đúng hay không?” Tông Khúc Mặc kề sát bên tai hắn rỉ nhỏ, vươn đầu lưỡi ám muối liếm lộng vành tai hắn. Quả nhiên khi Tiểu Chương phiếm tình là đáng yêu nhất, mỹ lệ đến làm cho người ta nghĩ muốn một ngụm ăn luôn hắn!

Hoàng Phủ Chương tuy rằng rất muốn phủ nhận, chính là tưởng tượng đến âm giọng nói ra đều bị phá thành đoạn rên rỉ đứt quãng, liền ngậm miệng câm nín, chuyên chú kiềm chế tránh vu khống Tông Khúc Mặc bày ra, hiện tại hắn mới phát hiện khí lực Tông Khúc Mặc tuyệt không nhỏ!

Ngay tại thời điểm Hoàng Phủ Chương nghĩ muốn buông tha, Tông Khúc Mặc lại phút chốc buông ra như tiêm bị hắn ngược đãi thành hồng đắc trong suốt, hai tay trượt xuống cầm lấy phân thân đang yên lặng gần đầu thăm dò, cao thấp chạm rãi bộ phận tiến tới.....

“A..... Không cần.....” Hoàng Phủ Chương bị động tác đột ngột phục kích sợ tới mức giây dựa kịch liệt mong thoát ra, bất an trong lòng cũng theo đó mà dần dần lan ra —— vì cái gì Tông Khúc Mặc phải như

vậy nhục nhã hán? Chẳng lẽ..... Đúng rồi, hán đã từng nói qua, hán bị cướp đi thứ gì hán sẽ đoạt lại thứ đó..... Nghĩ vậy, Hoàng Phủ Chương ngay cả cường độ giãy dụa cũng không tự giác thu nhỏ.

Thấy Hoàng Phủ Chương cư nhiên phân tâm, Tông Khúc Mặc bắt mãi tăng thêm tốc độ trên tay —— ở trong lòng ngực hán còn dám nghĩ đông tây, hán không cho phép Tiểu Chương như vậy coi thường hán! Rốt cục, Hoàng Phủ Chương ở trong tay hán thanh tỉnh lại đạt tới cao trào.....

Tựa vào lòng ngực Tông Khúc Mặc, nhẹ nhàng hít vào mũi chính là trên người hán đặc biệt có một loại thoang thoang không thể nói rõ danh là mùi hoa gì, Hoàng Phủ Chương trầm mê giữa hương vị, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.....

“Vì cái gì phải làm như vậy?” Qua một lúc lâu sau, hán mới mở miệng hỏi.

“Bởi vì ta thích người a.” Tông Khúc Mặc hào phóng thừa nhận nói, dù sao hán ngay từ đầu cũng không có ý định che giấu.

Hoàng Phủ Chương mở miệng muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn là cái gì cũng chưa nói mà khép lại đôi mắt —— hán không thể không nhớ, nếu không phải tại hán, Tông Khúc Mặc lại như thế nào thích thượng nam nhân? Này trách nhiệm là do chính mình, hủy hoại người ta đến kết quả là cũng đem chính mình cùng làm hỏng.....

“Ta có thể hôn người không?” Tông Khúc Mặc nhìn thấy Hoàng Phủ Chương suy tư nhiều chặt đôi mi mắt, thử đáng tiếng hỏi han —— hán phải chậm rãi nắm bắt tâm can Tiểu Chương, cho nên vẫn là không thể gấp gáp được, phải từ từ tiếp cận, làm cho Tiểu CHƯƠNG MỘT CHÚT MỘT CHÚT THÍCH THƯỢNG CHÍNH MÌNH! TÔNG KHÚC MẶC VỪA LÒNG MÀ MƯU LẬP KẾ HOẠCH CHÍNH MÌNH.

Hoàng Phủ Chương trợn mắt, không thể tin lại nhìn thấy Tông Khúc Mặc diện đầy tiểu ý, trong lòng thiên nhân giao chiến —— một cái hôn thôi mà, không tất yếu phải cự tuyệt đi? (Dạ: TT^TT và như thế em trao thân lần hai.... Nguyên ý bị người ta nuốt sống!)

“Người hôn đi.” Hoàng Phủ Chương ánh mắt thản nhiên nhìn thẳng Tông Khúc Mặc, dứt khoát dâng lên đôi môi của mình. Không có một chút do dự, Tông Khúc Mặc mềm mại bao phủ lên đôi môi hán, bừa bãi dụ hoặc, đầu lưỡi tham nhập khoang miệng ngay và luôn cứ thế dọa hán nhảy dựng, nhưng sau đó thích ứng hán cũng chủ động đáp lại, bởi vì nam nhân không thể để bản thân bị động mà! Hoàng Phủ Chương trúc trắc đáp lại thiếu chút nữa làm cho Tông Khúc Mặc cao hứng mọc cánh bay luôn lên thiên. (Dạ: ta chém! ko có vụ mọc cánh =]]] tự anh muốn thăng thau!)

Trong sơn động tối tăm tĩnh mịch lặng lẽ nổi lên lửa tình mê diệu.....

Sau, Hoàng Phủ Chương suy nghĩ, vì cái gì hán không nhớ rõ được hán tại đêm đó đối Tông Khúc Mặc làm cái chuyện mặt đỏ tim đập loạn, tuy rằng muốn minh bạch, chính là vừa thấy mặt Tông Khúc Mặc, hán liền hỏi không ra khẩu, hán thủy chung cho rằng đối Tông Khúc Mặc mà nói, đó là cái thương tổn.....

8. Chương 7

Thời điểm hừng đông tờ mờ đến, Hoàng Phủ CHƯƠNG MỘT MÌNH LY KHAI SƠN ĐỘNG, MÀ TÔNG KHÚC MẶC LIỀN QUYẾT ĐỊNH TẠM THỜI Ở LẠI TRONG SƠN ĐỘNG. VỐN HOÀNG PHỦ CHƯƠNG LÀ MUỐN LÀM CHO TÔNG KHÚC MẶC THEO HÁN CÙNG NHAU HỒI DOANH, NHƯNG KHI TÔNG KHÚC MẶC HỎI HÁN CÓ PHẢI HAY KHÔNG CÙNG VỚI RẤT NHIỀU NGƯỜI NGỦ Ở CHUNG MỘT CÁI TRƯỞNG DOANH SAU KHI NHẬN ĐƯỢC CÂU TRẢ LỜI KHẲNG ĐỊNH (PHỦ PHÀNG) ĐÃ NGHĨ CŨNG NHẤT ĐỊNH CỰ TUYỆT, BẤT QUÁ HÁN LẠI YÊU CẦU HOÀNG PHỦ CHƯƠNG MỖI ĐÊM ĐỀU PHẢI LẠI ĐÂY..... Nghĩ vậy, Hoàng Phủ Chương dậy lên hiện cảnh hoàng trán đêm qua, ngưỡng ngừng mặt phỉm lên một màu hồng, may mắn không bị Tông Khúc Mặc thấy, bằng không tránh không được lại là một trận triền miên. Kỳ thật đêm qua sau khi bị Tông Khúc Mặc tác hôn, hai người cũng không có tiếp tục phát triển tiến thêm một bước, chính là ôm nhau mà ngủ. (Dạ: TT^TT Duật tỷ thật quá đáng... đã tới đó còn ép dừng... hức hức.. tỷ phụ tình ngữ ta quá à! ><) ở=’’ địa=’’ phương=’’ hạ=’’ trại=’’ vôi=’’ vãi=’’ hoàng=’’ phủ=’’ chương=’’ mơ=’’ hồ=’’ cảm=’’ thấy=’’

một=”” tia=”” bắt=”” ỏn,=”” vôi=”” vàng=”” gia=”” tăng=”” cươc=”” bộ=”” hướng=”” nơi=”” hạ=””
trại=”” chạy=”” đi.....=”” “huỳnh=”” đệ,=”” đây=”” là=”” đã=”” xảy=”” ra=”” chuyện=””>

Vừa đến quân doanh, Hoàng Phủ Chương liền thấy trong doanh lý nhiều người than thở, đồng thời phát hiện doanh lý treo lên một mặt điện kì — đây là quan hàm cao quý của đại tướng trong quân doanh sau khi qua đời được hưởng. Hắn vội vàng kéo một binh lính qua hỏi. “Tướng quân bị ám sát, đã chết.”

Tên binh lính kia hữu khí vô lực nói. Hoàng Phủ Chương vừa nghe, kinh hãi, vội hỏi: “Chuyện khi nào? Ai hạ độc thủ?”

“Là đêm qua, do bọn man di làm, vương bát đần! Nhất định là bọn trộm đạo làm!”

Binh lính càng nói nộ khí càng tăng, mắng to. “Cái gì? Bọn họ như thế nào đột kích vào? Chiếu đạo lý, chúng ta thủ vệ rất nghiêm ngặt, bọn chúng không thể nào dễ dàng trà trộn vào được.”

Hoàng Phủ Chương nghi hoặc hỏi. “Này..... Với người nói, có thể rất không đứng đắn.”

Hoàng Phủ Chương nhìn nhìn mọi nơi, gật gật đầu. “Đêm hôm qua, có một cô nương xinh đẹp đi ngang qua doanh trại ta, liếc mắt một cái đã bị tướng quân nhìn trúng, liền lập tức cho người khiêng cô nương ấy vào trong lều, chuyện này không cần ta nói, người cũng biết là chuyện gì xảy ra tiếp theo, nam nhân đều luôn có nhu cầu a.”

Hoàng Phủ Chương đỏ mặt, vẫn là gật gật đầu — hẳn đêm qua coi như là cũng là có đi.....([Mika]: anh đỏ chi là seo?[Dạ]: là bé còn rất ngây thơ a! nhấp trà) “Nguyên lai vẫn là nghe thấy âm thanh của tướng quân với cô nương kia là người tình ta nguyện! Sau lại, mọi người cũng không dám quấy rầy, không nghĩ tới sáng sớm liền phát hiện trên ngực tướng quân bị đâm một dao, người đã sớm chết.....”

([MiKa]: đồ đại gái, [Dạ] cũng ko thể nói như z được. Nam nhân hành quân nhiều cấm dục!) “Thế cô nương kia đâu?”

Hoàng Phủ Chương khẩn cấp hỏi. “Sớm chạy đi rồi, tướng quân lúc mất trên người vẫn không mặc y phục! Chuyện này tất cả mọi người đều hiểu nhưng không nói, chính là người đã chết, ta cũng không thể tái can, đúng không?”

Binh lính vỗ vỗ bả vai Hoàng Phủ Chương, ý bảo hắn nghe qua cũng đừng chấp nhất. “Nói như vậy, cô nương kia chính là thích khách?”

“Này đã không phải rõ ràng sao? Thối, hiện tại doanh lý không có người làm chủ, thật không biết nên làm cái gì bây giờ.....”

Hoàng Phủ Chương hướng binh lính tạ liền chạy nhanh đến trưởng doanh của hắn. Không nghĩ tới trong một đêm lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, đầu tiên là Tông Khúc Mặc đuổi tới nơi này đến, sau đó hai người lại..... Hiện tại doanh lý lại xảy ra đại chuyện như vậy! “Đại ca, người đã trở về!”

Dương Thắng vừa thấy Hoàng Phủ Chương trở về, vội vàng nghênh đón.“Người như thế nào một đêm không thấy a?”

“Ta..... Lên núi hít thở không khí.”

Hoàng Phủ Chương hàm hồ nói. (MiKa: nói láo ko chớp mắt, xạo ah nha) “Nga.”

Dương Thắng gật gật đầu, lại hỏi:“Chuyện của Tướng quân đã biết chưa?”

“Ân, vừa nghe bên ngoài nói.”

Hoàng Phủ Chương nhíu nhíu mày, bắt đầu phiền não đứng lên.“Không biết phó tướng có tính toán gì không?”

“Nghe nói đã cho người cưỡi ngựa hướng kinh thành báo tin cho Hoàng Thượng, phái một tướng quân tới đây, chờ tân tướng quân tới rồi cùng bàn bạc chiến sự”

Dương Thắng sáng sớm vừa thấy đã vội đem tin tức độc nhất vô nhị nói cho Hoàng Phủ Chương, đặc ý ngắt đầu. “Cái gì? Vậy sao được? Đến lúc trở lại cũng là tám, mười ngày rồi, trong lúc đó nếu có man di tấn công thì phải làm như thế nào? Sự an nguy của dân chúng há có thể để không!”

Hoàng Phủ Chương lo lắng cau mày, nghĩ nghĩ liền đứng dậy hướng phía ngoài đi. “Đại ca, ngươi muốn làm gì?”

Dương Thắng nhanh bước đuổi kịp hắn, ở phía sau hỏi. “Tìm phó tướng!”

“Ta đi theo ngươi!”

Dương Thắng nhìn nhìn Hoàng Phủ Chương, không hề nghĩ ngợi liền hô. Hoàng Phủ đại ca hiện tại thoát nhìn thật oai hùng a, nam nhân nên là như thế này, đi theo hắn là chính xác! “Ta không phải đi ngoạn, trở về!”

Hoàng Phủ Chương dừng lại cước bộ, sự uy nghiêm của huynh trưởng khó có thể thấy hướng về mặt hưng phấn của Dương Thắng quát. Bình thường có nháo như thế nào hắn cũng không ngại, này là đang nguy cấp hắn tuyệt đối không chấp thuận, nói sau hắn vốn là muốn đi tìm phó tướng bàn luận, nói không chừng còn gặp phải chuyện! Không có lý do nào phải kéo Dương Thắng cùng xuống nước. Oa! Đại ca thể nhưng lại mất bình tĩnh a? Bất quá nhưng thật ra rất nam tính! Thấy thế nào đại ca đều là cái đại nhân tài, đi cùng với hắn là đúng, ké chút hào quang cũng tốt, nhân tiện học như thế nào để trở thành một nam nhân chân chính! (MiKa: ax:3 nam nhân chân chính ah, tiểu Thắng bị lừa rồi, caca của bé là bị người ta ăn sạch từ lâu rồi) “Đại ca, ngươi cho ta đi theo đi, ta sẽ không liên lụy ngươi, ta đây chẳng phải cũng đã tham gia quân ngũ rồi hay sao? Ngươi lo lắng sốt ruột, ta cũng không gấp sao? Cho ta theo người đi mà.”

Dương Thắng đau khổ cầu xin. “Này.....”

Hoàng Phủ Chương do không đáp ứng. “Ngươi nếu không cho đi theo, ta cũng sẽ tự mình đi tìm phó tướng.”

Dương Thắng nhìn hắn do dự, kiên quyết muốn đi. “Quên đi, cùng đi vậy.”

Hoàng Phủ Chương bất đắc dĩ thở dài, mang theo Dương Thắng nhắm hướng Phó tướng mà đi. “Tuân mệnh, đại ca!”

Dương Thắng đi theo phía sau đắc ý nở nụ cười. Chỉ cần có thể đi theo Hoàng Phủ Chương, hắn tin hắn cũng có thể làm ra sự nghiệp, cách ngày hắn cưới vợ cũng không còn xa..... “Tham kiến Trương phó tướng!”

Hai người tiến hướng doanh, liền hướng Trương phó tướng đang xem binh thư hành lễ. Trương phó tướng giương mắt nhìn nhìn hai tiểu binh phía trước, buông binh thư, rất có uy nghiêm nói: “Chuyện gì?”

“Trương phó tướng, tướng quân bị giết, chúng ta có phải hay không nên lo lắng một chút bước tiếp theo nên làm như thế nào.”

Hoàng Phủ Chương nhìn thẳng người nam nhân kiêu ngạo phía trước, ôm quyền nói. “Việc này chờ triều đình phái tân tướng quân đến nói sau, đi xuống đi.”

Nói xong, phất phất tay, ý bảo hai người lui ra. “Không thể chờ! Man di biết tướng quân đã chết, trong quân nhất định đại loạn, lúc này một khi khởi xướng tiến công, chúng ta tất nhiên khó lòng phòng bị, an nguy của dân chúng cùng các tướng sĩ há có thể trì hoãn”

“Làm càn! Chỉ là một gã tiểu tốt dám trước mặt ta múa búa trước cửa Lỗ Ban, ta đường đường phó tướng làm việc còn cần ngươi tới giáo? Hừ!”

Trương phó tướng đánh gãy Hoàng Phủ Chương trong lời nói, cảm tức này dám ở trước mặt hắn đại phóng khuyết từ tiểu tốt. ([Mika]: múa búa trước cửa Lỗ Ban = múa rùi qua mắt thợ) “Không dám, chính là.....”

Hoàng Phủ Chương còn muốn biện giải, đã bị Dương Thắng một bên ngăn lại. “Trương phó tướng, chúng ta cáo lui.”

Dứt lời, hắn liền lôi kéo Hoàng Phủ Chương về mặt phần nộ rất nhanh rời khỏi doanh Trương phó tướng. “Dương Thắng, ngươi vì sao không cho ta nói?”

Hoàng Phủ Chương hất tay Dương Thắng ra, bất mãn nói. “Nói cái gì? Ngươi có thể nói cái gì? Chúc người cao hơn người ta sao? Người ta đưa ra một cái quân lệnh trạng, ngươi mà không nghe theo cứ là đi tù, tùy tiện định tội người, có thể cho người ở lao lý ngồi vài năm, nói không đúng hắn còn có thể cho người ngay tại chỗ tử hình!”

Dương Thắng bấu môi, đem sự thật quán triệt ở trước mặt hắn nói ra. Hoàng Phủ Chương vốn định phản bác hắn, chỉ là nghĩ mình hiện tại là một gã binh lính bình thường, cũng không phải thiếu gia phủ tướng quân, lời đến miệng đành phải nuốt xuống, điều khí hướng doanh trướng mà đi. “Chúng ta trở về bàn bạc kỹ hơn, quá nhiều chuyện xảy ra mà.”

Dương Thắng vỗ đầu Hoàng Phủ Chương, an ủi nói. Mặc vào y phục dạ hành, Hoàng Phủ Chương bắt động thanh sắc ly khai hạ trại. Nếu Trương phó tướng không chịu hợp tác, hắn cũng chỉ hảo lựa chọn một con đường khác – dạ thám man di! Tuy rằng như vậy nguy hiểm, nhưng là vì đại cục, hắn quyết định mạo hiểm chính mình, đến cung điện man di thám thính. Chính là cái gọi, muốn diệt giặc trước phải diệt vương, trong lời nói thập phần bất đắc dĩ, hắn nghĩ bắt Vương man di đem về. Không nghĩ tới là, Vương man di lại ở nơi sa hoa như vậy..... Nhìn cung điện to lớn phía trước, Hoàng Phủ Chương không khỏi đau đầu – cung điện lớn như vậy, thật không biết nên bắt đầu từ đâu? Không kinh động thủ vệ man di, Hoàng Phủ Chương dễ dàng treo tường tiến vào cung Vương man di, nhanh chóng ẩn thân vào phía sau cây cao lớn, con người đen như ếch nhìn kỹ quanh hướng bốn phía. Vương man di thật là người biết hưởng thụ mà, cung điện kim bích huy hoàng thiết không kém hoàng cung chút nào, trong cung tiểu kiều lưu thủy, cảnh giác kinh nghiệm, thường thường đều có một đám lại một đám tuần tra qua lại. Hoàng Phủ Chương vừa thấy, đã biết vương man di là một người cẩn thận, đoán chắc ban đêm thường có người tới dạ thám, thế nên mới gia tăng phòng bị trong cung. Một đám lại một đám binh tuần tra không ngừng luân phiên, nấp sau cây Hoàng Phủ Chương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, rất sợ kinh động thị vệ trong cung. Duy trì gần hai canh giờ, tuần tra binh lính tựa hồ bắt đầu lơ lửng Hoàng Phủ Chương bên này phòng bị, không hề thường xuyên xuất hiện trong phạm vi quan sát của Hoàng Phủ Chương..... Thở dài một hơi nhẹ nhõm, Hoàng Phủ Chương nhìn nhìn mọi nơi, xác định tuần tra binh lính rốt cục đi xa, quyết định đi trước tìm thư phòng của Vương man di, hắn nghĩ văn kiện trong yếu hèn là đều đặt ở đó, đi trước nhìn xem có thể hay không tìm được bản đồ địa hình của quân man di, việc này đối với việc đánh hạ quân man di rất có lợi. Ngay tại lúc hắn tiến lên một bước, bất ngờ không kịp phòng đã bị một đôi tay ôm lấy, thi triển khinh công đưa hắn lên cây. Hoàng Phủ Chương hoảng sợ — sẽ không bị phát hiện đi? Nghĩ quay đầu thấy rõ mặt người tới, đã bị người tới nhanh chóng hôn lên đôi môi – nhanh như gió áp chặt giam cầm môi hắn! Chiếc lưỡi quen thuộc linh hoạt khiêu khai đôi môi của hắn chui vào trong miệng, làm cho Hoàng Phủ Chương nhất thời không kịp phản ứng, trầm luân trong hơi thở quen thuộc kia..... (MiKa: Chương nhi ah T^T sao em ko phản ứng gì hết z, nếu là người lạ thì sao. [Dạ]: em nó cơ thể nhận thức mà. Người lạ liền đẩy:3) Đôi cho đôi môi được thả ra, hắn cũng chỉ có thể không ngừng thở lấy thở để, ngay cả trong con người đen tuyền cũng xuất hiện lệ quang mờ ảo. Ngay khi Hoàng Phủ Chương bình tĩnh trở lại, muốn nhìn xem người tới là ai, lại phát hiện người tới xấu xa vươn tay thâm nhập vào vạt áo của hắn..... Rất nhanh bắt lấy tay, hắn ngẩng đầu nhìn người đánh lén hắn, lại giật mình chỉ có thể phát ra một chữ. “Người!”

“Chính là ta!”

Trước mắt nhìn thấy dung mạo người này với ý cười không hoài hảo khiến người ta phải nín thở đúng là Tông Khúc Mặc. Đáng lẽ y phải ở trong sơn động chờ Hoàng Phủ Chương, nhưng đợi nửa ngày liền không chịu được, lòng nóng như lửa đốt y nhịn không được bỏ chạy ra ngoài, vừa vặn gặp phải Hoàng Phủ Chương theo doanh lý đi ra, liền một đường đi theo hắn. Thấy Hoàng Phủ Chương giống báo đen lựa đêm khuya hành động, vừa rồi nhất thời nhịn không được muốn hôn hắn một trận, không nghĩ vừa thấy bộ dạng mắt mang quang lệ của hắn, y đã nghĩ..... Bất quá, không giống như tưởng tượng ban đầu..... ([MiKa]: a nghĩ cái gì –) “Người như thế nào đến đây?”

Hoàng Phủ Chương đè thấp thanh âm hỏi. “Người đêm nay không tới sơn động.”

Tông Khúc Mặc có điểm ai oán nói. “Không được, ta hiện tại có việc, người mau trở về, nơi này nguy hiểm!”

Hoàng Phủ Chương nhớ đến sơn động lại đỏ mặt, thúc giục Tông Khúc Mặc mau rời đi. “Có nguy hiểm ta đây liền càng không thể đi rồi, ta như thế nào có thể để người một mình?”

Tông Khúc Mặc nói xong liền bỏ nhào vào Hoàng Phủ, ôm chặt lấy hắn. “Người hãy nghe ta nói, này thật sự nguy hiểm, ta không hy vọng người gặp chuyện không may, người đi nhanh đi!”

Ly khai khỏi cái ôm của Tông Khúc Mặc, Hoàng Phủ Chương sốt ruột nói — hắn sợ Tông Khúc Mặc đi theo hắn xảy ra việc, hắn không hy vọng liên lụy y. Tiểu Chương, người quả nhiên là yêu ta! Vừa nghe

ngữ khí lo lắng của Hoàng Phủ Chương, Tông Khúc Mặc lòng nhạc khai hoa, nhưng mặt ngoài lại làm vẻ thương tâm, nước mắt rưng rưng lưng tròng, “Người liền như vậy không muốn thấy ta sao?”

“Ta đương nhiên muốn gặp người..... Không..... Không phải, ta là nói.....”

Hoàng Phủ Chương nhìn hấn sắp khóc, gấp gấp liền nhanh chóng trả lời, không muốn tranh luận thêm, vốn không quen nói lời mật ngọt lại cũng không biết phải nói cái gì, đành phải cúi đầu xấu hổ né tránh. Tông Khúc Mặc trong lòng tái nhạc khai hoa, đầu dựa vào vai Hoàng Phủ Chương, mở to đôi mắt rưng rưng, nhẹ giọng nói: “Đừng đuổi ta đi, được không?”

Nói xong, còn cố ý ở bên tai Hoàng Phủ Chương thổi thổi khí, vừa lòng nhìn hấn hai bên tai ửng hồng. Đương nhiên, Tông đại thiếu gia này chỉ cần một chiêu có thể làm cho Hoàng Phủ Chương đơn thuần phải ngoan ngoan gật đầu

9. Chương 8

Tông Khúc Mặc cười dài theo sau Hoàng Phủ Chương, xem Hoàng Phủ Chương khẩn trương hề hề che chắn cho mình, không khỏi cười nói: “Ta có thể tự bảo vệ chính mình được.”

“Không được, người chỉ là một thư sinh, tay trái gà không chặt, ta đương nhiên phải bảo đảm an toàn của người.” Hoàng Phủ Chương cũng không quay đầu lại nói lời từ chối.

“Ta nói đại ca a.....”

“Ân?”

“Vừa rồi tựa hồ là ta đem người ôm đến trên cây, nhanh như vậy người liền đã quên? Muốn hay không ta tái làm một lần nữa?” Tông Khúc Mặc trêu tức nói, thân thủ nhanh chóng liền ôm lấy Hoàng Phủ Chương, hiển nhiên là thích thú.

Hoàng Phủ Chương quay đầu lại thân thủ tránh khỏi cái ôm nhiệt tình của y, trầm mặc..... Bềnh bình đại ngộ nói: “Người biết võ công!”

“Ta nhớ rõ ta chưa từng nói là không nha.” Tông Khúc Mặc có điểm mất mát thu tay, ưu nhã bày ra chỉ phiến nói.

“Kia cũng thật là.....” Hoàng Phủ Chương cúi đầu lẩm bẩm. Bất quá, hấn tổng cảm thấy dường như có cái gì đó không đúng, khả dĩ là do bản thân hấn nội tâm đơn thuần nghĩ đến là không có sâu như vậy.....

Dưới sự trợ giúp của Tông Khúc Mặc, hai người rất nhanh tìm đến thư phòng của Vương man di. Trong đêm hai bóng người thon dài nhanh chóng lén vào phòng.

Nương theo ánh trăng nhìn chung quanh bài trí bên trong thư phòng – trên bàn là văn phong tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiêng) được xếp gọn gàng ngăn nắp, từ trên xuống dưới là những tập văn nổi tiếng xưa nay, trên tường là hảo bức thứ pháp..... Tông Khúc Mặc có thói quen phe phẩy chiếc quạt không rời này, cười nói: “Xem ra Vương man di này cũng không phải hạng người chỉ biết vũ đạo lộng thương.”

“Ân, ta cảm thấy hấn tất không đơn giản.” Hoàng Phủ Chương gật gật đầu, đồng ý với Tông Khúc Mặc. Ngay từ đầu hấn đã cảm thấy Vương man di này cũng là một tướng đại tài, tài cán này có thể vì triều đình sử dụng, tất sẽ làm cho triều đình như hổ thêm cánh!

“Bất quá thật ra cũng có chút tự phụ!” Tông Khúc Mặc dùng cây quạt ý bảo Hoàng Phủ Chương nhìn về phía trên tường trong đó có một bức thư pháp rất đẹp. Chỉ thấy mặt trên năm chữ lớn cứng cáp hữu lực — anh hùng tạo thời thế, không khó nhìn ra người hạ bút chắc chắn là người hùng thao võ lược.

“Nha, thật sự là hảo tự mà!” Hoàng Phủ Chương nhất thời đã quên thân phận của người hạ bút, nhin không được tán dương.

“Người thích hảo tự, trở lại kinh thành ta viết cho người xem, còn đẹp hơn!” Tông Khúc Mặc bắt mắt Hoàng Phủ Chương tâm tư đều bị bức hảo thư pháp kia đoạt đi, kéo tay áo hấn làm nũng nói.

Hoàng Phủ Chương đỏ mặt, thấp giọng nói: “Hảo. Kia..... Vẫn là trước tìm xem bản đồ địa hình đi, ta đi bên kia tìm.”

“Nga.” Tông Khúc Mặc tâm không cam lòng cũng không tình nguyện nhưng cũng đành buông tay áo Hoàng Phủ Chương ra, hướng một bên thư phòng tìm cái gì gọi là văn kiện cơ mật.

Hoàng Phủ Chương nhẹ nhõm thở phào, vội vàng xoay người bên kia bắt đầu tìm kiếm bản đồ địa hình.....

“Đều không có.” Sau một lát tìm kiếm, hai người phát hiện thư phòng Vương man di vốn không có văn kiện cơ mật nào cả, tựa hồ đây chỉ là một cái thư phòng đơn thuần.

“Đại ca, ta thấy quên đi, hẳn tất là có phòng bị trước rồi, nếu có mấu chốt nào đó chúng ta cũng không dễ dàng kiếm ra được, vẫn là trở về bàn bạc kỹ hơn đi.” Tông Khúc Mặc cảm thấy kỳ quái, vội vàng đề nghị nói.

“Cũng tốt, đại đột thêm nữa sợ là có nguy hiểm.” Hoàng Phủ Chương cũng dự tính nên trở về doanh tái tính toán.

Ngay tại lúc hai người tính rời đi, phía trước từng trận mai hương bay tới. Tông Khúc Mặc liếc mắt một cái liền nhận ra, hô to: “Đại ca, cẩn thận! Là mê hương!”

Đáng tiếc, y vừa nói xong, Hoàng Phủ Chương đã muốn ngã xuống, mà y ngay lúc phân tâm cũng hít vào mê hương, cũng ngã xuống theo.....

Tông Khúc Mặc mở mắt ra, trước mắt hết thấy đều xa lạ, tại hoàn cảnh xa lạ này y cảm thấy hoảng hốt, bất đắc dĩ y gọi lên khước môi mà cười. Thật là bất đắc dĩ, vô duyên vô cớ bị người ta dùng dây thừng trói gô ở trên giường, trừ bỏ cười, hẳn thật không biết nên làm cái gì nữa.....

Vô ý thức tìm kiếm bong bóng của Hoàng Phủ Chương, lại ngoài ý muốn đối diện một đôi hắc mâu nóng rực, hắc mâu hơi hơi nheo lại từ trên xuống dưới nhìn y.

“Hán nhân diện mạo đều là như vậy?” chủ nhân hắc mâu mở miệng hỏi, thanh âm trầm mạnh mang theo kinh ngạc, hoặc là kinh diễm.

Tông Khúc Mặc nhin không được bật cười, nói: “Chẳng lẽ man di mọi người đều là diện mạo này?”

Có thể là lần đầu tiên bị trên chọc, hắc mâu y nhân ngẩn ra, đến gần bên giường từ trên cao nhìn xuống vẫn bị trói gô kia thần tình xuân phong vẫn như cũ, kinh thường nói: “Người cho rằng ta sẽ không giết người sao?”

“Ha ha, rơi vào tay ngươi, muốn giết đều do ngươi, ta có thể làm chủ.” Tông Khúc Mặc ngữ khí trước sau đều ung dung, giống như giờ phút này vấn đề đang thảo luận như là không phải tính mạng của y.

“Ngươi có biết ta là ai?” Hắc mâu y nhân giật mình hỏi.

“Nếu ta đoán không sai, các hạ hẳn là chính là vương tộc man di – Bát Sát Nhĩ.” Tông Khúc Mặc nhìn thẳng hắc mâu y nhân, không nhúng nhường.

Bát Sát Nhĩ vỗ tay cười nói: “Lợi hại, không nghĩ tới ta Bát Sát Nhĩ lại nổi danh như vậy, ngay cả ngươi một thư sinh hán nhân lại biết tên ta. Nói, ngươi là làm sao biết được?”

“Đó là bởi vì ngươi có hai sơ hở, thứ nhất, ta mở mắt ra nhìn thấy duy nhất chỉ có ngươi, mà chỉ có ngươi mới có quyền lợi đem một cái tên thích khách cột vào trên giường mà không phải địa lao Thứ hai, tướng mạo cùng khí chất của ngươi, là khí thế bộ tộc chi vương, này không phải rõ ràng sao?” Tông Khúc Mặc hỏi ngược lại. Đối với Bát Sát Nhĩ, y cũng sớm có chút tìm hiểu, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giống bình thường – kể thừa đường nét sâu sắc của tổ tiên man di, Bát Sát Nhĩ mặc dù không tính là tuần mỹ, nhưng cũng là nam nhân khiến cho nữ nhân động lòng, nhất là sự cao ngạo kia không ai bì nổi.

“Ngươi thông minh lắm thật khiến ta muốn giết ngươi.” Bát Sát Nhĩ nghiêng rằng nghiêng lợi nói, theo sau ngón tay xoa xoa hai bên má của Tông Khúc Mặc, đầu ngón tay hưởng thụ xúc cảm *** tế tĩ mĩ, nhẹ giọng nói: “Ta thật sự là không hạ thủ được..... Này diện mạo ngươi thật kiếm có.” (MiKa: đập tên sắc lang, Mặc ca có người trong lòng rồi)

Tông Khúc Mặc chỉ cười không nói.

Bát Sát Nhĩ lưỡng lự thu hồi đầu ngón tay trên mặt y, lạnh lùng nói: “Người đến tốt cùng là ai?” Ngay cả thái sơn áp đỉnh (áp lực lớn) cũng không khiến hắn đổi sắc thì không phải là một tên thích khách bình thường, trực giác cho hắn biết – người nam nhân xinh đẹp này là một thuốc độc tỏa mùi hương.

“Ta nghĩ, người hiện tại có thể nói cho ta biết, người đi cùng ta kia ở nơi nào, ta tự nhiên sẽ nói than phận của ta cho người.” Tông Khúc Mặc lòng mặc dù lo lắng cho Hoàng Phủ Chương, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ cười, bởi vì y biết chỉ có cách này mới từ Bát Sát Nhĩ biết được chỗ của Hoàng Phủ Chương.

“Hắn?” Bát Sát Nhĩ cười lạnh một tiếng, nói: “Địa lao!”

“Vương man di thật là chân thị hậu đối đãi, đồng bọn của ta ở trong lao chịu khổ, ta lại có thể thoải mái nằm trên giường, mặc dù ta không nguyện ý.” Tông Khúc Mặc châm chọc nói, không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Về phần than phận của ta chỉ là một thư sinh rớt kỳ thi mà thôi..... Lại nói thật ra, ta chính là đuổi theo người bị nhốt trong địa lao mà đến đây, hắn đối với ta rất trọng yếu.”

Bát Sát Nhĩ im lặng trong chốc lát, giễu cợt: “Người Hán các ngươi quả nhiên có đoạn tụ chi phích.”

“Ha ha ha..... Người đối với phong tục người Hán quả là biết không ít, ‘Đoạn tụ chi phích’ là thứ duy nhất người biết.” Tông Khúc Mặc nghe xong phá lên cười. Quả nhiên đoạn tụ hay không đoạn tụ, cuộc đời này có Chương làm bạn, đối với y vậy là đủ!

“Người thật sự rất kỳ quái.” Bát Sát Nhĩ nhìn y, trong mắt lóe sáng thất *** quang. Chưa từng có người nào trước mặt hắn có thể ung dung cười nói như vậy, không có chút gì úy kỵ uy nghi của hắn. Cũng chưa từng có người nào có thể khiến hắn cảm thấy hứng thú..... (MiKa: Mặc ca, mị lực của a thiệt là nể a)

“Vậy tái cho người kiến thức một chút kỳ quái của ta.” Vừa dứt lời, sợi dây thừng trói chặt Tông Khúc Mặc bị hắn dùng nội lực đánh gãy, vỗ vỗ thân, hắn mỉm cười đi đến trước mặt Bát Sát Nhĩ. Sợi dây nho nhỏ này há có thể trói được y hay sao!

“Ta nghĩ..... Đối tượng là người, ta sẽ rất hứng thú mà theo người Hán các ngươi ‘Đoạn tụ’.” Bát Sát Nhĩ si mê mà nhìn người đi tới gần hắn, hắn không tự chủ được vòng tay ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh, kéo y vào lòng ngực mình. Cho dù y là độc dược, hắn cũng kim lòng không đậu mà muốn ném thử.

Tông Khúc Mặc đưa tay chặn trước ngực hắn, cười nói: “Ta có một cái điều kiện.” (Mika: lạy trời, đừng để Mặc ca bị rape nhak, ko là t quảng lun bộ này)

“Nói!” Bát Sát Nhĩ thở gấp, nơi tay Tông Khúc Mặc đặt tại dần dần nóng lên.

“Ta muốn người thả hắn.” Tông Khúc Mặc chậm chậm nói.

“Không được!” Bát Sát Nhĩ vừa nghe liền biết hắn chính là Hoàng Phủ Chương bị nhốt trong địa lao, nhất thời ghen tuông tung tóe, lạnh lùng nói: “Hắn là người của triều đình, lại dám đầu đầu ăn cắp quân mật, ta không thể thả hắn!”

“Nói cho rõ, hai người các ngươi chỉ có thể chọn một mà thôi, mà ai ta cũng không muốn bỏ cả, cho nên ta muốn các ngươi cùng nhau so tài cao thấp, ai thắng ta sẽ là ái nhân của kẻ đó, như thế nào?” Tông Khúc Mặc biết muốn Bát Sát Nhĩ thả Hoàng Phủ Chương thiệt không dễ dàng, nay chỉ có thể nương theo bản tính tự phụ của Bát Sát Nhĩ mà thử một lần.

“Hắn hiện tại đã là tù nhân của ta.” Bát Sát Nhĩ cảm thấy không cần phải cùng tên tù nhân kia so tài cao thấp.

“Ta muốn là quang minh chính đại có được, hắn sở dĩ bị người bắt, là do bị trúng mê hương, không phải do người.” Tông Khúc Mặc đẩy Bát Sát Nhĩ ra, cười khẩy nói.

“Vậy người muốn thế nào?” Bát Sát Nhĩ hiểu nhiên đối với lời vừa rồi của Tông Khúc Mặc không hài lòng, thân là bộ tộc chi vương cao ngạo khiến hắn muốn nóng lòng mà khiêu chiến

“Ta muốn gặp hắn, ta sẽ đi thuyết phục hắn.” Tông Khúc Mặc dừng một chút, nhìn về phía Bát Sát Nhĩ, lộ ra nụ cười khuyếch thành, cam đoan nói: “Yên tâm, ta sẽ không đào tẩu.”

Địa lao âm u ẩm ướt.

Tông Khúc Mặc cau mày từng bước đi tới — hẳn không nghĩ tới Hoàng Phủ Chương lại biết nhốt ở cái nơi tồi tệ như vậy, trong lòng khó tránh khỏi lại là một trận đau lòng.

Lao đầu mở cửa lao liền lui xuống, Tông Khúc Mặc khom người đi vào, chỉ thấy Hoàng Phủ Chương nhắm mắt nằm ngửa trên đồng cỏ khô, trên người phủ kín không biết bao nhiêu là các vết thương, có vết thương thậm chí còn đang chảy huyết, mới có một ngày mà cả người gầy một vòng lớn.

“Đại ca!” Tông Khúc Mặc tiến lên, ôm lấy Hoàng Phủ Chương đầu tựa vào trong lòng mình, nước mắt không kiềm chế lẫn dài trên khuôn mặt tuyết mỹ. Đã sớm không nhớ rõ lần cuối cùng khóc là khi nào, chỉ nhớ rõ đó là lúc mình còn nhỏ xoa khóc hồng hai mắt đòi nường mau cho hẳn xâu nút quả, khi đó hẳn khóc bất quá chỉ là thủ đoạn để có được xâu nút quả mà thôi. Hiện tại hẳn khóc, là hẳn đau lòng, hẳn thương tâm, nghĩ đến thương thể càng nhiều trên người Hoàng Phủ Chương, hẳn đã cảm thấy đau triệt nội tâm.

Bát Sát Nhĩ, người nhớ kỹ cho ta, ta nhất định sẽ tìm người tính sổ!

“Mặc.....” Hoàng Phủ Chương mở miệng nói, khe động khiến vết thương trên người đau đến không nói được.

“Không cần nói, không cần nói, ta biết cả rồi, người chịu khổ.” Tông Khúc Mặc nước mắt không ngăn được mà rơi xuống.

Hoàng Phủ Chương miễn cưỡng vết thương mà vu cười, nhìn nụ cười ngớ ngẩn của hẳn khiến cho Tông Khúc Mặc một trận chưa xót.

“Đừng..... Khóc.....”

“Hảo, ta không khóc, người đừng lộn xộn, miệng vết thương vẫn còn đau.” Tông Khúc Mặc lau đi nước mắt trên mặt, điều chỉnh lại tư thế hai người, tránh đụng tới vết thương mà nhìn đến đau lòng trên người Hoàng Phủ Chương.

“Bọn họ..... Đối..... Người..... như thế nào.....” Hoàng Phủ Chương dứt quãng nói xong, thỉnh thoảng lại cau mày, phát ra tiếng đau.

“Không có, ta không sao.” Tông Khúc Mặc ý bảo hẳn không cần nói nói, tiếp tục nói: “Vương man di đã thỏa thuận với ta, hẳn sẽ thả người trở về, chính là ba ngày sau hẳn sẽ tiếng công, hẳn yêu cầu người dẫn binh đánh trận.”

“Ta?” Hoàng Phủ Chương nghi hoặc mở to mắt, nói: “Ta chỉ là..... Một cái..... Tiểu..... Binh, như thế nào dẫn binh..... Cùng, cùng hẳn đánh?”

“Triều đình phái tân tướng quân mười ngày sau mới tới nơi, mà ba ngày sau Vương man di sẽ phát động tấn công, người vô luận như thế nào cũng phải cùng hẳn đánh trận này, hơn nữa người nhất định là có năng lực dẫn binh đánh trận. Phải biết rằng, rất nhiều tánh mạng đều nằm trong tay người, bao gồm ta.....” Tông Khúc Mặc cười thê lương.

Hoàng Phủ Chương khó hiểu nhìn hẳn, dùng ánh mắt thúc giục hẳn giải thích rõ ràng.

“Hẳn đáp ứng thả người trở về, mà ta..... Phải lưu lại. Nếu người thắng, hẳn thúc thủ chịu trời, nếu người đánh bại, không chỉ chết vô số, ta cũng phải vĩnh viễn ở lại hẳn bên người, trở thành..... Người của hẳn!” Tông Khúc Mặc tại lúc ngập ngừng lộ ra một tia cười.

“Cái gì!” Hoàng Phủ Chương hô to, động đến miệng vết thương đau khiến hẳn phải cắn răng. “Người như thế nào..... Như thế nào có thể đáp ứng? Vạn nhất ta bại trận..... Không, ta không thể đi!”

“Chương, hãy nghe ta nói, đây là biện pháp duy nhất, trừ bỏ như vậy, hẳn căn bản sẽ không thả người ra. Chỉ cần người có thể rời đi, ta mới có hy vọng có thể rời đi nơi này. Hãy nghĩ dân chúng biên cảnh, người còn phải vì bọn họ chiến đấu a!” Tông Khúc Mặc nâng đầu Hoàng Phủ Chương lên, nhìn vào con người đen như mực — Hoàng Phủ Chương trong thân thể chảy nhiệt huyết hết sức chân thành, hẳn chính là hùng ưng bay lượn trên sa trường!

“Ta.....”

“Đi thôi, đây mới là mục đích chân chính mà ngươi tới đây, cùng Vương man đi Bát Sát Nhĩ hảo hảo một trận chiến.” Tông Khúc Mặc cúi đầu hôn lên đôi môi khô nứt của Hoàng Phủ Chương, nước mắt mang theo vị mặn mà tiến vào miệng hai người.....

Nhìn bóng dáng càng ngày càng xa của Hoàng Phủ Chương, Tông Khúc Mặc nhắm mắt, mở rộng cây quạt, mỉm cười nói: “Ngươi còn muốn xem bao lâu?”

“Ngươi biết là ta?” Bát Sát Nhĩ từ chỗ tối đi ra.

Tông Khúc Mặc mở mắt nhìn về phía hắn, câu lên khóe môi cười: “Ta nói rồi không bỏ chạy nhất định sẽ không bỏ chạy.”

“Không, ta không phải lo lắng cái này, ta bắt đầu hối hận đã thả hắn đi, hắn tựa hồ không dễ đối phó.” Bát Sát Nhĩ nhìn về hướng Hoàng Phủ Chương rồi đi, ý vị thâm trường nói.

Tông Khúc Mặc thu hồi cây quạt khoát lên đầu vai hắn, tựa tiểu phi tiểu nói: “Không cần hối hận, sau này ngươi nhất định sẽ cảm tạ ta vì đã cho ngươi một kinh dịch.”

“Nga? Vì cái gì?” Bát Sát Nhĩ tà khí nhíu mày hỏi. Có thể có một đối thủ ngang sức ngang tài, thật là điều thú vị trong đời người, hắn không tin Tông Khúc Mặc ngay cả điểm này cũng lường trước được.

Tông Khúc Mặc ánh mắt như nói “Trong lòng biết rõ ràng”, cái gì cũng chưa nói, cười cười bỏ đi.

10. Chương 9

Trở lại quân doanh hai ngày, nguyên nhân có lẽ là do được rèn luyện võ học từ bé, thương thế trên người Hoàng Phủ Chương rất nhanh chóng hồi phục. Tuy rằng hắn đêm đêm đi thám thính tình hình man di là trái với quân quy, nhưng bởi vì đại chiến sắp tới hơn nữa lại bị trọng thương, cho nên vẫn chưa bị xử phạt. Giờ phút này quân đội triều đình lại loạn nháo không ra gì, vừa nghe thấy quân man di ít ngày nữa sẽ đem quân tiến công, mất đi chủ soái các tướng sĩ lại có vẻ thấp thòm lo âu, trong quân sĩ khí đại giảm. Hoàng Phủ Chương hôm nay đã có thể xuống giường đi lại, khi hắn nhìn đến trong quân doanh binh lính như thế không có chút phần chấn, nhớ tới chuyện Tông Khúc Mặc bị bắt, hắn chống đỡ thương tích trên mình dứt khoát tiến đến doanh trường Trương phó tướng đợi lệnh. “Trương phó tướng, xin người cho ta mang quân đánh một trận với quân của Bát Sát Nhĩ đi!”

Hoàng Phủ Chương quỳ một đầu gối, hướng Trương phó tướng ôm quyền nói. “Cái gì? Người nói cái gì?”

Trương phó tướng không thể tin tưởng lớn hai mắt, khịt mũi nói: “Người lấy thân phận gì, người có tư cách mang binh đi đánh chiến sao?”

“Bẩm phó tướng, cuộc chiến ngày mai là do ta cùng Bát Sát Nhĩ đã quy ước trước, nên chính ta phải ứng chiến.”

Hoàng Phủ Chương đứng lên, lo lắng nói. “Hừ, bất quá chỉ là cái vương man di nho nhỏ, dám hạ chiến thư đại quân ta, còn muốn cùng tên tiểu tốt như người giao chiến, hắn tính toán trận này cũng thật là hảo.”

Trương phó tướng liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Chương, khinh thường nói: “Khiến một tên tiểu tốt không có kinh nghiệm cùng hắn giao chiến, hắn muốn bắt hạ chúng ta không phải dễ dàng.”

(MiKa: t ghét tên phó tướng này –) “Không, hắn không đơn giản, ta đã từng cùng hắn giao chiến, nếu hắn không đối địch với triều đình, nhất định là một nhân tài. Ta biết ta mạo muội hướng người thỉnh mệnh quá mức đường đột, nhưng trận chiến này tuyệt đối không được khinh địch, tuy nói ta kinh nghiệm chiến trận không bằng người, nhưng dù sao ta cũng đã thấy qua Bát Sát Nhĩ, đối với hắn cũng có chút hiểu biết, lúc trước thời điểm bị hắn nhốt tại địa lao ta còn là đối hắn điều tra một ít.”

Trương phó tướng trên mặt hiện lên một tia do dự, Hoàng Phủ Chương tiếp tục nói: “Trận chiến này một khi thất bại, ta sẽ hướng triều đình tạ tội, tuyệt không liên lụy phó tướng, còn nếu thắng trận, công lao cũng là ở phó tướng.”

Trương phó tướng niết niết cằm râu, tự hỏi có nên hay không đáp ứng — hắn tuổi này cũng nên quy ẩn, trên chiến trường khó tránh khỏi sinh tử, hắn cũng thực không nguyện ý lần này ra trận. Hoàng Phủ Chương

phân tích cũng có chút hữu lý, chính là nếu như bại chiến..... Bất quá, nếu hấn nguyện ý gánh vác sở hữu đắc tội, nói như vậy..... “Được rồi, bản tướng đem binh quyền tạm giao cho ngươi, hứa thắng không được bại.”

Trương phó tướng đến trước mặt Hoàng Phủ Chương, đem “trọng trách”

giao cho hấn, cũng muốn cầu đạo. “Thuộc hạ lĩnh mệnh!”

Rời khỏi doanh trướng của Trương phó tướng, Hoàng Phủ Chương ngẩng đầu nhìn về bầu trời xanh thẳm, mặc mặc trong lòng thê thốt — Bát Sát Nhĩ, trận chiến ngày mai chúng ta cùng tranh cao thấp! Mặc, chờ ta..... Hoa viên trong cung vương man di. Tông Khúc Mặc đứng ở dưới tàng cây, một tay nhàn nhã khe khẽ chiếc quạt, một tay đùa với điều lung lý chim chóc, so với tình huống của Hoàng Phủ Chương, hấn có vẻ hết sức thích ý. “Tề..... Tề.....”

“Ha ha.....”

Thỉnh thoảng theo dưới tàng cây truyền đến tiếng cười người, điệu vui vẻ. Bát Sát Nhĩ xa xa nhìn, không khỏi chìm đắm vào tiêu nhan bong người xuất trần dưới tàng cây..... Chỉ cần trận chiến ngày mai, bộ dáng xuất trần kia rất nhanh sẽ vĩnh viễn thuộc về hấn! “Ngày điều hảo ngoạn sao?”

Bát Sát Nhĩ tiến gần Tông Khúc Mặc, thủ tự nhiên nhi nhiên (tay tự nhiên) mà vòng quanh thắt lưng hấn, cuối xuống bên tai ôn nhu nói. Có lẽ là lần đầu tiên đối với người khác ôn nhu, nghe như một chút không được tự nhiên. “Không tốt ngoạn điệu, ta nghĩ ngươi cũng sẽ không đưa ta đi.”

Tông Khúc Mặc tùy ý hấn ôm, một bên đùa điệu một bên cười nói. “Có đôi khi ta thực hận sự thông minh của ngươi.”

Bát Sát Nhĩ tựa hồ đã quen với linh nha khéo mềm khéo miệng của hấn, không giận mà cười, siết chặt vòng tay trên eo của hấn, làm cho hấn càng thêm gần sát chính mình. Tông Khúc Mặc thuận theo tựa vào trong lòng hấn, thu hồi quạt đặt trên cằm mình, nháy mắt cười nói: “Nhưng ưu điểm duy nhất của ta là thông minh a.”

(Mika: làm tới đoạn này mà sôi máu >.< t=” ko=” thích=” cảnh=” này=” dạ:=”))” có=” gì=” đầu=” a!” võ=” công=” của=” mặc=” ca=” so=” với=” tên=” này=” có=” phần=” hơn=” hấn=” chi=” muốn=” thử=” lòng=” ái=” nhân=” chơi=” đùa=” kẻ=” địch=” chứ=” có=” gì=” mà=” nàng=” nóng?=” cười=” cười)=” “không.....=” người=” còn=” có=” dung=” mạo=” khiến=” người=” khác=” như=” si=” như=”>

Bát Sát Nhĩ ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt tuần tú của Tông Khúc Mặc “Không nghĩ tới vẻ ngoài của ta cũng là một cái ưu điểm, ha ha.....”

Tông Khúc Mặc nheo mắt, cười cười, nhất thời khiến cho mẫn viên xuân sắc đều kém đi rất nhiều (ý nói là cảnh sắc mùa xuân cũng ko bằng ak) Bát Sát Nhĩ xuất thần nhìn hấn cười, kim lòng không đậu cúi xuống, nghĩ muốn ném thử đôi môi đỏ mọng đầy dụ hoặc kia của hấn..... Tông Khúc Mặc xảo diệu bất ngờ tránh thoát, thoát ly khỏi ***g ngực hấn, mặt đối mặt, mỉm cười khiêu khích. Bát Sát Nhĩ cũng không cam yếu thể gờ lên một chút đắc ý cười, bước đến trước nghĩ muốn ủng hấn ủng lại vào lòng ngực, lại bị phiến trong tay hấn ngăn trụ lại. Dem phiến để ở trước ngực Bát Sát Nhĩ ý bảo hấn đừng vội tái đi tới, Tông Khúc Mặc ôn nhu nở nụ cười: “Ta biết ngươi muốn cái gì, chính là bây giờ còn không phải lúc, đợi cho ngày mai sau, nếu ngươi thắng, tất nhiên ngươi sẽ có được thứ ngươi muốn, ngược lại..... sẽ không.”

“Ngươi thật sự là cái yêu nhân hại người!”

Bát Sát Nhĩ nhin không được nghiêng răng nói. “Chẳng lẽ ngươi không thích yêu *** như vậy?”

Tông Khúc Mặc cười đến thiên chân vô tội, mị lực chi đại, không ai có thể chống cự. “Ha ha ha..... Cố tình ta chính là thích thu phục yêu ***.”

Nghe xong lời hấn nói, Bát Sát Nhĩ sang sảng nở nụ cười, ngả ngón nâng cằm hấn lên. “Ta đây còn muốn tiếp tục chơi điệu a.”

Bỏ tay hấn ra, Tông Khúc Mặc cười cười, xoay người đùa với ***g sắt lý điệu. Bát Sát Nhĩ ngượng ngừng thu hồi thủ, nhìn Tông Khúc Mặc đùa với điệu liếc mắt một cái rồi cất bước rời đi. Đi rồi vài bước sau

ngừng lại, hần đưa lưng về phía Tông Khúc Mặc hỏi: “Trận chiến ngày mai, người cho rằng ai sẽ thắng?”

“Đương nhiên là người có thực lực.”

Ngay tại thời điểm Bát Sát Nhĩ nghĩ hần sẽ im lặng, tiếng nói lại ngoài ý muốn vang lên mang theo ý cười thấp nhu, cho hần một cái đáp án mập mờ. Bát Sát Nhĩ không nói gì, đứng đó một lúc lâu liền rời đi. Tông Khúc Mặc ngẩng đầu thưởng thức dương quang xuyên qua các tán lá cây rậm rạp trong vườn, tươi cười không rõ nghĩa hiện lên khóe môi hần..... Hảo kỳ vọng cuộc chiến ngày mai mau mau đến..... Ngày hai quân giao chiến rồi cuộc cũng đến, quân triều đình cùng quân man di mười lăm vạn tướng sĩ hai bên, đôi mắt nhìn về nơi xa, hàng ngàn hàng vạn chiến mã xung mãn hí vang, hàng ngàn hàng vạn đầu mâu sắt bén hướng ra thị uy dũng mãnh. Hoàng Phủ Chương cùng Bát Sát Nhĩ đều tự giục ngựa đứng phía trước doanh trận của chính mình, đều vì binh uy hiển hách của đối phương mà giật mình lẫn nhau. Nay tránh không được lại là một hồi chém giết! Trái với khí thế giương cung bạt kiếm của hai quân, giữa chiến trường lại có một nho sĩ cười đến vô hại có vẻ không hợp. “Tông công tử, người đây là.....?”

Bát Sát Nhĩ an bài tùy tùng bên người Tông Khúc Mặc vì hần đưa đến cái bàn cùng ghế dựa, khó hiểu hỏi. “Xem hí a!”

Tông Khúc Mặc ở ghế trên tọa hạ, triển khai cây quạt cười cười nói, một đôi tiểu mâu miết (liếc) hướng duy nhất Hoàng Phủ Chương. “Xem hí? Nơi này rất nguy hiểm.....”

Tùy tùng bị tân chủ tử làm cho hoảng sợ, không thể nào lý giải được lại có người đem chân thương chân kiếm chiến sự mà xem hí a. “Yên tâm, an toàn lắm!”

Tông Khúc Mặc quay đầu tái phân phó nói: “Đem cho ta chén trà, tối hảo chuẩn bị chút điểm tâm mang đến, mau! Ngoài xem hí dù sao cũng phải ăn một chút này nọ.”

“Nga, nga, nga!”

Tùy tùng chưa từng gặp qua một người khác thường như thế, một khắc cũng không dám chậm trễ vội vàng chạy đi chuẩn bị. Xem tùy tùng giống như thấy quỷ nghiêng ngả lão đảo chạy ra, Tông Khúc Mặc không hề gì mà lắc lắc khai mở quạt, chờ đợi trận này kích động dâng lên..... Kèn minh vang, trên chiến địa khói lửa nổi lên bên phía, tiền như hoàng phát, trường đao chớp động, yên trần trung gót sắt rộn rã. Hai quân chủ soái một đường nghênh địch, hơn người không dám tiến lên, thẳng đến đối thủ chân chính đứng trước mặt lẫn nhau. Hoàng Phủ Chương cùng Bát Sát Nhĩ nhìn nhau, vốn dĩ kiếm trong tay hai người sáng ngời nay đều nhiễm máu đỏ tươi của tướng sĩ. Đối tượng sĩ sa trường mà nói, trên thân kiếm huyết không phải đại biểu tàn nhẫn, đó là chém giết địch nhân một loại vinh dự. “Hoàng Phủ Chương, người thật sự là một đối thủ thú vị.”

Cát Sát Nhĩ khóe miệng gợi lên một chút hứng thú cười. Hoàng Phủ Chương ánh mắt thản nhiên nhìn chăm chú vào hần, nói: “Người là một tướng tài, vì sao không cùng ta quy phục triều đình?”

“Ha ha.....”

Bát Sát Nhĩ nở nụ cười, cao ngạo nói: “Bởi vì ta là vương!”

Thật lâu sau, không biết là ai ra tay trước, hai thân ảnh thon dài đã muốn hòa quyện một chỗ, kiếm khí không ngừng phát ra âm thanh ma sát. Bát Sát Nhĩ một kiếm rất nhanh hướng ngực Hoàng Phủ Chương, lại bị hần một kiếm chặn hời. Tái một kiếm cắt vào cổ Hoàng Phủ Chương, cũng bị hần nhanh nhẹn né tránh. Bát Sát Nhĩ nhất chiêu nhất thức đều hướng đến yếu mệnh của Hoàng Phủ chương. Hoàng Phủ Chương rõ ràng ở thế hạ phong, bởi vì hần cũng không muốn mệnh của Bát Sát Nhĩ, hần luôn nghĩ hy vọng mượn sức để phục vụ triều đình (ta chém), tự nhiên không nghĩ tổn thương hần, từng cái chiêu thức lực đạo đều tương đối yếu ớt. Bát Sát Nhĩ cong người nhảy vọt lên, sét đánh không kịp bưng tai (nhanh như chớp) sử dụng kiếm tiêm (mũi nhọn) ấn trụ trên mặt đất đem thân thể bồng đứng lên, đầu kiếm thẳng hướng Hoàng Phủ Chương. Ở lôi điện loang loáng hết sức (trong chớp nhoáng), Hoàng Phủ Chương nghiêng đầu né tránh chiêu thức đoạt mệnh của Bát Sát Nhĩ, ngược lại một kiếm để ở tại trên cổ hần. “Người thua.”

Hoàng Phủ Chương phần khích nói, trong lời nói không dấu được sự vui sướng, dù sao cơ hội có thể đánh bại cao thủ như Bát Sát Nhĩ đây rất là ít. Bát Sát Nhĩ hừ lạnh một tiếng, nói: “Giết ta đi!”

“Chậm!”

Vẫn ngồi bàng quang Tông Khúc Mặc mở miệng nói. “Mặc!”

Hoàng Phủ Chương vui sướng kêu lên, đã nhiều ngày nặng gánh trọng trách tâm cũng thuận tiện buông xuống. “Chương, để hần cho ta, người đi trước giải quyết tốt hậu quả, lần này các người nhưng là đại thắng a!”

Tông Khúc Mặc đối Hoàng Phủ Chương lộ ra một chút tư niệm pha lẫn ý cười, ý bảo hần quân đội triều đình cũng muốn đem toàn bộ quân man di tiêu diệt. “Này..... Người không vấn đề đi?”

Hoàng Phủ Chương chỉ chính là Bát Sát Nhĩ vô công cao cường. “Tin tưởng ta, đi thôi.”

Tông Khúc Mặc chắc chắn nói, Hoàng Phủ Chương cũng chỉ hảo thức thời tránh ra. Đợi Hoàng Phủ Chương vừa đi, Bát Sát Nhĩ lập tức nghĩ muốn khắp cổ Tông Khúc Mặc — đây là cơ hội cuối cùng của hần, nhưng là hần vụn vụn không thể tưởng được Tông Khúc Mặc thế nhưng lại dễ dàng hóa giải thế tiến công của hần, cũng nhanh chóng điểm trụ huyết hần. “Vô công của người rõ ràng sơ với ta cao hơn, vì cái gì còn muốn giả ý ở lại bên người ta? Ở hành cung người tùy thời đều có thể giết ta.”

Bát Sát Nhĩ gầm nhẹ nói, trong giọng nói tràn đầy phẫn nộ vì lừa gạt. “Người ta bất quá là nhìn hoàn cảnh người tốt, ở nhờ mấy ngày thôi, huống hồ ta phải làm cho trò chơi hảo ngoạn này tiếp tục a!”

Tông Khúc Mặc cười trộm nói, nhưng lại đem trận chiến này như một trò chơi “Người!”

Bát Sát Nhĩ một ngụm tức giận nghẹn ngay cổ họng, hận không thể một chương đánh chết này sói đội lột cừu. Trục giác hần cuối cùng đúng, nam nhân mê hoặc này đúng là tai họa! “Ta sẽ không cần thảo luận với người, ta là muốn người quy thuận triều đình, thế nào?”

Tông Khúc Mặc điều điều phiến tử, cười hỏi. “Chính là giết ta cũng không khả năng!”

Bát Sát Nhĩ nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu hần hiện tại có thể cử động, hần nhất định phải kéo xuống kia trương khí thế hạ danh mặt. “Hảo, không sao cả.”

Tông Khúc Mặc thu hồi phiến tử, xoay người rời đi hai, ba bước lại quay trở về, cười đến ngân mi, lại làm cho người ta cảm thấy không lạnh mà run, “Đừng quên, việc người đã thương Chương vẫn còn chưa tính đâu!”

Nói xong, cười đến quỷ dị rời đi. Lưu lại Bát Sát Nhĩ mạn mạn nghĩ mình sẽ bị loại hình phạt tàn khốc nào tra tấn..... Không khỏi nổi lên một trận ác hàn, hần nghĩ — Tông Khúc Mặc quả nhiên là loại độc dược như danh.

11. Chương 10

Tông Khúc Mặc đi bên người Hoàng Phủ Chương, bất ngờ không kịp đề phòng bị y kéo lên lưng ngựa.

“Mặc, người làm cái gì vậy.....” Hoàng Phủ Chương khó hiểu hỏi, giãy dụa muốn xuống ngựa.

“Người chờ một chút sẽ biết.” Tông Khúc Mặc chế trụ hành động hần, trấn an nói, sau đó quay đầu đối với mã tiền Dương Thắng la to: “Tiểu tử, nơi này giao cho người không thành vấn đề đi?”

Dương Thắng đời này cũng chưa xem qua người nào đẹp như vậy, nhất thời nhìn đến ngây người, thẳng đến nghe được thanh âm hần mới giật mình thức tỉnh, đáp: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề!”

Tông Khúc Mặc mỉm cười, nói: “Không thành vấn đề chúng ta trước hết ly khai.” Nói xong, cũng không chờ Dương Thắng đáp lại liền giục ngựa ly khai.

Dương Thắng ngây ngốc cười, vẫn còn chìm trong nụ cười của Tông Khúc Mặc mà chưa kịp bình tĩnh chạy theo, mãi cho đến khi ngựa chạy xa, ngay cả ảnh đều nhìn không tới, mọi người cũng chuẩn bị hồi doanh, hần còn vẫn đứng ở tích dương hạ ngây ngô cười.....

Giục ngựa đi vào gặp lại sơn động kia, Tông Khúc Mặc không khỏi phân trần lôi kéo Hoàng Phủ Chương liền vào chỗ sâu bên trong sơn động, không nói gì đem thân thể Hoàng Phủ Chương vây giữa y với vách động, song mâu trong suốt tham luyến dừng trên người đã mấy ngày không gặp.

“Mặc.....” Hoàng Phủ Chương bị nhìn đến sợ hãi, nhìn không được lên tiếng kêu lên. Hắn cảm thấy Tông Khúc Mặc ánh mắt tựa hồ ẩn chứa cái gì đó, khẩn trương ngay cả hầu kết cũng không đành sự trượt.

Tông Khúc Mặc hướng hắn cười, đột nhiên trên môi hắn chạm nhẹ một cái, nói: “Chương, ta rất nhớ ngươi! Có nhớ ta không?”

Hoàng Phủ Chương bị đánh lén thành công, không tự giác xoa đôi môi chính mình, gật gật đầu nói: “Ta thực lo lắng cho ngươi.” Có thể nào không lo lắng sao? Đầu tiên nghĩ đến y một thân một mình ở chỗ địch nhân, tim hắn như muốn treo trên ngọn, hắn sợ, sợ vĩnh viễn cũng không gặp được nhau nữa..... Nghĩ đến đây, hắn nhìn người trước mắt cười đến mị hoặc, mở ra song chướng gắt gao ủng trụ — tựa hồ là muốn xác định y tồn tại, sợ rằng đây cũng như các giấc mơ mà hắn trước nay ban đêm vẫn thường mộng. Tỉnh mộng, hắn lại lâm vào thất vọng thật sâu.....

“Này không phải mộng.” Tông Khúc Mặc giống nhau nhìn thấu hắn, vỗ vỗ lưng hắn an ủi nói.

Hoàng Phủ Chương buông y ra, nở ra nụ cười trước nay vẫn đơn thuần như vậy: “Ta biết.”

“Kia kể tiếp chuyện phải làm cũng không phải mộng nga!” Tông Khúc Mặc tới gần hắn mặt, mang theo nụ cười quỷ dị nói.

“Chuyện gì?” Hoàng Phủ CHƯƠNG MỘT CHÚT CŨNG KHÔNG CẢM GIÁC NGUY HIỂM, NGÂY NGỐC HỎI NGƯỢC LẠI.

Tông Khúc Mặc chỉ cười không nói, phút chốc hôn lên môi hắn, trong lúc hắn còn kinh ngạc thì đầu lưỡi đã tham nhập khoang miệng hắn, đầu lưỡi linh hoạt dễ dàng cuốn lấy đầu lưỡi hắn, hấp thu khí tức trong miệng hắn, Hoàng Phủ Chương không kịp phản ứng đã bị cuốn vào giữa vực sâu mê mang.....

“Hiện tại đã biết ha.” Tông Khúc Mặc buông Hoàng Phủ Chương ra thiếu chút nữa đã hôn hắn đến hít thở không thông, một bên giúp hắn lưu thông khí huyết vừa cười nói, không khỏi cảm thán kỹ xảo bản thân tệ như vậy sao?

“Ngươi..... Ngươi như thế nào cũng không báo trước là sao?” Hoàng Phủ Chương mở miệng thật to hấp khí, vừa rồi hắn thiếu chút nữa nhuỷ hạ chân, ngã lại thực dọa người, một đại nam nhân nhưng lại chống cự không được một cái hôn, cũng không phải nữ nhân!

“Như thế nào báo trước? Chẳng lẽ giống như vậy nói: Chương, ta muốn sờ sờ ngươi, ta muốn hôn nhẹ ngươi.....” Tông Khúc Mặc mang theo trêu đùa cười, ngữ khí ngả ngón nói xong.

“Dừng, dừng, không nói nữa.” Hoàng Phủ Chương ngay cả hai bên tai cũng từ từ đỏ lên, vội vàng lấy tay ngăn chặn cái miệng của y, tránh cho nghe được càng nhiều lời nói khó nghe. Hiện tại hắn mới biết được đây mới là tính cách chân chính của Tông Khúc Mặc, cái gì nhu nhược, ôn nhu, trí tuệ thiện lương toàn bộ đều là giả hết, đáng thương hắn cũng đã rơi vào chiếc lưới được tỉ mỉ thiết kế của người nào đó.

Tông Khúc Mặc còn chưa thỏa mãn vươn đầu lưỡi liếm liếm Hoàng Phủ Chương ngăn chặn miệng hắn, Hoàng Phủ Chương sợ tới mức vội thu tay, khiếp sợ nhìn y.

Tông Khúc Mặc cười trộm tới gần, một tay hoàn trụ thắt lưng Hoàng Phủ Chương, một tay kia nhanh chóng tiến vào nội y hắn, sờ soạng nước da bóng lưỡng. Nhất thời thất thố làm cho Hoàng Phủ Chương trở mặt nhìn tay Tông Khúc Mặc đối chính mình giả trò hành vi xấu xa, đợi cho ngón tay lạnh lẽo chạm vào khiến làn da hồng hồng nóng lên, hắn mới theo bản năng bắt lấy ác thủ, ngăn chặn nói: “Không cần.” Chính là trong lời nói này khí thế vô lực quá suy yếu.

“Vì cái gì không cần? Chẳng lẽ đã nhiều ngày phân khai mà ngươi còn không hiểu mối quan hệ của chúng ta hay sao?” Tông Khúc Mặc gỡ ra tay Hoàng Phủ Chương, tiếp tục âu yếm, ngoài miệng cũng không nhân rồi, khẽ liếm vành tai hắn cảm của Hoàng Phủ Chương, dọc theo cổ một đường liếm đến xương quai xanh hoàn mỹ, tiến gần ái muội mở miệng nói: “Ngươi không thể không có ta, ta cũng không thể không có ngươi, vì cái gì còn không có thể hoàn toàn đem chính mình giao cho ta?”

“Ân..... Không.....” Hoàng Phủ Chương ý thức bắt đầu sụp đổ, nhưng trong lý trí hắn vẫn còn hi vọng phản kháng. Hắn đối Tông Khúc Mặc là có cảm tình đặc biệt chân thực, nhưng là hai người bọn họ dù sao cũng là nam tử, làm như vậy là hậu thế không tha! Hắn là không nên bước vào này vực sâu không hồi hận?

“Chương, vì cái gì không muốn?” Tông Khúc Mặc kiên nhẫn dẫn dụ, bắt tri bắt giác y phục trên thân Hoàng Phủ Chương đã muốn bị tuột đến khuỷu tay, toàn bộ ***g ngực mật sắc mê người bại lộ ánh sáng khí trung, hồng triều phiếm lạm (mặt đỏ lan tràn), trên thân hình bằng phẳng hai khóa tiểu hồng châu phá lệ diêm dúa, câu dẫn người mà.

“Người..... Ta..... Đều là..... Nam.....” Hoàng Phủ Chương miễn cưỡng dứt quãng nói ra lý do, lại rước lấy người nào đó một trận cười khê.

“Ha ha..... Chương, chẳng lẽ ngươi đã quên sao? Lần đầu tiên của chúng ta liền xảy ra ở gian khách trọ kia, hiện tại ngươi còn muốn so đo này nọ?” Tông Khúc Mặc vừa nói, một bên cúi đầu xuống hôn lên hồng châu ướt át kiều diễm – mỹ hảo hương vị vẫn như trong trí nhớ y.

Hoàng Phủ Chương chấn kinh rồi. Đích xác, lần đầu tiên bọn họ đã sớm xảy ra, đó là chính hắn một tay thúc đẩy Đấy lòng cảm giác tội lỗi xuất hiện dâng lên, buông tay, trong lòng cũng mất đi lý do giãy dụa, hắn thuận theo tựa vào trong lòng Tông Khúc Mặc, mặc y muốn làm gì thì làm.

Tông Khúc Mặc không biết trong lòng hắn biến hóa phức tạp, chính khi hắn là muốn thông suốt, đã hiểu được, ra sức tiến hành tình sự kế tiếp.....

Ngay khi xả mang tê Hoàng Phủ Chương bị trút bỏ hạ thân cuối cùng chỉ còn nhất kiện y che giấu, Tông Khúc Mặc tay trên phân thân nóng như lửa của hắn, khi khinh khi trọng mà vỗ về chơi đùa cứng lên. Mặc dù Hoàng Phủ Chương đã hạ quyết tâm, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Tông Khúc Mặc đối đãi với hắn như vậy, nhưng là đạo đức chừng mực lại không cách nào làm cho hắn thần nhiên nhận hết thấy sự tình, vô luận như thế nào, hắn vẫn là không nhận được bài xích chuyện hai đại nam nhân loại này hành vi gian giao thân mật như vậy.

“Đừng..... Ân..... Buông ra.....” Nghĩ muốn gạt đi ma thủ dưới hạ thân, lại bị y dễ dàng ngăn cản, cái này, liên thủ cũng bị hắn kiểm chế trụ. Hoàng Phủ Chương toàn thân vô lực chỉ có thể bị vây như cá nằm trên thớt, mặc người xử lý.

“Bình thường như vậy thành thật, hiện tại thật không chịu thành thật? Rõ ràng cũng rất muốn, ngoài miệng còn cậy mạnh.” Tông Khúc Mặc dật ra ma âm giống như tiếng cười, ý xấu ở trên phân thân Hoàng Phủ Chương véo nhẹ tăng tiến một chút, như kỳ làm tan rã sự chống cự của hắn, “A.....” Phóng thích qua đi thân mình hư thoát phủ trên người y.

“Người như vậy thật đáng yêu, ta đều nhanh nhẹn không được.” Tông Khúc Mặc đẩy ra tóc trên trán Hoàng Phủ Chương, ngữ mang sủng nịch nói. Tạm thời thất thần Hoàng Phủ Chương không có nghe rõ ràng hắn nói cái gì, một mạch chìm đắm giữa khoái cảm mới thoáng qua.

Như trước mang theo cảm giác ngón tay mát lạnh im lìm nhanh chóng lướt đến kiều đồn nộn thịt, mò mẫn vào giữa khe hở, dao động mà do dự. Tông Khúc Mặc hôn nhẹ mí mắt Hoàng Phủ Chương, hôn lại hôn mũi hắn, sau đó là đôi môi nóng bỏng..... Hoàng Phủ Chương không thể chính mình trúc trắc hưởng ứng, tựa hồ cầu xin càng nhiều.

Vốn là hai người đều nên thần mê hôn sâu, Tông Khúc Mặc lại còn có thể này thời khắc họa ra một chút *** lực, do dự mà phân vân tay lúc này liền tham nhập mật huyết chặt hẹp của Hoàng Phủ Chương.....

“Ân..... Ân.....” Đôi môi bị ngăn chặn Hoàng Phủ Chương cảm thấy dị vật xâm nhập lại chỉ có thể phát ra hàm hồ tiếng rên rĩ, bị giao cho tự do hai tay để ở trước ngực Tông Khúc Mặc, muốn dùng lực đưa hắn đẩy ra, bắt đắc dĩ hắn bình thường vẫn nghĩ đến khí lực kêu ngạo lại vào lúc giờ phút này dẫy không được tí xíu tác dụng.

Tông Khúc Mặc đối Hoàng Phủ Chương giãy dụa không đáng để ý tới, từ trong lòng xuất ra lọ này nọ, dùng miệng cắn khai miệng bình, đem chất lỏng trong suốt bình nội đổ trên tay, chuyên chú ở cửa vào mật huyết cùng nội vách tường Hoàng Phủ Chương vẽ loạn, ngón tay mảnh khảnh lại không an phận tham tiến tìm hiểu, bừa bãi trên chọc.

“Đây là trơn tề, chờ một chút mới sẽ không lộn đau người.” Đối Hoàng Phủ Chương ôn nhu trấn an, Tông Khúc Mặc giờ phút này thập phần may mắn chính mình theo Bát Sát Nhĩ bị bắt tới nơi đó mới tìm được chiếc vật này, hiệu quả không sai, còn mang theo mùi. Vật này không thể nghi ngờ là Bát Sát Nhĩ muốn

dùng ở trên người y, chính là không nghĩ tới người hiện giờ hưởng dụng lại là người đã đánh bại Bát Sát Nhĩ – Hoàng Phủ Chương.

“Không cần..... Thật là khó chịu.....” Hoàng Phủ Chương khổ sở nhăn lại mi, con ngươi đen mờ mịt lóe nhiều điểm ánh sáng, bất lực bám vào Tông Khúc Mặc, như vậy hẳn làm cho người ta càng muốn ngược đãi một phen.

Tay Tông khúc mặc ở trong cơ thể Hoàng Phủ Chương co rúm, khinh chậm được nội bộ miễn cảm hẳn một chút lại nhanh chóng rời đi, tại phụ cận một chút đánh vòng, vừa không muốn thỏa mãn hẳn, cũng không chịu rời đi.

“Ặn..... Ặ..... Đừng, đừng.....” Lửa nóng dâng cao làm cho Hoàng Phủ Chương không biết làm sao thấp suyền ra tiếng, Tông Khúc Mặc cứng rắn không ngừng mà vuốt ve phân thân hẳn, ngay trước đó sớm nhỏ giọt ra yêu dịch trong suốt, mặt sau lại bị ngón tay lọt vào công kích, chỗ không bị đụng chạm kia có chút ngoài ý muốn nảy sinh miễn cảm. Trước sau giáp công làm cho hẳn nhẹn không được nhưng dây cung lấp tên bị kéo căng, khó nhẹn nước mắt cũng không nghe theo chảy xuống khuôn mặt.

“Không cần..... Thật sự rất khó chịu..... Buông tha ta.....”

Nghe được Hoàng Phủ Chương cầu xin tha thứ, Tông Khúc Mặc thể này mới chậm rãi nói ra mục đích cuối cùng của y: “Chương, ta muốn nói với người 1 chuyện, nếu người không tức giận, ta liền tiếp tục làm đi xuống, bằng không liền vẫn bảo trì như vậy.”

“Người..... Vậy người đã nói.....” Hoàng Phủ Chương có thể cảm giác được Tông Khúc Mặc không có hảo ý, nhưng là hiện tại hẳn cũng chỉ có thể lựa chọn khuất phục.

“Kỳ thật..... Ở lần khách *** kia, người không đối ta làm cái gì, là ta đối với người làm cái gì, hắc hắc!” Tông Khúc Mặc cười trộm đem sự thật toàn bộ nói ra, đơn giản là y không cần Hoàng Phủ Chương là vì áy náy mà cho y ôm, y muốn chính là hẳn cam tâm tình nguyện.

“Cái gì..... Cái gì?” Hoàng Phủ Chương nhất thời lý giải không được trong hàm nghĩa lời nói, mê mẩn nhìn Tông Khúc Mặc.

“Chính là ở khách *** là ta, ôm, người.” Tông Khúc Mặc trong mắt hiện lên một tia狡 hoạt, từng chữ từng chữ nói.

Hoàng Phủ Chương thất thần — cho tới nay cái gọi là hành vi chuộc tội đến tội cùng có gì ý nghĩa? Nguyên lai, nguyên lai chính mình giống như tên ngu ngốc bị đùa giỡn xoay quanh, nhưng là.....

“Người vì cái gì muốn nói cho ta? Vì cái gì không đồng nhất cứ vậy đi xuống?”

“Bởi vì ta biết người vẫn đối đem đó chuyện canh cánh trong lòng, người cam nguyện làm cho ta ta cần ta cứ lấy cũng là như thế. Ta thừa nhận ta lừa gạt người, nhưng ta là không ác ý, ta chỉ là hy vọng có thể đem người thuyết ở bên người ta, không nghĩ tới người lại chạy tới biên cảnh, càng không nghĩ tới ta chính mình hội một đường đuổi theo.....” Tông Khúc Mặc khó được lộ ra một tia cười khổ, tiếp tục nói: “Bỏ qua một bên chuyện đêm kia, người nguyện ý làm cho ta có được không? Bao gồm của thân người, tâm của người.”

Hoàng Phủ Chương hồ đồ, hẳn có thể tin tưởng một tên đã lừa gạt hẳn sao? Huống chi hai người bọn họ đều là nam tử..... Nếu hẳn hiện tại cự tuyệt, có lẽ có thể gián đoạn trận này không nên phát sinh tình duyên. Nhưng là, tâm hãm, có thể như thế đơn giản nói đoạn liền đoạn sao? Hẳn tuy rằng làm người xử sự tương đối đơn giản, nhưng hẳn cũng không ngu xuẩn, nên biết hẳn biết, nam nhân nên có cảm xúc hẳn cũng có, hẳn có kiêu ngạo của hẳn, hẳn tự tôn, còn có hẳn si tình.....

“Người..... Người tưởng trong lời nói liền.....” Ngay tại thời điểm Tông Khúc Mặc trầm mặc, Hoàng Phủ Chương đột nhiên mở miệng, tuy rằng thanh âm rất nhẹ rất thấp, nhưng Tông Khúc Mặc vẫn còn nghe rõ.

“Người là nói.....” Tông Khúc Mặc trong lời nói không giấu được điểm vui sướng.

Hoàng Phủ Chương ngược ngừng mở miệng, đỏ mặt gật gật đầu, ngay sau đó, hẳn hai chân đã bị nâng lên hoàn ở tại trên lưng Tông Khúc Mặc, Tông Khúc Mặc cho hẳn một cái hôn an tâm, nguyên bản để ở lỗi vào của hẳn lửa nóng chậm rãi tiến vào trong cơ thể hẳn.

Hoàng Phủ Chương cắn chặt răng chịu đựng sự xâm nhập bất hợp lý này, sau khi tiến vào đau đớn liên biến mất, nơi kết hợp của hai người cảm thấy dường như hư thực, hần giương mắt nhìn nhìn Tông Khúc Mặc. Tông Khúc Mặc lúc này hạ xuống ánh mắt dụ hoặc thật sâu hút một ngụm khí bất đầu, thấy vậy cũng liền nhin không được trước sau co rúm đứng lên.

“A..... Ân..... Chậm..... Điểm.....” Một thanh âm mặt đỏ tim đập rên rĩ không ngừng mà theo Hoàng Phủ Chương trong miệng dật ra, ngay cả chính hần cũng vô pháp tin tưởng đây là thanh âm hần phát ra, nhưng vô luận hần như thế nào cắn môi dưới, mắt hần rên rĩ vẫn là quanh quẩn ở không u trong cơn động.

Tông Khúc Mặc thân liếm hần cắn ra dấu vết môi dưới, cười nói: “Đừng cắn, đều nhanh cắn xuất huyết bây giờ. Đừng sợ, nơi này chỉ có ta nghe được, ngươi cứ lại thanh khiếu hảo.”

Tông Khúc Mặc rõ ràng trong lời nói làm cho Hoàng Phủ Chương mặt đỏ đặc tượng hỏa thiêu, cũng không tái cố ý vùi lấp thanh âm chính mình, hần nguyện ý đem chính mình một mặt không muốn người biết hiện ra ở trước mặt y.

Kích tình thiêu đốt, Tông Khúc Mặc nhần nại không được hưng phấn, kịch liệt co rúm sau hai người dật lên cao trào đỉnh phong..... Hoàng Phủ Chương không chịu nổi quá nhiều khoái cảm, trước mắt tối sầm ngắt xỉu ở trong lòng Tông Khúc Mặc.....

Đợi cho Hoàng Phủ Chương tỉnh lại, phát hiện chính mình đang cùng Tông Khúc Mặc lỏa thân ở trong trì thủy, hần tựa vào trong lòng Tông Khúc Mặc, *** tường cảm giác được để ở khối cứng rắn hạ thân hần.

“Mặc.....” Hoàng Phủ Chương khàn khàn mở miệng, ý đồ ngăn lại người phía sau rục rịch. Hần nơi đó còn đau rát, hần cũng không muốn lại đến một lần!

“Chương.....” Tông Khúc Mặc theo hần phía sau liếm liếm vành tai hần, sau đó duyên xuống dưới khe cổ hần, thở ra nhiệt khí chuẩn xác chiếu vào trên bộ vị mẫn cảm hần, làm cho Hoàng Phủ Chương toàn thân không khỏi run lên.

Kế tiếp lại là tình nhân gian lại một vòng kích tình tiết mục.....

12. Chương 11

Trải qua suốt một đêm yêu thương của Tông Khúc Mặc, địa phương không thể cho ai biết trên người Hoàng Phủ Chương giờ phút này còn giống lửa đốt vô cùng khó chịu, đáng thương là hần còn phải kỵ mã hồi kinh, này một đường xuống dưới, đau đến hần đổ mồ hôi lạnh, đau không dám nói, cố tình còn có người không biết thu liễm mà kích thích hần.

“Chương, ngươi như thế nào chảy nhiều mồ hôi như vậy?” Tông Khúc Mặc cười một con ngựa khác, ở bên cạnh Hoàng Phủ Chương lớn tiếng ồn ào nói ra, nhất thời đưa tới rất nhiều ánh mắt quan tâm của tướng sĩ.

“Không..... Không có việc gì.” Hoàng Phủ Chương cứng rắn chống đỡ xuất ra khuôn mặt tươi cười, ý bảo những người khác không cần lo lắng, cùng lúc đề thấp thanh âm hướng bên cạnh Tông Khúc Mặc trách nói: “Ngươi không thể nhỏ giọng chút nào sao?”

Tông Khúc Mặc cười cười, tới gần ngựa của Hoàng Phủ Chương, thấp giọng nói: “Ngươi muốn ta nhỏ giọng, ta sẽ nhỏ giọng nói. Nơi đó còn đau không? Không bằng cùng ta đồng kỵ nhất mã đi?”

“Đừng nào loạn!” Hoàng Phủ Chương không chịu thua kém mặt đỏ đến hơn phân nửa, lại vừa quẫn vừa thẹn trừng mắt nhìn Tông Khúc Mặc liếc mắt một cái.

“Tiểu Chương Chương, không cần như vậy nhìn ta, ta sẽ cho rằng ngươi là đang câu dẫn ta nha.” Tông Khúc Mặc triển khai cây quạt bán che mặt, lộ ra một đôi lượng mâu mê người hướng Hoàng Phủ Chương mặt đỏ cố ý ái muội chớp chớp.

“Ngươi.....” Hoàng Phủ Chương khí hồng ửng trên mặt, như cố tình gợi nhớ đến linh động tự nhiên kia, hần lại không lời nào nói được, khe cổ môi, đem khổ hướng trong bụng nuốt xuống, chịu đựng đau giá mã chạy đến quân đội đang trước đi, không dám tái cùng người nào đó dựa vào thân cận quá.

“Thực không biết đùa mà, mới một chút bỏ chạy mất rồi.” Tông Khúc Mặc thu hồi cây quạt, tuy rằng lời nói như chưa hết oán giận, nhưng lại vẫn đang vì tình nhân lơ đãng biểu lộ bộ dạng đáng yêu mà rung động không thôi, ngấm lại vẫn là nên chuẩn bị tiến lên đi hồng hồng hấn.

“Tông đại ca!” Phía sau truyền đến tiếng kêu cước mã dừng lại.

Tông Khúc Mặc quay đầu, thấy kẻ ở chung quân doanh lý với Hoàng Phủ Chương hảo hảo Dương Thắng chạy chậm hướng hấn bên này lại đây, tò mò câu động khéo môi, dừng lại chờ hấn vượt qua.

“Là Tiểu Thắng a, có việc sao?” Tông Khúc Mặc trên mặt là nhất quán hòa khí tươi cười, mà Dương Thắng tiểu tử quen ở nông thôn này lại chưa thấy qua trong mắt lại quá mức chói lọi, nhất thời thạch hóa.

Tiểu tử này ngốc nha! Tông Khúc Mặc nhìn bộ dáng ngốc nghếch của người phía trước, trong lòng nhin không được nói thầm.

“Hồi hồn mau!” Cầm lấy trong tay cây quạt hướng đầu Dương Thắng gõ 1 cái, thạch hóa nhân thể này mới phục hồi *** thần lại.

“A? Tông đại ca, ngưng ngưng!” Dương Thắng sờ sờ đầu chỗ bị đánh, vội vàng khiêm nói.

“Quên đi, tìm ta chuyện gì?” Tông Khúc Mặc thâm nghĩ chạy nhanh thoát khỏi phiền toái trước mắt, chạy đến đằng trước hấn hò hét hôn nhẹ người yêu.

“Nga, ta có việc muốn hỏi ngươi.” Dương Thắng thể này mới nhớ tới mục đích mình tìm hấn, tiếp tục nói: “Ngươi có biết hay không Hoàng Phủ đại ca ở kinh thành có tri kỷ? Ta nghĩ chỉ nữ.”

“Này..... Ngươi hỏi cái này làm gì?” Tông Khúc Mặc ngấm lại, hấn là không có đi, ẩn cá tính Hoàng Phủ Chương, mới sẽ không bên ngoài hát hoa ngắt cỏ.

“Trước một trận tử chiến, Hoàng Phủ đại ca nói hấn ở kinh thành có người thực tưởng niệm, còn nói là nam nhân, ta không tin, hấn ngay lúc đó ánh mắt kia căn bản chính là nghĩ đến tình nhân, ta nghĩ ngươi hấn là rất rõ ràng đi, ta xem hai người rất tốt.” Dương Thắng đem trong lòng vẫn nghi vấn toàn bộ khuynh ra.

“Tình nhân?” Tông Khúc Mặc dường như đắm chiêu cười cười, lập tức liền hiểu được người mà Dương Thắng nói là chính mình — không nghĩ tới Hoàng Phủ Chương này khối đầu gỗ còn cử động được mà đã sớm đổi hấn động tâm, mừng thầm khiến loại tình cảm nhất thời dào dạt trên mặt.

Đằng trước Hoàng Phủ Chương sau khi hết giận, cảm thấy chính mình vừa rồi liền như vậy chạy ra thật sự là có điểm thất lễ, vốn định quay đầu trở về tìm Tông Khúc Mặc, không nghĩ tới lại thấy Tông Khúc Mặc cùng Dương Thắng hai người cười đến thập phần khoái trá tràng diện, cảm thấy đau xót, nói cũng không nói liền giục ngựa chạy như điên về phía trước.

“Hoàng Phủ như thế nào đi một mình?”

Vừa nghe đến giữa tướng sĩ có người kêu, Tông Khúc Mặc giương mắt nhìn, Hoàng Phủ Chương đã sớm chạy đến thật xa rồi, hấn cũng vội vàng giục ngựa đuổi theo, lưu lại Dương Thắng đối với người không thấy đầu mà phát ngốc ra.

Hoàng Phủ Chương cưỡi ngựa ở trong gió mạn vô mục đích chạy như điên, hấn không biết hấn là làm sao, chính là vừa rồi hình ảnh rõ ràng trong mắt, tâm hấn đau đớn không thôi.

Cho dù cách khá xa, hấn tựa hồ vẫn có thể nghe được tiếng cười của Tông Khúc Mặc cùng Dương Thắng, có bao nhiêu sao thanh thanh lượng triệt, còn có cỡ nào đau đớn hấn đều nghe. Hấn hiểu được, hấn biết, loại cảm tình xấu xí này gọi là ghen tỵ! Hấn cũng không cho rằng chính mình sẽ vì loại việc nhỏ nhặt này mà phát điên, bất quá là hai người cùng một chỗ đàm tiếu, hấn liền chịu không nổi, tình yêu thật sự là hội khiến người điên cuồng a!

Đột nhiên lão đảo thân mình, ngã vào trên cỏ, Hoàng Phủ Chương không chút nào không có ý muốn đứng lên, nhìn bầu trời lam nhạt, nghe hương cỏ xanh thoang thoảng, hấn nhẹ nhàng mà khép lại hai mắt, có điểm buồn ngủ.

Có lẽ ngủ xong một giấc, năng lực đã khôi phục lại bình thường, tâm trạng phức tạp cũng không còn.....

“Người có ý tứ gì?” Một mùi thơm quen thuộc tiến vào khoang mũi, bên tai vang lên thanh âm như giận như cười.

Hoàng Phủ Chương bỗng nhiên mở mắt ra, nan dĩ tương tín mở miệng: “Sao người lại tới đây?” Không phải cùng Dương Thắng cùng một chỗ sao?

“Tôi tìm người a!” Tông Khúc Mặc ở bên cạnh hần tọa hạ, cười cười nói. Nhìn đến Hoàng Phủ Chương muốn đứng dậy, hần nói: “Nằm đi.”

Hoàng Phủ Chương duy trì tư thế vừa rồi tiếp tục nằm, như trước nhìn trời, nghe hương pha trộn giữa cỏ xanh và hương hoa, hần lại có điểm muốn ngủ. “Vì cái gì tới tìm ta?” Khép mắt, hần hỏi.

Tông Khúc Mặc cúi người trên môi hần ấn một nụ hôn, cười nói: “Ta vì cái gì không thể tới tìm người?”

“Người luôn như vậy không chịu trực tiếp trả lời vấn đề.” Hoàng Phủ Chương mở mắt ra, mang điểm bất đắc dĩ nói.

“Nếu ta nói là tới bắt tình nhân vừa chạy trốn ni?” Tông Khúc Mặc vẫn là cười, gió thổi phất qua mặt hần, bị bắm điều điều tóc đen, phiêu nhiên giống như tiên nhân hạ phàm.

Hoàng Phủ Chương nhìn đến mặt nóng lên, xoay người, cúi đầu nói: “Không cần náo loạn.”

Tông Khúc Mặc xoay mặt hần lại, nhu tình nhìn hần, nhẹ nhàng mà nói: “Ta là nói thật.” Nói xong, thừa dịp hần thất thần, phủ trên môi hần, dễ dàng khiêu khai khớp hàm hần, mời hần môi lưỡi chơi đùa.

Hoàng Phủ Chương tay bắt giắc vòng quanh cổ Tông Khúc Mặc, đầu lưỡi cũng không tự chủ phụ họa cùng động tác Tông Khúc Mặc, ngượng ngùng đáp trả.

“Ấn.....” Nụ hôn sâu sắc kéo dài làm cho hần không khỏi phát ra thanh âm khe khẽ.

“Chương, nhĩ hảo ngọt.” Tông Khúc Mặc buông tha bị dôi môi sưng đỏ bị hần “Ấn”, khẽ cười nói. Kia trên đôi môi lóe ửng ánh sáng sẵn giờ phút này phá lệ phiến tình, càng sẵn bình thường chất phác Hoàng Phủ Chương trở nên diễm lệ tình sắc.

Tông Khúc Mặc nhện không được hai tay tham tiến vào vạt áo Hoàng Phủ Chương, khiến Hoàng Phủ Chương từng trận run rẩy.

“Không cần đi.....” Hoàng Phủ Chương ném thử cự tuyệt, hần còn muốn kỳ mã hồi kinh nha!

“Chỉ một lần thôi.....” Người nào đó kiên quyết muốn đi vào.

“Ấn..... Ấn.....”

Nguyên bản yên tĩnh sâu trong đồng cỏ truyền đến thanh âm vừa giống như thống khổ vừa giống như khoái hoạt rên rỉ cùng tiếng thở dốc hưởng thụ, cỏ xanh cao lớn che dấu một chỗ kiều diễm, chỉ có người yêu với nhau mới có thể chia sẻ những cảnh xuân vô hạn.....

Một đường phong trần mệt mỏi, kết cuộc về tới kinh thành, Tông Khúc Mặc rốt cuộc chịu không nổi phải về phủ thống thống khoái khoái tắm rửa sạch sẽ, mà Hoàng Phủ Chương liền phải theo quân vào triều diện thánh, dù sao hần lần này là đại thắng chủ soái.

Thượng triều.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Chúng thần tề hô.

“Các khanh bình thân.”

“Tuyên Hoàng Phủ Chương yết kiến!”

“Thần Hoàng Phủ Chương khấu thỉnh Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Hoàng Phủ Chương tiến điện liền theo quân thần chi lễ, ở một bên Hoàng Phủ Chính đắc ý hướng Tông Khánh Lâm nháy mắt, làm cho Tông Khánh Lâm tức giận đến nghiêng răng, lại không tốt ở trước mặt thiên tử là tức giận.

“Bình thân.” Hoàng đế tọa long ỷ trên cao vừa lòng nhìn Hoàng Phủ Chương, nhìn qua hần nhị lập chi niên thoát nhìn có vẻ thực khoan dung, hần là vẫn có thể xem là một vị nhân quân.

“Tạ chủ long ân!” Kế tiếp thái giám liền tuyên đọc đối Hoàng Phủ Chương ban thưởng, hoàng đế phong hân làm “Chinh di tướng quân”, quan bá tam phẩm, lại thưởng hân hoàng kim, thổ địa, ốc trạch đàng đàng này nọ.

“Bãi triều!”

Hoàng đế chân trước vừa rời khỏi, Hoàng Phủ Chinh liền khẩn cấp gọi vào: “Tông Thượng Thư đi thông thả, ta xem ngươi như thế nào về mặt lai khó coi như vậy, thân thể không thoải mái sao?” Ngụ ý muốn hân mau rút về Thượng thư phủ đi, về sau cũng không cần vào triều nữa.

“Hoàng Phủ tướng quân có phải trí nhớ không tốt không? Lão phu cái khác mạnh, nhưng thân thể xương cốt vẫn còn cường tráng a.” Ngụ ý hân Tông Khánh Lâm nhất định so với người Hoàng Phủ Chinh mệnh dài hơn.

“Phải không? Ha ha..... Gần đây hiếm thấy Tông hiền chất, không biết bận việc gì đây?” Ngụ ý chính là khoe con hân chiến công vĩ đại.

“Tiểu khuyến là người kín đáo, không thích khoe khoang, ở nhà tĩnh tu.” Ngụ ý là con hân thâm tàng bất lộ, nhất lộ cam đoan hủ chết người!

Ngay tại Hoàng Phủ Chinh cùng Tông Khánh Lâm hai người như vậy người một câu, ta một câu thời điểm châm chọc lẫn nhau, Hoàng Phủ Chương đầu đầu vội vàng chạy ra khỏi không có khói thuốc súng từ chiến trường, hân tự nhận không có năng lực giải quyết loại này chiến tranh, cùng với làm cho hân khuyên can, còn không bằng làm cho hân trở lên trảng đánh nhất trận.

Hướng hồ, hân còn muốn đi tìm xem Tông Khúc Mặc đâu.....

13. Chương 12

Hoàng Phủ Chương đứng trước cửa phủ Thượng thư, vẫn cân nhắc nên như thế nào đi vào.....

Nếu là theo đại môn đường hoàng đi vào, ắt phải đưa tới lời ra tiếng vào không cần thiết, dù sao việc đương triều tướng quân với thượng thư trở mặt đối người kinh thành mà nói đã không phải chuyện ngày một, ngày hai. Nếu như là trèo tường mà vào, không khỏi dường như có chút lén lút.....

Cứ như vậy do dự qua nữa chén chung trà, hân vẫn là quyết định trèo tường mà vào, dù sao hân chính là chột dạ!

Thật không biết có phải hay không trùng hợp, Hoàng Phủ Chương chân vừa mới theo tường chạm đất, Tông Khúc Mặc cũng thực đúng dịp theo trong phòng đi ra, hai người cứ như vậy duy trì tư thế bán ngồi cùng bộ dáng mở cửa nhìn nhau, tựa hồ đều vì sự xuất hiện của đối phương mà cảm thấy giật mình..... Còn có chút uất ức.

“Ngươi.....”

“Ngươi.....”

Hai người trăm miệng một lời nói.

Tông Khúc Mặc thần thanh khí爽 nở nụ cười, vội vàng nói: “Đừng đứng đó, mau vào đi.”

Hoàng Phủ Chương gật gật đầu, từ mặt đất đứng lên, theo Tông Khúc Mặc vào phòng.

Phòng Tông Khúc Mặc không có tân trang quá mức hoa lệ, nhưng không khó nhìn ra trong phòng bất cứ phần nào đều có giá trị xa xỉ, tựa như chủ nhân nơi này đều giống nhau — thâm tàng bất lộ. Trong phòng có một hương khí nhàn nhạt, cùng vị đạo trên người Tông Khúc Mặc là giống nhau, đậm đậm đi vào lòng người.

“Gặp qua Hoàng Thượng.” Lôi kéo Hoàng Phủ Chương tọa hạ, Tông Khúc Mặc nói, tựa hồ đối việc Hoàng Phủ Chương sẽ đến đây đã dự liệu trong lòng bàn tay.

“Đã gặp, Hoàng Thượng còn thưởng ta một chức vụ quan lại.” Hoàng Phủ Chương trên bàn trà cầm lấy uống một ngụm lớn, vừa dùng cổ tay áo xoa xoa bên miệng hồi đáp.

“Nga, hần là không thua tam phẩm đi.” Tông Khúc Mặc nhìn hần mặc dù cử chỉ không tao nhã nhưng mang vẻ hài tử, nhin không được một tia cười hạnh phúc.

“Là tam phẩm, gọi là ‘Chinh di tướng quân’, nhưng lại làm cha ta vui mừng.” Hoàng Phủ Chương nói xong, dâng lên niềm vui sướng – gần như ngơ ngẩn cười một mình, lại làm cho người ta thở phào nhẹ nhõm.

“Xem ra, sắc mặt cha ta đã khó coi chút rồi.” Tông Khúc Mặc làm như nhớ tới cái gì, ý xấu cười cười.

“Nói chính là, hôm nay tại triều cha ngươi dường như không thể nào cao hứng nổi.....” Càng nói giọng càng nhỏ, hần cũng không quên trước khi hần rời đi, hai lão còn “khen tặng” cho nhau đầu!

“Ha ha, cha ta hần chính là thua không dậy nổi, được, đừng để ý đến hần, ngươi tìm đến ta chắc sẽ không là bàn về chuyện cha ta đi?” Tông Khúc Mặc tao nhã triển khai cây quạt, giáo hoạt đối với Hoàng Phủ Chương cười cười.

Hoàng Phủ Chương nhất thời nghẹn lời, không biết nên như thế nào nói lại? Hần căn bản là không nghĩ tới vì cái gì tới gặp Tông Khúc Mặc, chính là muốn gặp hần, cho nên đã tới rồi. Cái này gọi là hần lập tức không biết lý do?

“Ách.....”

“Như thế nào không nói lời nào?” Tông Khúc Mặc biết tâm tư của hần, lại không tính buông tha hần, kế tiếp truy vấn nói.

“Không có lý do.....” Hoàng Phủ Chương nhỏ giọng nói thẳm.

“Cái gì? Nói nhỏ quá, nghe không rõ.” Tông Khúc Mặc nghiêng đầu tới gần hần, ý bảo hần nói lại lần nữa xem.

“Chính là, chính là..... Dù sao cũng chỉ là tới nhìn xem ngươi!” Hoàng Phủ Chương thực chợt dạ tái lập lại một lần nữa, bất tri bất giác mặt đỏ lên tiết lộ tâm tư đơn thuần.

“Đến xem ta làm cái gì? Chúng ta vừa mới chia tay không lâu, ta có thể có gì đẹp chứ?” Tông Khúc Mặc mâu trung hiện lên cười trêu tức, như trước vân đạm phong thanh phe phẩy cây quạt.

Hần trả lời làm cho Hoàng Phủ Chương hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào, đương nhiên cũng không biết nói gì tiếp, nhưng là hần vẫn là cố gắng tự hỏi nên như thế nào trả lời.

Tông Khúc Mặc thu hồi cây quạt, ở một bên cười cười ra tiếng.

“Ngươi cười cái gì?” Vừa nghe tiếng chê cười, Hoàng Phủ Chương theo phản xạ hỏi.

“Không có a, muốn cười liền cười thôi!” Tông Khúc Mặc tươi cười giáo hoạt hồi đáp, hần mới sẽ không ngốc đến nỗi đi nói cho Hoàng Phủ Chương hần đang cười cái gì, bằng không về sau sẽ không được ngoạn nữa.

“Nga.” Nghe vậy, Hoàng Phủ Chương không nghi ngờ hần, gật gật đầu đáp.

Tông Khúc Mặc thấy hần biểu tình tín nhiệm, không khỏi ở trong lòng cười trộm — tiểu Chương thật sự rất là đơn thuần, thật sự là hảo lừa ni!

“Mặc nhi, ngươi mau đi ra cho ta!” Ngay tại thời điểm Tông Khúc Mặc cùng Hoàng Phủ Chương tình thâm ý nồng, ngoài phòng xa xa vang lên tiếng gầm giận dữ không vui.

Tông Khúc Mặc bĩu môi, đối Hoàng Phủ Chương nói:“Khẳng định là cha ta đã về, không nghĩ tới tin tức như vậy thật nhanh, ta vừa mới về nhà không bao lâu hần đã biết, xem ra là muốn lấy ta trút cơn giận dữ.”

“Này..... Không bằng ta cùng hần đi giải thích rõ ràng đi, dù sao ngươi rời nhà nguyên nhân là ta.” Hoàng Phủ Chương quan tâm nói, nghĩ đến Tông Khúc Mặc vì hần mà bị trách cứ, hần trong lòng thật sự là áy náy.

Tông Khúc Mặc khoát tay, ngữ khí thoải mái mà nói:“Không cần, cha ta ta đây tự có thể ứng phó, hần cũng sẽ không đem ta làm gì, ngươi ngồi chờ một lát, ta đi sẽ quay lại ngay.”

Hoàng Phủ Chương đành phải gật gật đầu, không cần làm những việc vô vị.

Tông Khúc Mặc rất nhanh tại môi hần thoáng chạm qua, cười nói: “Chớ đi a, chờ ta trở lại!”

“Ta sẽ chờ người quay lại.” Hoàng Phủ Chương ngoan ngoãn đáp, ngữ khí nhưng lại giống như thê tử tiễn trưng phu đi xa. Tông Khúc Mặc nghe vào trong lòng cũng không phải là bình thường ngọt ngào, làm hại hần hiện tại hảo muốn đem Chương đẩy ngã ở trên giường, sau đó đem hần toàn thân yêu thương một lượt..... Đáng giận lão cha!

Tông Khúc Mặc mở cửa một cái, lớn tiếng kêu lão nhân rốt cuộc cũng hiện thân — Tông Khánh Lâm thở hồng hộc đi đến trước cửa phòng con, hé ra nét mặt già nua rất là khó coi trừng mắt chính đứa con tuyệt mỹ vô song của mình.

“U, cha, xem người làm sao, sắc mặt hảo khó coi a!” Tông Khúc Mặc tựa hồ vẫn chưa cảm giác được sát khí hùng hực theo trên người Tông Khánh Lâm truyền đến, một bên không dấu vết đem cửa đóng lại vừa kinh ngạc thốt lên.

“Người còn biết ta là cha người a!” Tông Khánh Lâm vừa nghe gặp Tông Khúc Mặc nói, hét lớn.

“Ta như thế nào có thể không biết đâu? Cho dù ta cỡ nào không muốn thừa nhận, việc người xuất thế cũng phải có 1 phần đóng góp be bé của ta đi, huống chi ta đều kêu người là “Cha” hai mươi mấy năm trời, người thái độ hiện tại là đang nghi ngờ sao?” Tông Khúc Mặc vẻ mặt tự nhiên nói, không thể không biết đây là thái độ có thể đem người thành kẻ chết

“Người!” Tức chết ta, tức chết ta! Tông Khánh Lâm ở trong lòng lén kêu, con linh nha lị miệng ngay từ đầu hần đã sớm lãnh giáo qua, mỗi lần đều đem hần tức đến chết đi sống lại, âm ỉ đến cuối cùng hần luôn là người chịu thiệt, thật sự là không có thiên lý mà!

“Cha, lão niên nhân không nên sinh khí, bằng không thực dễ dàng bị tấn mệnh.” Tông Khúc Mặc còn nghiêm túc nhắc nhở.

Tức đến bốc khói!

“Ha ha, lại bốc khói nữa rồi, cha, người cũng bị luộc chín sao?” Không biết sống chết tiếp tục nói.

Sùng máu!

“Người rời nhà nhiều thế này ngày rốt cuộc đi đâu?” Tông Khánh Lâm cuối cùng buông tha cùng “cao thủ” so chiêu, trầm mặc hỏi.

“Biên cảnh.” Tông Khúc Mặc mặt vẫn như trước bình bình lạng lạng mỉm cười, có điều không dồng dài nói.

“Cái gì?” Tông Khánh Lâm giật mình hét lớn. “Người đến đó làm cái gì? Đó không phải là nơi đánh giặc sao?”

“Đúng vậy, có đánh một hồi.” Ta còn là người bày mưu ni! Tông Khúc Mặc trong lòng nói thêm.

“Người rời nhà mấy ngày liền vì đến xem cuộc chiến?” Tông Khánh Lâm hoài nghi hỏi, nói cái gì hần cũng không tin Tông Khúc Mặc chính là thuần túy đến xem chiến.

“Đương nhiên..... Không phải, bắt quá ta không có nói cho của người biết.” Tông Khúc Mặc xấu xa nói, cố ý chọc giận Tông Khánh Lâm ngứa đến nghiêng răng.

“Hảo, chuyện rời nhà bỏ qua một bên, ta hỏi người, chuyện của ta người có đáp ứng không?” Tông Khánh Lâm ở đề tài trên thực không chiếm được thượng phong, vừa chuyển đề tài hỏi.

“Chuyện gì?” Có lẽ là rất đặc ý, cũng có lẽ là việc này gác lại quá lâu, Tông Khúc Mặc nhất thời nhớ không nổi là chuyện gì.

“Người còn có cảm đảm hỏi ta chuyện gì, người không phải đồng ý với ta tiếp cận nhi tử của Hoàng phủ hay sao? Mất tích lâu như vậy, người cũng nên cho ta một câu trả lời thuyết phục đi?” Rõ ràng là chính hần nói phải biết mình biết ta, đến tận bây giờ còn không có kết quả, không khỏi hần hoài nghi năng lực của chính con mình. Nghĩ đến trên triều Hoàng Phủ Chương được ban thưởng, Tông Khánh Lâm trong lòng chính là hận!

Tông Khúc Mặc lúc này mới nhớ tới chính mình từng đáp ứng với lão cha chuyện như vậy, nhưng là..... Không biết khi nào thì hắn bắt đầu quên mục đích mình tiếp cận Hoàng Phủ Chương, nếu không phải cha hắn vừa hỏi, hắn thật đúng là quên sạch.

“Chuyện này..... Không xong!” Tông Khúc Mặc giống như nhớ tới cái gì đột nhiên kêu lên, xoay người khẩn trương đá văng cửa phòng, lại như hắn sợ liệu, người sớm đi nhà trống.....

Tông Khúc Mặc ngây người, thật sự ngây người..... Hắn đã quên Hoàng Phủ Chương ở trong phòng, này chỉ cách một bức tường lời hắn nói có thể hiển nhiên thanh thanh sở sở nghe được, tin rằng Hoàng Phủ Chương hiện tại nhất định cho rằng hắn tiếp cận là có mục đích, nhưng là, đối hắn hiện tại mà nói là thiên đại hiểu lầm a..... Hắn đối y đã sớm không có nhị tâm, thiên địa làm chứng, hắn Tông Khúc Mặc là thật tâm chân ý muốn cùng Hoàng Phủ Chương kết thành một chỗ, cuộc đời này không ai có thể thay thế hắn!

Vì cái gì ở lâm môn một cước sẽ phát sinh loại này hiểu lầm. Hắn không cần a.....

“Mặc nhi, ngươi làm sao.....” Tông Khánh Lâm thật cẩn thận hỏi. Từ khi Tông Khúc Mặc chào đời cho tới bây giờ bao nhiêu năm, hắn còn chưa thấy qua đứa con lại có vẻ mặt này đâu, hắn ngạc nhiên còn lợi hại hơn là thiên hạ đột nhiên trời sinh hồng vũ, giờ phút này con của hắn biểu tình trên khuôn mặt có thể nói là ngốc trẻ, đương nhiên trong đó còn một ít cảm xúc hỗn loạn không rõ ràng..... Bất quá với hắn mà nói, có thể từ “mặt cười hồ ly” của con hắn nhìn ra vẻ mặt này, vì cái gì hắn sẽ thấy có lỗi không uống cuộc đời này?

Nghe được tiếng động, Tông Khúc Mặc thanh tĩnh hơn nhiều, đơn giản là hắn nghe được là người phát ra thanh âm! Đúng vậy, nếu không phải cha hắn ở trước cửa nhắc chuyện này, Chương mới sẽ không biết, cũng sẽ không vô duyên vô cớ bỏ đi, lão tử nhân này là cố ý cho hắn tìm ra sao?

Thay đổi, thật sự thay đổi, một khắc trước vẻ mặt còn ngốc trẻ tức khắc cười đến dương quang xán lạn, điểm xạ quần phương. Khánh Lâm tròn tròn mắt, kỹ xảo biến hóa khuôn mặt của con hắn là lần đầu nhìn thấy, không thể không nói này thật sự là cao thủ..... Dù sao, con hắn thật đúng là không phải vẻ đẹp bình thường, ha ha..... Hắc xì! Vì cái gì hắn cảm thấy một trận âm phong thổi qua? Rõ ràng đang là tiết trời tháng sáu.....

“Cha.....” Tông Khúc Mặc lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ kêu, đổi lại bất luận kẻ nào đã sớm ngọt đến tâm khảm đi, nhưng hắn là cha của Tông Khúc Mặc, cái gọi là không ai hiểu con bằng cha, hắn chỉ cảm thấy là “Gió thổi mưa giống trước cơn bão”.

“Lão gia, tông quý phi đến.” Vào lúc này hạ nhân tiến vào thông báo, đối Tông Khánh Lâm mà nói quả thực là âm thanh của thần tiên.

“Mặc nhi, tỷ tỷ ngươi thật vất vả xuất cung đến phủ ta một chuyến, cha đi trước gặp nàng, ngươi cũng dọn dẹp sau đó đi ra gặp tỷ tỷ ngươi.” Tông Khánh Lâm vừa đi vừa nói, trong lòng may mắn nữ nhi xuất hiện thật sự là đúng lúc, thiếu chút nữa lão lệ tung hoành nhìn hạ nhân thông báo lúc này, âm thầm quyết định tăng thêm tiền công cho hắn!

Tông Khánh Lâm vừa đi, Tông Khúc Mặc liễm liễm mặt, keo kiệt thu hồi lại tất cả nét mặt vui cười làm điên đảo chúng sinh, trong mắt hiện lên một chút quang mang khác thường.

Nợ giữa hắn và cha hắn trước sau phải tính, hiện tại hắn cùng với tông quý phi, cũng chính là tỷ tỷ hắn thương lượng một chút đại sự trọng yếu.....

Hoàng Phủ Chương cơ hồ là mặc niệm đau buồn rời đi phủ Thượng Thư, tâm rĩ huyết, hắn như chết lặng không còn tri giác..... Giống một cái xác không hồn đi lại trên đường, đối diện thanh âm ồn ào đường như không nghe thấy, trong đầu hắn vẫn còn quanh quẩn câu kia, một lời nói làm hắn tan nát cõi lòng.....

Nguyên lai, hắn bất quá chỉ là một quân cờ, một quân cờ chịu sự bài bố, một quân cờ chẳng hay biết gì còn vui sướng quên cả trời đất.....

Nguyên lai, y chính là lợi dụng hắn, y tiếp cận hắn là có mục đích

Hoàng Phủ Chương muốn cười, lại phát hiện dù có câu động khốc miệng thế nào cũng không được. Hắn muốn khóc, lại phát hiện hốc mắt từ lúc nhỏ khi luyện võ vất vả đã khô cạn. Hắn muốn trả thù, lại phát

hiện chính mình không thể trầm tĩnh mà đối diện với nụ cười kia. Hắn nghĩ muốn quên đi, lại phát hiện gọi lên càng nhiều đau lòng.....

Thời điểm hắn trở lại phủ Tướng quân, hắn lại còn bắt buộc mang vẻ mặt tươi cười nhận Hoàng Phủ Chính vì hắn chuẩn bị khánh công yến, bởi vì hắn không thể làm cho cha hắn biết chuyện này, cả hai nhà sẽ kích khởi chiến tranh. Nói hắn khoan dung cũng tốt, nói hắn ngốc cũng tốt, hắn chỉ hy vọng hai nhà ân oán có thể từ đây về sau tan thành mây khói.....

Có lẽ ở trên danh nghĩa, hắn thua, hoàn toàn thua, bởi vì hắn bị ái tình của Tông Khúc Mặc bắt làm tù binh.....

14. Chương 13

Tông Khúc Mặc hé ra khuôn mặt ngồi tại Hàm Tiểu Lâu, đối với bàn điểm tâm thượng phẩm trước mặt, Bích Loa Xuân Hàng Châu thượng hạng, nhưng y không có chút ngon miệng. Đã nhiều ngày qua, y ăn không ngon cũng ngủ không yên, gây hắn một vòng lớn..... Bất quá lại không có người thương xót y!

Từ sau ngày đó y không gặp qua Hoàng Phủ Chương, giống như là cố ý trốn tránh y vậy, cho dù y tới cửa báỉ phỏng cũng không thấy được người..... Năm ngày, suốt năm ngày Hoàng Phủ Chương càng không xuất hiện, nếu nhìn thấy mặt, hắn nhất định cảm thấy thương tâm chính mình của y nhưng là vì hắn người cũng thật tiểu tụy a..... Bất đắc dĩ kính nhờ quản gia phủ tướng quân để lại lời nhắn cho Hoàng Phủ Chương, ước hẹn hắn tại Hàm Tiểu Lâu gặp mặt, nhưng là hôm nay đã là ngày thứ hai, hôm qua y đợi đến mặt trời lặn tây sơn cũng chưa nhìn thấy thân ảnh thân thiết của ái nhân.....

Tái than một tiếng thở dài lần thứ một trăm, Tông Khúc Mặc nằm úp sấp trên bàn, lông mi thật dài che khuất nhãn mâu lóe sáng, hàm răng trắng bóng vì hờn dỗi cắn cắn môi dưới nhuần nộn.....

Âm thanh trừu khí một lần nữa vang lên.....

Tông Khúc Mặc vừa thấy sắc trời ảm đạm ngoài lầu, biết chính mình lại một ngày đợi vô ích, mặt mếu máo, ngay cả điểm tâm y thích ăn nhất cũng không liếc mắt xem một cái, bộ dáng thất hồn lạc phách rời khỏi Hàm Tiểu Lâu.....

Sau khi y rời lầu, một thân ảnh theo chỗ tối đi ra, thật sâu nhìn y, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp.....

Người này không phải Hoàng Phủ Chương còn có thể là ai?

Hắn chung quy là mềm lòng, chung quy bất quá chính mình nghĩ liếc mắt một cái mong ngóng nhìn y từ xa..... Hắn có thể trốn tránh y, phòng y, lại trốn không được tâm chính mình, tại sao khi biết được mục đích y tiếp cận mình, chính mình đúng là vẫn còn quyến luyến y như vậy?

Khi lão quản gia nói cho hắn ước hẹn tại Hàm Tiểu Lâu, hắn trong lòng vô luận như thế nào vẫn là nổi lên một tia mừng thầm, nhưng là đối lấy phiền muộn càng sâu — chuyện tới nay, y vì cái gì còn muốn tìm đến hắn chứ? Giải thích tạ tội sao? Hay là lại tiếp tục đối hắn lời ngon tiếng ngọt?

Cả hai điều này hắn đều không muốn! Đối với hắn giải thích chính là vũ nhục, lời ngon tiếng ngọt đối với hắn là lừa gạt, nếu hắn có thể dễ dàng tha thứ, vậy hắn còn là gì nam nhân? Cho nên hắn lựa chọn trốn tránh, lựa chọn chứa nhiều mâu thuẫn như vậy hắn không cách nào quyết định, nhưng hắn lại vẫn là nhìn không được tới gặp y một lần — Tông Khúc Mặc là tiểu tụy, nhưng này đối với hắn chỉ là đau lòng, hắn không thể cho rằng chuyện gì cũng chưa phát sinh. Khi nam nhân đã từng chịu qua một lần bị lừa dối sau liền nhất định hội chặt chẽ củng cố tâm chính mình, đơn giản là kiêu ngạo nam nhân không cho phép mình phạm đồng dạng sai lầm!

Thu hồi ánh mắt lưu luyến, Hoàng Phủ Chương xoay người hoàn toàn nhập vào trong bóng đêm.....

Hoàng Phủ Chương kinh ngạc nhìn người ở trong phòng hắn ngang ngênh uống trà, đầu óc lập tức đình chỉ, làm không ra phản ứng gì.

“Người như thế nào lại ở chỗ này?” Sau một lúc lâu, hắn mới tìm được thanh âm của chính mình.

“Ta vì cái gì không thể ở trong này?” Tông Khúc Mặc tươi cười khả quát hỏi ngược lại. Y nguyên tưởng rằng chính mình là người tối thương tâm nhất, không nghĩ tới Hoàng Phủ Chương so với y đều tiêu tụy như nhau, này thuyết minh y trong cảm nhận Hoàng Phủ Chương có địa vị thật cao.

“Nơi này là phủ tướng quân, là nhà ta!” Hoàng Phủ Chương nhin xuống đau đầu, kiên định từ trong miệng nói rõ nguyên nhân. Hắn rõ ràng nhìn thấy Tông Khúc Mặc về nhà đi, vì cái gì hội xuất hiện ở trong phòng hắn? Chiêu đạo lý, quản gia cũng sẽ không cho y vào, chẳng lẽ là..... Nhưng là thủ vệ phủ tướng quân cũng không phải là năng lực bình thường.....

“Đừng hoài nghi, ta chính là theo cách người nghĩ mà vào.” Giống như xem thấu nghi ngờ Hoàng Phủ Chương, Tông Khúc Mặc cười gật gật đầu nói.

“Nga, không biết Tông công tử tìm ta là có chuyện gì?” Thu hồi kinh ngạc, Hoàng Phủ Chương biểu tình nghiêm túc hỏi.

“Giải thích nha! Người ta tìm người chính là muốn giải thích.” Tông Khúc Mặc xem Hoàng Phủ Chương đối chính mình lạnh nhạt như thế, nóng vội nói.

“Không cần, chúng ta trong lúc đó không cần phải giải thích gì cả, chuyện đã qua thì cho nó qua đi, tại hạ không dám hy vọng xa vời Tông công tử giải thích, cũng thỉnh Tông công tử đừng đem việc này để trong lòng.” Hoàng Phủ Chương lạnh lùng từ chối nói, trong mắt hiện lên một chút thống khổ.

“Không, không, không!” Tông Khúc Mặc bỏ nhào lên trước gắt gao ôm lấy Hoàng Phủ Chương, kiên quyết nói: “Hãy nghe ta nói, bằng không cả người và ta đều sẽ hối hận.”

Hoàng Phủ Chương lắc đầu, nghĩ muốn thoát khỏi sự ôm ấp của Tông Khúc Mặc, tại một khắc bị Tông Khúc Mặc vững vàng che miệng lại, động tác giãy dụa giờ khắc này bị đình trệ.

Hào hoài niệm hôn..... Hoàng Phủ Chương cười khổ.

“Có thể nghe ta giải thích không?” Vừa chấm dứt nụ hôn, Tông Khúc Mặc ôn nhu hỏi.

Hoàng Phủ Chương đỏ mặt đẩy y ra, gật gật đầu, đi đến cách y xa nhất từ trên ghế ngồi xuống. Hay là nghe y nói đi, bằng không chỉ sợ y lại làm ra cái chuyện xấu gì.

Tông Khúc Mặc vừa thấy Hoàng Phủ Chương tránh y tránh rất xa, trong lòng nhói đau, hấp hấp cái mũi nói: “Ta biết người nghe được lời nói của cha ta, cũng biết ta lúc trước cố ý tiếp cận người có mục đích.....” Nghe vậy, Hoàng Phủ Chương sắc mặt khó coi cúi đầu.

“Nhưng là người không cần hiểu lầm ta!” Tông Khúc Mặc âm điệu phút chốc đề cao một lần, “Ta thừa nhận ngay từ đầu ta là có mục đích, nhưng mà về sau ta là kim lòng không đậu muốn tiếp cận người, nhất cử nhất động của người đều hấp dẫn ta, ta thích khi người nhìn ta ngại ngùng cười, thích người dưới ánh nắng chói chang thao luyện còn thật sự kính trọng, thích người đối mặt địch nhân anh dũng, càng thích người không tự giác biểu lộ thuần khiết đơn thuần..... Tất cả của người hết thảy ta đều khát khao có được, thời gian của người ta đều khát khao chiếm lĩnh, không gian của người ta đều khát khao tham dự, nếu nói người mê luyến ta là người thua, như vậy sớm hơn trước kia liền đối với người động tâm ta lại càng không phải là thua rất thảm hại sao?” Tông Khúc Mặc mặt không đỏ khí không suyển nói xong tuyên ngôn tình yêu, một nhãn mâu câu nhân thâm tình nhìn Hoàng Phủ Chương.

Đã xong một đoạn yêu chi tuyên ngôn, hai người cũng không nói lời nào. Hoàng Phủ Chương như trước thấp đầu, làm cho người ta nhìn không ra tâm tình của hắn.

“Vì cái gì?” Hoàng Phủ Chương thanh âm cúi đầu truyền đến.

“Cái gì là vì cái gì?” Tông Khúc Mặc hỏi ngược lại.

“Vì cái gì là ta, rõ ràng hai ta cùng là nam tử.....” Hoàng Phủ Chương trong lời nói mang theo một chút vô thức cùng bất đắc dĩ.

“Không vì cái gì cả, người có để ý ta là nam tử sao?” Tông Khúc Mặc không đáp hỏi ngược lại.

Trầm mặc hồi lâu, Hoàng Phủ Chương ngẩng đầu lên, tựa hồ ra quyết định trọng đại nói: “Ta nghĩ ta không ngại, bởi vì ngươi là Tông Khúc Mặc.....” Hoàng Phủ Chương mấy ngày nay lần đầu tiên lộ ra nụ cười thật tâm.

Một câu “Bởi vì ngươi là Tông Khúc Mặc” Tông Khúc Mặc xúc động hốc mắt đầy ẩm ướt, nước mắt không nghe lời rơi xuống dưới, y nhưng không chút nào hay biết, lệ rơi như lê hoa trên mặt hiển hiện một cái lúm đồng tiền kinh diễm nhất.

Hoàng Phủ Chương đứng dậy đi đến trước mặt y, vươn tay lau đi lệ y, cười nói: “Như thế nào khóc, trả lời của ta ngươi không hài lòng sao?” Trong ấn tượng đây là lần thứ hai hắn thấy Tông Khúc Mặc khóc, lần đầu tiên là giữa lao phòng man di.....

“Tiểu Chương, ta hảo cảm động nga!” Tông Khúc Mặc khóc lớn một tiếng, bổ nhào vào Hoàng Phủ Chương lên tiếng khóc lớn, đem nước mắt một tiếng cô lỗ đều cọ xát trên người hắn.

“Gi?” Hoàng Phủ Chương lại bắt đầu đau đầu Vì cái gì hắn cũng bị kêu Tiểu Chương a? Rõ ràng hắn không nhỏ chút nào.....

“Tiểu Chương, ngày mai lâm triều ta muốn cho ngươi kinh hỉ lớn nhất.” Khóc đủ, Tông Khúc Mặc hít hít khóc làm cái mũi toàn bộ nhiễm hồng, thần bí nói.

“Là cái gì?” Hoàng Phủ Chương hồ nghi hỏi.

“Thiên Cơ không thể tiết lộ!” Tông Khúc Mặc cười thần bí.

Cách ngày trên triều đình.

“Thượng thư Tông Khánh Lâm, Tướng quân Hoàng Phủ Chính, Hoàng Phủ Chương tiếp chỉ!” thái giám bên người hoàng đế hô.

“Thần tiếp chỉ!” Ba người đồng thời quỳ xuống kêu.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiêu viết, trẫm nghe nói Chính Di tướng quân Hoàng Phủ Chương cùng con Tông ái khanh Tông Khúc Mặc lưỡng tình tương duyệt, lại khổ vì chi ngại đồng tính, trẫm cảm động sâu sắc, do đó tứ hôn thúc đẩy uyên uyên quyến lữ, khâm thử!” Thái giám niệm xong thánh chỉ liền thối lui đến phía sau hoàng đế, nhưng đạo thánh chỉ này lại gây chấn kinh đến tất cả quan viên, nhất là Tông Khánh Lâm, phụ tử Hoàng Phủ Chính, Hoàng Phủ Chương.

“Không tạ chỉ sao?” Người khởi xướng, cũng chính là hoàng đế uy nghi thiên hạ mở miệng nói.

Ba người như bị dội nước lạnh, mới từ kinh ngạc thanh tỉnh.

“Hoàng..., Hoàng Thượng, ngươi là nói giỡn sao?” Tông Khánh Lâm đặt câu hỏi đầu tiên, ngữ khí ngay chính lão đều muốn suy nhược.

“Đúng, đúng, đúng, Hoàng Thượng là đang nói giỡn đi?” Hoàng Phủ Chính lần đầu phụ họa tử địch Tông Khánh Lâm.

“Quân vô hí ngôn.” Hoàng đế nhân từ cười cười, tựa hồ đối với bọn họ cũng không nề hà gì.

“Nhưng là Hoàng Thượng, chúng nó đều là nam tử a, này nam nhân cùng nam nhân..... Như thế nào có thể đâu!” Hoàng Phủ Chính lo lắng nói, ý đồ xoa tan ý niệm hoang đường trong đầu hoàng đế.

“Trẫm không phải nói là uyên uyên quyến lữ sao? Trẫm đương nhiên biết bọn họ là nam tử, chính là bởi vì tình huống đặc thù, trẫm mới hạ chỉ tứ hôn.” Hoàng đế tâm địa tốt nói.

“Nhưng là bọn họ cũng không có lưỡng tình tương duyệt nha, Hoàng Thượng!” Tông Khánh Lâm nhớ tới cái gì dường như nhanh chóng đáp, bất quá trong lòng lại ẩn ẩn xẹt qua một tia bất an — con hắn dường như có khả năng làm ra loại sự tình này.....

“Nga, vậy muốn hỏi Chính Di tướng quân – Hoàng Phủ Chương, trẫm hỏi ngươi, ngươi cùng Tông Khúc Mặc có hay không tâm tâm tương chúc?” Hoàng đế nhún mày, hứng thú hướng Hoàng Phủ Chương hỏi.

Một câu của hoàng đế, trên điện mấy chục ánh mắt nhất thời tề quét về phía Hoàng Phủ Chương từ đầu tới đuôi chưa nói một câu nào, đồng thời cũng là sự nhân chuyện này. Nếu Hoàng Phủ Chương nói phải, như vậy khẳng định không sai được. Nếu hắn nói không phải, như vậy khẳng định là khi quân chi tội, thử hỏi trong thiên hạ ai dám nghi ngờ hoàng đế?

Hoàng Phủ Chương hiện tại biết Tông Khúc Mặc muốn tặng cho hắn kinh hỉ là cái gì, thật là rất, kinh, hỉ! Đây muốn hắn như thế nào trả lời? Nói phải, cha hắn cùng Tông thượng thư nhất định hội tức chết. Nói không phải, chẳng khác nào là khi quân, hắn xác thực cùng Tông Khúc Mặc yêu nhau.....

Hoàng Phủ Chương nhìn nhìn Hoàng Phủ Chính, lại nhìn xem Tông Khánh Lâm, nhỏ tiếng nói với họ “Thực xin lỗi!” Liền ngẩng đầu lên đối hoàng đế nói: “phải!” Thanh âm cực lớn, cam đoan ở đây quan viên đều nghe được nhất thanh nhị sở.

“Ha ha, vậy trăm nói đúng đi, còn không mau tạ ơn.” Hoàng đế cười nói, đối Hoàng Phủ Chương dừng khí tỏ vẻ tán thành.

“Thần lĩnh chỉ.” Tông Khánh Lâm cùng Hoàng Phủ Chính lần đầu tiên thực nhất trí nói, cả hai đều rất ân ý không tạ ơn, dù sao này đối họ mà nói căn bản chính là tai họa!

Hoàng đế vui tươi hơn hờn nở nụ cười, ý vị thâm trường tiếp tục nói: “Trận hôn sự này sẽ thật long trọng, nhưng mà có điều, Hoàng Phủ Chương phải ‘gả’ vào Tông gia.”

“Cái gì!” Hai lão hồ ly là cùng thời la lên, nhưng rõ ràng Hoàng Phủ Chính thanh âm yếu so với Tông Khánh Lâm vang dội rất nhiều, cũng kích động rất nhiều.

Hoàng Phủ Chương cũng cực kỳ lắp bắp kinh hãi, hiện tại thật đúng là kinh càng thêm kinh ngạc!

“Vì cái gì con ta phải ‘gả’ đến Tông gia đi?” Hoàng Phủ Chính vạn phần không muốn tin tưởng con hắn một tay tài bồi cùng với một người nam nhân thành thân, này còn chưa tính, dù sao có thể nạp thiếp, vì cái gì còn muốn giống như nữ nhân gả đến nhà người ta? Con hắn là vĩ đại cỡ nào a, vì cái gì.....

“Đây trăm cũng không đồng ý, dù sao liền như vậy làm là được rồi, bãi triều đi.” Hoàng đế không cho Hoàng Phủ Chính cơ hội phản bác, vỗ vỗ tay áo rời đi đại điện.

Chuyện này liền như vậy quyết định đến đây! Làm Hoàng Phủ Chính cùng Tông Khánh Lâm trong đầu hiện lên ý niệm trong đầu, hai lão lần thứ hai nói lên bọn họ đã vài thập niên lần thứ hai ăn ý – ngất!

15. Chương 14

Nếu nói mặt Bao công là đen nhất, như vậy hiện tại nam nhân ngồi ở trên đại đường phủ Tướng quân khẳng định là Bao công tái thể.

Hoàng Phủ Chính mặt đen có thể được so với than củi, nộ có thể so với mười tám vị La Hán, chỉ thấy hắn hai tay phát run chỉ vào nam tử tuần bật theo hắn vào nhà hô: “Người này bất hiếu tử, quý xuống cho ta!”

Hoàng Phủ Chương không nói hai lời, quỳ gối trước mặt phụ thân. Trên triều đình chuyện hắn làm cho phụ thân mất hết thể diện, lại hướng thể nhân tuyên bố hắn yêu nam tử là thật, nếu muốn phụ thân không tức giận là tuyệt đối không có khả năng, hiện tại hắn có khả năng làm chỉ có thể là sám hối cũng thỉnh cầu phụ thân lượng giải.

“Người nói, nói rõ ràng cho ta, người cùng Tông gia tiểu tử kia đến tội cùng là xảy ra chuyện gì?” Hoàng Phủ Chính giận đến đỏ con mắt, oán hận nhìn nhi tử hắn yêu thương nhất, nhi tử châu báu của hắn!

“Cha, con bất hiếu, con tự biết hành vi chính mình không để ý đến là trái với đạo đức, chính là không khống chế được tâm chính mình, nếu ta có thể khống chế, ta liền tuyệt đối không sẽ làm nó phát sinh..... Chính là con bất quá là phạm nhân, chung quy là không chống được hai chữ tình yêu..... Con cô phụ cha một phen kỳ vọng.” Hoàng Phủ Chương nói đến cuối cùng, nhịn không được nghẹn ngào, chậm rãi cấp Hoàng Phủ Chính một cái dập đầu vang dội.

“Người phải biết rằng y là nam! Nam! Người sao hồ đồ giới tuyến nam nữ hoan ái này?” Hoàng Phủ Chính như trước lửa giận nan diệt, hung hăng ở trên bàn vỗ một cái.

“Con không có hồ đồ, từ xưa nam nữ hoan ái đó là thường quy, hôm nay nếu hấn là nữ tử, con thế tất cũng sẽ cùng hấn tâm tâm tương chúc, con để ý chính con người y, cái khác không quan hệ.” Hoàng Phủ Chương sâu sắc ý thức được chính mình đối Tông Khúc Mặc tình cảm vượt qua phạm vi nam nữ, trọng điểm là người, hấn hy vọng có thể đem tình cảm trong lòng cho phụ thân hấn biết.

“Hôm nay nếu y là nữ tử, cha liền cũng không thể nói gì hơn, nhưng y rõ ràng chính là nam tử, người muốn cùng một nam tử thành thân, người là cố ý muốn cho tổ tiên hổ thẹn sao? Người bảo cha hạ hoàng tuyền như thế nào hướng nương người công đạo, khiến nàng biết ta dạy dỗ như vậy sẽ ban ta một cái ân huệ, treo cổ chết!” Hoàng Phủ Chính càng nói càng giận, đứa con hồ đồ ngu xuẩn làm cho hấn giận đứng lên.

“Cha, ta.....” Hoàng Phủ Chương cấp bách muốn giải thích lại bị đánh gãy.

“Huống chi người là người thừa kế duy nhất Hoàng Phủ gia, người muốn cho Hoàng Phủ gia chặt đứt hương đăng sao?”

“Cha chẳng lẽ muốn ta vì kế thừa hương khói mà đi thú một nữ nhân mà ta không thương hay sao? Chẳng lẽ ta ở Hoàng Phủ gia giá trị tồn tại cũng chỉ là vì kế thừa hương khói sao? Kia..... Hạnh phúc của ta ở đâu? Cha, người đem hạnh phúc của con đặt nơi nào?” Hoàng Phủ Chương đột nhiên cảm thấy nam nhân trước mắt hạo xa lạ, người này được hấn xưng là “phụ thân”, cũng là người hấn tôn kính đối tồn tại hấn chỉ làm ra loại này đánh giá sao? Cha hấn chẳng lẽ vì muốn cho Hoàng Phủ gia có người kế tục mà đối hạnh phúc hấn khinh thường nhất cố sao?

“Thú một cái thê tử hảo hiền thực, sinh vài cái đứa nhỏ, đây là hạnh phúc của người. Chẳng lẽ cùng một người nam nhân cùng một chỗ người sẽ hạnh phúc? Con a con, nghe cha khuyên một câu, buông tay đi, cha chính là cái lời hoàng mệnh cũng không thể cho người cùng một người nam nhân cùng một chỗ.” Hoàng Phủ Chính nhìn con, lời nói thấm thía.

“Không! Ta không cần loại hạnh phúc mặt ngoài này, này chính là người gia tặng cho ta hạnh phúc, cũng không phải hạnh phúc ta nghĩ muốn, hạnh phúc của ta phải có y, không có y, ta làm sao nói đến hạnh phúc? Cầu cha thành toàn chúng con đi!” Hoàng Phủ Chương sớm than thở khóc lóc, hấn lại nặng nề mà cảm khái vang đầu.....

Hoàng Phủ Chương vừa ngẩng đầu, liền bị một cái tát trước mặt, lực đạo to lớn làm cho Hoàng Phủ Chương khóe miệng dạt ra một đường tơ máu, nhưng hấn lại vẫn quật cường thẳng sống lưng, ngẩng đầu thẳng tắp nghênh thị Hoàng Phủ Chính hai mắt nảy lửa giận.

“Hảo, hảo, hảo, người thật không hổ là ta chết tiết dạy dỗ, người..... Người là vì tên nam nhân kia cùng ta đối nghịch sao?” Hoàng Phủ Chính thụt lui vài bước, ngã ngồi trên ghế hời.

“Cầu cha thành toàn con.” Hoàng Phủ Chương nhắc lại ý nguyện chính mình cũng rất đau đầu.

“Hảo.....” Hoàng Phủ Chính cười khổ, trong mắt hiện lên không đành lòng lại vẫn nghiêm khắc mở miệng: “Người tới, gia pháp hầu hạ!”

Hạ nhân không dám chậm trễ, lập tức lấy đến đây một quyền thô côn bổng.

Hoàng Phủ Chính thật sâu hít một hơi, lại hỏi: “Người còn muốn cùng nam nhân kia ở cùng nhau hay không?”

“Cầu cha thành toàn!.” Hoàng Phủ Chương lau quệt vết máu khóe miệng, nghĩa vô phản cố nói.

Hoàng Phủ Chính mở to mắt, hạ xuống côn bổng trả lời thay hấn.

Một hạ, hai hạ, tam hạ. Từng gây từng gây một, một bên hạ nhân vì Hoàng Phủ Chương đều nhìn xem đổ một phen mồ hôi lạnh, kia côn tử thô to đánh vào trên người cũng không phải là đau bình thường, kia quả thực là đau nhập nội tâm. Nhưng Hoàng Phủ Chương từ đầu tới đuôi một tiếng cũng không bật ra, cứ việc hấn đau đến mồ hôi lạnh dính ướt thái dương, lại gắt gao cắn khớp hàm, đỉnh khởi sống lưng thừa nhận từng cái từng cái thống đả.

“Người là vì y ngay cả mệnh cũng không cần sao?” Hoàng Phủ Chính xong chuyện ném đi côn bổng, gào rít giận dữ nói.

Hoàng Phủ Chương lập tức nhuễn xuống, trên người vết côn đau xót khiến hắn vô lực mở miệng nói chuyện, đôi môi mất đi huyết sắc miễn cưỡng gọi lên một độ cong.

“Người này nghịch tử! Người tới, đem thiếu gia giam vào phòng cho ta, không có cửa ta phân phó bất luận kẻ nào cũng không cho phép thả hắn ra, người nào làm trái xử phạt theo quân quy!” Hoàng Phủ Chính nhìn con hắn cho một cái liếc mắt thật vọng, lạnh lùng phân phó nói.

Toàn thân đều đau Hoàng Phủ Chương vô lực giãy dụa liền bị hạ nhân dìu vào phòng.

Không phải là độc nhất vô song, Tông gia cũng vừa trình diễn màn phụ tử đối kháng.

“Người nói, người nói rõ ràng cho ta, người như thế nào cùng tiểu tử Hoàng Phủ gia kia câu đáp nhau?” Tông Khánh Lâm tức giận đến ngôn không lựa chọn nói.

Tông Khúc Mặc đối hắc đảo cặp mắt trắng dã, cầm lấy trà trên bàn khinh thiên một ngụm nói: “Một người vẫn là Thượng Thư, nói chuyện khó nghe như vậy, cái gì kêu câu đáp a? Chúng ta cái này gọi là hai bên đều tình nguyện!”

“Phi, phi, phi, hai cái đại nam nhân còn gọi cái gì hai bên đều tình nguyện!” Tông Khánh Lâm không thể tin kêu lên.

“Cha, kính nhờ người chú ý một chút hình tượng được không? Cho dù là cấu kết, ta đây chính là phụng theo lệnh người tiến đến ‘câu đáp’ nga.” Tông Khúc Mặc mỉm cười nói.

“Thối lắm! Ta khi nào thì bảo người đi câu đáp nam nhân? Ta ước gì người nhanh nhanh cưới vợ đâu!” Tông Khánh Lâm tức giận đến mở to mắt, quỹ hồng đạo.

Tông Khúc Mặc thực bất đắc dĩ lắc đầu, đối hắc cha tác phong phổ phàm không đáng cùng nhận thức, nói: “Cha chẳng lẽ đã quên ta vì cái gì đi tiếp cận Hoàng Phủ Chương sao?”

“Đã quên.” Tông Khánh Lâm không chút nghĩ ngợi liền nói.

“Ta đây liền cho người đề cái tỉnh, ta đi tiếp cận Hoàng Phủ Chương nhưng là vì cấp cha người tránh mặt mũi nga.” Tông Khúc Mặc tươi cười không sửa nói.

Ấn? Tông Khánh Lâm hồ nghi nhìn nhìn con, đột nhiên mỗ ta trí nhớ dừng vào trong đầu, trên nét mặt già nua nhất thời một trận thanh một trận bạch.

“Người là nói.....”

“Đúng vậy đúng vậy, thông minh cha người biến đâu rồi!” Tông Khúc Mặc cười hì hì châm chọc nói.

“Không cần khen ta, ta sẽ lại ngượng ngùng! Ha ha.....” Tông Khánh Lâm đắc ý vênh vao “Khiêm tốn” nói, phút chốc linh quang chợt lóe nói: “Ta vốn cũng rất thông minh nha! Trước không nói này, ta là cho người đi tiếp cận hắn, ta lại không gọi người cùng hắn.....”

“Nếu không phải người làm cho ta đi tiếp cận hắn, ta sẽ cùng hắn yêu nhau sao?” Tông Khúc Mặc cười cười hỏi ngược lại, giảo hoạt đem tội danh gán trên đầu người khác.

“Kia hiện tại ta sẽ không cho phép người tái kiến hắn, như vậy người sẽ không lại không bình thường.” Tông Khánh Lâm cho rằng con chính là nhất thời mê vọng, chỉ cần không hề cùng tiểu tử Hoàng Phủ gia gặp mặt liền nhất định hội trở về đường chính quy.

“Làm, không, được!” Tông Khúc Mặc quả quyết từ chối nói.

“Cái gì! Không..... Nếu người là sợ Hoàng Thượng giáng tội, ta có thể đi gọi tỷ tỷ người cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Tông Khánh Lâm nghĩ đến con là kiêng kỵ hoàng đế tứ hôn, vội vàng đem đường lui đều cho y tưởng tốt lắm.

“Khó mà làm được, đây chính là ta thật vất vả mới kính nhờ tỷ tỷ đi khuyên phục hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, người nhưng đừng muốn phá hỏng cho ta!” Tông Khúc Mặc ngữ không sợ người nói không ngừng.

“Gi?” Tông Khánh Lâm ngơ ngác la to. “Việc này là người yêu cầu Hoàng Thượng hạ chỉ?”

“Đúng vậy, ta, có phải hay không cảm thấy ta rất lợi hại đâu?” Tông Khúc Mặc ý cười sạch sành sanh khoe khoang nói.

“Ta..... Ta..... Ta bóp chết ngươi này bất hiếu tử!” Tông Khánh Lâm nghe vậy phản ứng đầu tiên chính là vươn tay muốn tập trụ cổ họng Tông Khúc Mặc, muốn đem đứa con làm hấn tức đến mất nửa cái mạng này xử luôn đi.

Nếu Tông Khúc Mặc bị tập trụ trong lời nói, kia hấn sẽ không là Tông Khúc Mặc. Chỉ thấy hấn nhẹ nhàng né tránh ma trảo Tông Khánh Lâm, cầm lấy trà trên bàn không khách khí uống một hớp lớn, nói: “Đừng tốn công sức như vậy, ngươi là không tổn thương được đến một sợi tóc của ta.”

Tông Khánh Lâm thế này mới nhớ tới con mình vô công phi phạm, không khỏi hối hận lúc trước vì cái gì muốn cho y đi tập võ. Nếu hấn biết trước, như vậy hấn sẽ không sẽ bị con cười ở trên đầu Cẩn rằng hận!

“Tốt lắm, cha, ngươi liền ngoan ngoãn nhận mệnh thôi!” Tông Khúc Mặc vỗ vỗ bả vai lão cha, an ủi nói.

“Ta không cần, vì cái gì con ta cùng với nam nhân thành thân a? Truyền ra ngoài, ta mặt mũi này để đâu?” Tông Khánh Lâm thực không hình tượng vừa khóc lại kêu.

Nguyên lai vẫn là vì của mặt mũi ngươi! Tông Khúc Mặc nhin không được mắt trợn trắng, rất nhanh vừa cười nói: “Hoàng Thượng ban hôn ai dám nói xấu a? Ngươi cũng đừng lo lắng mặt lại già nua thêm không chịu được.”

“Này cũng không được a, Tông gia từ nay không phải tuyệt hậu sao? Ta chết đi không mặt mũi gặp tổ tiên.....” Tông Khánh Lâm ngậm lại vẫn là tiếp tục khóc hô.

“Yên tâm lạp, tỷ tỷ đáp ứng đem nhi tử đầu tiên của nàng cho làm con thừa tự đến Tông gia, như vậy tử sẽ không vấn đề gì nữa!” Tông Khúc Mặc khó được phát huy phụ tử thâm tình, mọi thứ đều vì cha y an bài thỏa đáng.

“Nhưng là.....” Tông Khánh Lâm còn không hết hy vọng.

“Không có nhưng là, ngươi nếu không đáp ứng, hừ hừ, ngươi xem xem đây là cái gì.” Tông Khúc Mặc mặt biến đổi, từ trong người lấy ra thứ này nọ với lão cha như thế nào có chút khái niệm.

Di? Cái chuôi này cái chìa khóa hảo quen thuộc a..... Tông Khánh Lâm cầm lấy gì đó Tông Khúc Mặc ném cho hấn, *** tế quan sát đến.

“Cha cảm nhận được cái chuôi chìa khóa nhìn rất quen mắt?” Tông Khánh Lâm gật gật đầu.

“Ha ha, đây là cái chìa khóa phòng mật thất ngươi a!” Tông Khúc Mặc cười đến tà ác lại có mị lực.

“A, này như thế nào lại ở trong tay ngươi? Không đúng, ngươi như thế nào biết ta có mật thất?” Tông Khánh Lâm rốt cục nhận ra cái chuôi chìa khóa này, đây chính là căn tử mệnh hấn a!

“Ta như thế nào không biết? Ta còn biết bên trong có rượu nho tốt nhất Anh quốc tiến cống cấp Hoàng Thượng, chạm ngọc Nga quốc tiến cống, kiếm võ sĩ Nhật Bản tiến cống..... Cha, còn muốn ta tiếp tục kể ra sao?” Tông Khúc Mặc cười đến đáng yêu, hướng Tông Khánh Lâm mặt chảy đầy mồ hôi hỏi.

“Không..... Phải..... Ngươi đến tột cùng muốn thế nào?” Tông Khánh Lâm hiện tại mới chính thức lĩnh thụ nhi tử đáng sợ, trân quý phẩm này đó hấn là không có người biết đến, nhưng là con của hấn lại có thể như thế kể ra, này thuyết minh cái gì? Thuyết minh hấn lại thua bởi trong tay con trai mình! Mấy thứ này đều là đặc phái viên các quốc gia tiến cống cấp hoàng đế, hấn thừa nhận hấn là không hỏi tự thủ, ai kêu mấy thứ này như vậy đẹp mắt a.....

“Ta trong tay còn có vài cái chìa khóa như vậy, nếu ngươi không nghĩ ngày mai nhân thủ toàn kinh thành đều có một phen ngôn luận, ngươi liền cho ta đến Hoàng Phủ gia đi cầu hôn, còn có, không được cùng Hoàng Phủ tướng quân cãi nhau, muốn cho ta không thể cùng Chương thành thân như đã nói, tiền tài của ngươi đừng mong giữ được!” Tông Khúc Mặc ngoài cười nhưng trong không cười ngoan độc đánh phủ đầu.

“Ồ..... Được rồi, được rồi, nghe lời người là được.” Tông Khánh Lâm bắt đắc dĩ đành phải đáp ứng, dù sao có thể bảo trụ căn tử mệnh của hắn, có thể có được con của hoàng thượng là người thừa kế, hắn vẫn là có lời đi!

“Vẫn là cha hiểu rõ nhất ta.” Tông Khúc Mặc cao hứng ôm cổ Tông Khánh Lâm, may mắn chính mình thuận lợi giải quyết bớt một cái chướng ngại.

Chướng ngại lớn nhất — Hoàng Phủ Chính kia ngày mai còn một cửa.....

16. Chương 15

Sáng sớm, hai phụ tử Tông gia liền mang theo sính lễ trên quý tiên đến tướng quân phủ cầu hôn.

Quản gia phủ tướng quân vừa thấy là quan lớn nhất phẩm triều đình Tông thượng thư tiến đến bái phỏng, cung kính đem phụ tử Tông gia nghênh vào trong phủ, phụng trà, hầu hạ không dám chậm trễ.

Nhận được hạ nhân thông báo Hoàng Phủ Chính vừa đi vào đại sảnh liền chứng kiến một màn khiến hắn sôi máu — kia cả sảnh đường màu đỏ lễ hạ thượng hiến hách in chữ Song Hỉ, không cần nghĩ hắn cũng biết dùng để làm cái gì Hai người đứng giữa đôi lễ hạ, một người dù hóa thành tro hắn cũng nhận ra tử địch Tông Khúc Lâm, một người khác diện mạo thanh lệ phiêu dật hắn đoán đó là nam tử mê hoặc con hắn Tông Khúc Mặc!

“Tông thượng thư sáng sớm liền dâng môn bái phỏng, không biết là có gì chuyện quan trọng?” Hoàng Phủ Chính cố ý xem nhẹ cả một phòng sính lễ kia, công sự hóa hồi.

“Hoàng Phủ tướng quân người là người sáng suốt còn nhìn không ra sao?” Tông Khánh Lâm vẫn bỏ không được tật cũ, mở miệng liền bắt bẻ.

Tông Khúc Mặc kéo kéo một bên nói chuyện hướng Tông Khúc Lâm, ngữ thế uy hiếp nhìn hắn một cái, đối Hoàng Phủ Chính thở dài nói: “Vãn bối Tông Khúc Mặc ra mắt Hoàng Phủ tướng quân, hôm nay ta tới là vì chuyện hoàng thượng tứ hôn.....”

“Chuyện này ta sẽ hướng Hoàng thượng thỉnh cầu thu hồi thánh chỉ, không khiến các người bận tâm.” Xác định nam tử trẻ tuổi trước mặt là Tông Khúc Mặc, Hoàng Phủ Chính không kiên nhẫn ngắt lời nói.

“Ta nghĩ tướng quân hiểu lắm,” Tông Khúc Mặc thản nhiên cười, nói: “Ta cùng gia phụ đều đối với Hoàng Thượng tứ hôn không có ý kiến, hôm nay tới là dựa theo lễ tiết bình thường cấp quý phủ đề cập thân gia, ngày bái đường cũng cùng nhau thảo luận một chút.”

“Hoàng đường! Hai nam nhân muốn bái cái đường gì, truyền ra ngoài không làm cho người chê cười sao!” Hoàng Phủ Chính nhướng mày trợn mắt mà nói.

“Lời này sai rồi, đại trượng phu làm việc quang minh lỗi lạc không cần phải sợ người chê cười, huống chi việc hôn nhân này là Hoàng Thượng làm mai, trong thiên hạ ai dám chê cười?” Tông Khúc Mặc khuôn mặt không thay đổi phản bác nói.

“Hoàng Phủ lão nhân, người liền nhận đi, chính cái gọi là quân vô hí ngôn, Hoàng Thượng hạ chỉ có thể nào dễ dàng thu hồi?” Tông Khánh Lâm vừa thấy tử địch nhiều năm lần đầu ăn biệt, hùa theo con bỏ đá xuống giếng nói.

“Tóm lại ta không đáp ứng việc hôn nhân này, cho dù muốn ta cãi lời thánh mệnh, ta cũng muốn phản đối đến cùng!” Hoàng Phủ Chính dưới sự tức giận nói ra những lời nghịch thượng.

“Hoàng Phủ Chính lớn mật, người dám nói lời vô lễ!” Tông Khánh Lâm lại bắt đến một cái cơ hội chỉ vào mũi Hoàng Phủ Chính mắng.

“Người!” Chờ Hoàng Phủ phát hiện chính mình nói năng lỗ mãng đã thì quá muộn, chỉ có thể trợn lớn mắt cùng Tông Khánh Lâm ghè nhau.

“Tốt lắm, tốt lắm, người trong nhà trước mặt cũng đừng đem Hoàng Thượng ra bàn, chuyện nhà mình nhà mình giải quyết.” Tông Khúc Mặc chỉ biết lão cha hắn gây chuyện xấu, vội vàng hoà giải.

“Ai với các người là người trong nhà!” Hoàng Phủ Chính bất mãn cứng họng nói.

“Ta.....” Tông Khánh Lâm vừa định mở miệng cãi lại, đã bị Tông Khúc Mặc lấy ánh mắt ý bảo “Câm miệng”, nhất thời tiết khí, lui về một bên uống trà.

“Thành thông gia đương nhiên chính là người một nhà.” Tông Khúc Mặc triển khai cây quạt, vui tươi hớn hở nói.

“Hừ, ta nói cho người, ngày đó không bao giờ!” Hoàng Phủ Chính khịt mũi nói, đối hạ nhân phân phó nói: “Tiễn khách, còn có đem mấy thứ gì đó của Tông thượng thư trả về, một thứ ta cũng không hứa cho lưu lại.”

“Hoàng Phủ tướng quân xin đợi một chút.” Tông Khúc Mặc mở miệng gọi người của Hoàng Phủ Chính đang muốn đem đồ rời đi.

“Ta nghĩ điều ta muốn nói đã rõ ràng, ta sẽ không đồng ý việc hôn nhân này, cho dù người có làm cái gì cũng vô dụng.” Hoàng Phủ Chính ngữ khí rõ ràng không kiên nhẫn.

“Vậy người nhân tiện nghe xem lời ta nói có lý hay không có lý.” Tông Khúc Mặc thu hồi vẻ bất cần đời lúc trước, nghiêm túc nói.

Hoàng Phủ Chính không nói gì, đại khái là muốn nghe một chút cũng không sao.

Tông Khúc Mặc sao lại không hiểu ý tứ hần, khó thấy được một tia thấu hiểu thâm cười, ngồi nghiêm chỉnh nói: “Hoàng Phủ gia đời đời đều là danh tướng, vì triều đình, vì dân chúng đều lập được không biết bao công lao hiển hách, từ khai quốc hoàng đế triều ta đến nay liên tục nhận thụ phong trung liệt chi sĩ, là vì khen ngợi tổ tiên Hoàng Phủ gia qua các đời đối quân chủ trung thành, những gì ta nói cũng không có sai đi?”

“Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, Hoàng Phủ gia cho nên thề sống chết đền đáp Hoàng Thượng!” Hoàng Phủ Chính hai tay ôm quyền nâng cao với đầu, ánh mắt kiên định nhìn phía về hướng hoàng cung.

“Như thế xem ra Hoàng Phủ tướng quân một lòng trung can là sẽ không dễ dàng thay đổi đi?” Tông Khúc Mặc hiện tại có thể hiểu được Hoàng Phủ Chương là người thẳng thắn kiên cường là do đâu rồi, không phải nói “Cha nào con nấy” Sao?

“Hoàng Phủ gia đời đời nguyện trung thành Hoàng Thượng, sao có thể có lòng thay đổi? Chớ nói ta, Chương nhi cũng là như thế.” Tông Khúc Mặc đối Hoàng Phủ gia một phen hiểu biết làm cho Hoàng Phủ chính không thể không trực tiếp đánh giá hần, vốn có một tia khinh thường cũng biến mất vô tung.

“Chính là như thế, Hoàng Phủ tướng quân vì sao phải đối hôn nhân Hoàng Thượng ban tặng lại có dị nghị? Thậm chí không tiếc ruộng bỏ lịch sử đời đời Hoàng Phủ gia trung quân hiệu quân mà khí phách muốn kháng chỉ?” Tông Khúc Mặc hành văn liền mạch lưu loát nói ra mục đích cuối cùng.

“Chuyện này bất đồng, đây là chuyện đặc biệt, ta không thể mặc kệ con ta cùng một nam tử thành thân, tin tưởng các vị tổ tiên đối việc này cũng không có dị nghị!” Hoàng Phủ Chính không nghĩ tới hần sẽ có kế sách này, nghe vậy quả thật lắp bắp kinh hãi, nhưng hần vẫn là bình tĩnh đối đáp.

“Nếu các vị tổ tiên có thể nói những lời dị nghị đối với người, không đem người hù chết a? Hơn nữa, Hoàng Thượng nếu là loạn điểm uyên ương phổ trong lời nói, vậy người là có ý kháng chỉ, nhưng là ta cùng Chương thật lòng thật dạ đối với nhau điều kiện tiên quyết đã thành, người kháng chỉ hậu quả bất quá là chia rẽ một đôi hữu tình nhân hòa làm cho Hoàng Phủ gia vì kháng chỉ mà mắc tội danh man trá, này đối nhiều thể hệ Hoàng Phủ gia trung trinh mới là sỉ nhục lớn nhất!” Tông Khúc Mặc mỗi một tự, mỗi một câu đều nói hợp tình, hợp lý, làm cho Tông Khánh Lâm thành lú lười, Hoàng Phủ Chính lâm vào dao động.

“Người.....” Hoàng Phủ Chính muốn phản bác, lại thật lâu đều phát không ra một lời nói nào. Không thể không thừa nhận, trong lời nói Tông Khúc Mặc rất có đạo lý — hần nếu cố ý phản đối việc hôn nhân, kia không thể nghi ngờ là biến thành kháng chỉ..... Nhưng Chương nhi là nhi tử duy nhất của hần, hần không muốn hần đoạn tụ phân bào làm chuyện trở trên, hần sẽ khiến Hoàng Phủ gia trở thành tội nhân thiên cổ hay sao?

“Thôi thôi, ta chỉ có một đứa con, nếu hấn cảm thấy như vậy đối với hấn mà nói mới là tốt nhất, ta cũng nên buông tay” Hoàng Phủ Chính khoát tay, cười khổ nói.

“Thật tốt quá, tiểu tể đây sương có lẽ.” Tông Khúc Mặc hỉ thượng đuôi lông mày, vội vàng vô cùng cung kính chỉ tiếp nói.

“Ai nha nha, khối hằm cầu tăng đá người cũng có một ngày thỏa hiệp a, về sau chúng ta chính là thông gia, thông, gia!” Tông Khánh Lâm nhìn đến con mình đối phụ thân khác so với hấn cung kính hơn, trong lòng bắt đầu có điểm không công bằng, đến gần bên người Hoàng Phủ Chính ăn giấm nói.

“Hừ, không thể so người này đầu tường thảo thỏa hiệp sớm!” Hoàng Phủ Chính lập tức không cam lòng yếu thể đáp lại nói.

“... người lão đại nhân không so đo tiểu nhân, đừng quan tâm, hấn mở miệng sẽ không có lời nào hay, đừng cùng hấn chấp nhặt.” Tông Khúc Mặc nhanh chóng bịt miệng Tông Khúc Lâm, sợ hấn lại chọc giận Hoàng Phủ Chính, đem này việc hôn nhân cấp thối, vội vàng bồi cười nói.

“Quên đi, ta mới không cùng hấn chấp nhặt, cũng là người đứa nhỏ này hiểu chuyện.” Không đánh người đang cười, Hoàng Phủ Chính vẫn là hiểu được đạo lý này, đối Tông Khúc Mặc bên cạnh hấn lại tăng thêm phần hảo cảm.

“Ô.....” Bị con bán đứng Tông Khánh Lâm thật sự là khóc không ra nước mắt, là ai nói “Có tức phụ không cần cha”? Lời này đúng!

Kinh thành vui sướng, tiếng kèn Xona, chiêng trống tiếng vang khắp các hang cùng ngõ hẻm, đội ngũ đón dâu chậm rãi, hỉ kiện đồ thắm, tân lang tuần tú, chính là không thấy đáng tân nương.

Toàn bộ kinh thành đắm chìm trong không khí vui mừng phấn khởi.....

Hôm nay cử hành hôn nhân Hoàng Thượng tứ hôn, này môn quy to lớn vì khai triều tối trọng yếu, theo yết bảng thiên hạ chuẩn bị hôn lễ ước chừng một tháng, Hoàng Thượng tự mình chủ hôn không nói, hôn lễ này lại mời toàn bộ tất cả quan viên và dân chúng kinh thành, yêu cầu làm được phổ thiên đồng nhạc.

Nhắc tới hôn nhân chỗ đặc biệt nhất, kể ra là hai nhân vật chính, vì không có tân nương, song phương thành thân đều là nam tử, nhưng lại là hai đại gia công tử tiếng tăm lừng lẫy kinh thành. Thời điểm này, dân chúng náo nhiệt vây xem sáng sớm liền đổ ra đem đại lộ chật như nêm cối, thật vất vả mới từ bên trong bài trừ tách ra một con đường để cho đội ngũ đón dâu đi qua.

Đội ngũ đằng trước là đại nội thị vệ, đây là vì an toàn. Tân lang cười — Tông Khúc Mặc hưng phấn mà đối với dân chúng vẫy tay, hỉ kiện đồ thắm theo sát phía sau, đội ngũ đang hướng về phủ đệ của một tân lang khác đi tới.

Về phương diện khác ở tướng quân phủ —

“Quản gia, bọn họ không phải thật sự lấy kiện hoa đến đem Chương nhi ‘Thú’ qua cửa đi.....”

“Lão gia..... Sợ là thật sự, hạ nhân đều nhìn đến cổ kiện hương phủ lại đây.” Quản gia nơm nớp lo sợ trả lời.

“Phù, đỡ lấy ta.....” Hoàng Phủ Chính đè lại huyết Thái Dương, loạng choạng như sắp đổ.

Quản gia vội vàng dìu hấn ngồi vào ghế trên, rất an ủi nói: “Lão gia, nay là ngày vui của thiếu gia, người cần phải chú ý thân mình!”

“Không có việc gì, không có việc gì, chính là không có cách nào khác đột nhiên nhận chuyện kinh hãi thể tục như vậy.” Hoàng Phủ Chính khoát tay, bắt buộc chính mình xốc lại khuôn mặt tươi cười.

“Cha, người làm sao vậy?” Vừa tiến vào đại sảnh Hoàng Phủ Chương nhìn đến Hoàng Phủ Chính thần sắc sắc mặt không đúng, thân thiết hỏi.

“Không có việc gì, người đều chuẩn bị tốt sao?” Hoàng Phủ Chính kéo tay con qua, trong mắt khó tránh khỏi hiện lên không muốn.

“Đều ổn thỏa.” Hoàng Phủ Chương dừng một chút, nói: “Cha, về sau ta không ở, người trăm ngàn phải bảo trọng, ta sẽ thường về nhà.”

“Cha vốn thân thể rất cường tráng, ai, thật không nghĩ tới có một ngày ta gả con đi.” Hoàng Phủ Chính đột nhiên xúc động nói.

“Cái gì gả gả gả gả gả gả a, ta cũng không phải cô nương!” Hoàng Phủ Chương không thể nào không xấu hổ bừng lên, cà lăm liến “Gả” đến không yên.

“Lão gia, thiếu gia, nhân mã đón dâu đều tới cửa, hiện tại nên làm như thế nào?” Hạ nhân chạy vào thông báo nói, này không giống hôn nhân người bình thường làm cho bọn họ thực sự điểm không biết theo ai.

“Này..... dựa theo lễ tiết trước sau, hẳn là đem hỉ kiệu đón tân nương đi?” Quản gia nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi ý kiến Hoàng Phủ Chính.

“Không cần, người đi đem Tông thiếu gia cho mời vào đi.” Chính Hoàng Phủ Chính không hiểu được nên trả lời gì, Hoàng Phủ Chương liền đối với thông báo hạ nhân phân phó nói.

“Chương nhi, người đây là.....?” Hoàng Phủ Chính khó hiểu nhìn con.

“Cha, người yên tâm, ta cùng Mặc thương lượng tốt lắm, thời điểm đón dâu hẳn kị mã, từ thời điểm về phủ Thượng thư ta kị mã, hẳn tọa kiệu.” Hoàng Phủ Chương đem an bài trước đó chậm rãi nói ra.

“Như vậy cũng được?” Hoàng Phủ Chính khoe miệng hơi hơi run rẩy, không thể tin nổi.

Thời điểm đội ngũ đón dâu rời phủ Tướng quân, hóa ra tân lang lập tức đổi người. Đang lúc dân chúng chúng vây xem buồn bực, bả đầu hưng phấn ngóng nhìn cửa sổ kiệu hoa, kia chẳng phải mới chính là tân lang quân sao?

17. Chương 16

Thượng thư phủ giảng đèn kết hoa, chữ song hỉ đồ rực to lớn càng phát ra hỉ sự khoái lạc.

Trên hỉ đường, hoàng đế cao cao tại thượng tọa ngay chính đường, Hoàng Phủ Chính cùng Tông Khánh Lâm phân ra ngồi bên cạnh hoàng đế, chờ tân nhân đến hành lễ.

Hoàng Phủ Chương cùng Tông Khúc Mặc song song đi vào hỉ đường, ở trước mặt mọi người nhận những lời chúc phúc đi đến giữa hỉ đường bắt đầu hành lễ.

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

“Phu thê giao bái!”

“Kết thúc buổi lễ, đưa.....” Thái giám một câu “Đưa vào động phòng” Rõ ràng cấp tốc đè nén trở về.

“Chậm đã!” Hoàng đế đột nhiên đã mở miệng, mọi người tề xoát xoát nhìn về phía hắn.

“Nơi này không có tân nương, không cần thiết nhanh như vậy sẽ đưa vào động phòng, hai vị tân nhân đương nhiên lưu lại cùng tân khách ăn mừng một phen.” Hoàng đế không nhanh không chậm nói.

Cứ như vậy, Tông Khúc Mặc tính toán muốn đem Hoàng Phủ Chương lập tức về phòng bị quấy rối, nhận mệnh lưu lại tiếp đón tân khách.

“Tiểu Mặc, đây là hôn nê ta trao người a.” Một người y phục hoa lệ, cùng Tông Khúc Mặc có vài phần tương tự nữ nhân đi đến trước mặt hai người, quỳ rũ cười cười.

“Chương, đến ta giới thiệu với người, đây là tỷ của ta, cũng chính là Tông nương nương.” Tông Khúc Mặc mang điểm bất đắc dĩ giới thiệu tỷ tỷ hẳn một chút.

“Thần thỉnh an nương nương!” Hoàng Phủ Chương vừa nghe tới danh hiệu cung kính hành lễ.

“Ai nha, người so với Tiểu Mặc đáng yêu hơn, hẳn cũng không chịu hành lễ với ta.” Nói xong, tiem tiem ngón tay ngọc ngà liền không khách khí hướng Hoàng Phủ Chương trên mặt đánh tới.

“Tỷ!” Thấy thế, Tông Khúc Mặc lập tức đem Hoàng Phủ Chương hộ ở sau người, bất mãn kêu lên.

“Thật sự là keo kiệt, sờ một chút cũng sẽ không thiếu khối thịt, đệ đệ ta tính chiếm hữu thật mạnh!” Tông quý phi phong tình vạn chủng oán giận nói.

“Đi mau, bằng không Hoàng đế của ngươi lại nổi cơn ghen!” Tông Khúc Mặc ước gì nhanh đem tân khách đáng ghét đuổi đi, không nghĩ tới hần lão tỷ hần còn muốn như vậy chinh hần, hần dám cam đoan, tỷ tỷ đã man nhà hần nhất định hiểu rõ tâm tư hần, cố ý đến trêu chọc.

“Tử tiểu quý, ngươi đây là đánh xong trai không cần hòa thượng, dám lấy hần đến áp ta.” Tông quý phi xoa khỏi thất lưng, tay giờ cao hướng đầu Tông Khúc Mặc trạc đi, trên mặt nữ nhi gia xuất hiện ngượng ngùng.

“Ngươi cũng không phải hòa thượng, hướng hồ không phải hần áp ngươi, chẳng lẽ là ngươi áp hần a?” Tông Khúc Mặc ý tứ khác hàm xúc cười nói, ý tứ rõ ràng làm cho Hoàng Phủ Chương phía sau đỏ mặt.

“Ba hoa! Không nào với ngươi nữa.” Tông quý phi vừa then vừa giận nói, lay động chút chột dạ liền tránh ra.

Ngay tại thời điểm Tông Khúc Mặc nghĩ thả lỏng một chập, lại thêm một vị khách không mời mà đến!

“Ca, muội tử ta đã lâu không gặp ngươi! Ta mặc kệ, ngươi bồi theo ta.” Hoàng Phủ quý phi vẻ mặt ngọt ngào cầm lấy tay Hoàng Phủ Chương, làm nũng nói.

“Hảo, hảo, hảo, ca ca cũng thật lâu không gặp ngươi, ngươi muốn ta như thế nào cùng ngươi?” Hoàng Phủ Chương đổi thiên chân muội muội dù thân là quý phi lại vẫn như cũ sủng nịch nói, giống như quay về thời còn nhỏ.

“Chờ một chút, Chương không thể cùng ngươi!” không cần thận bị xem nhẹ Tông Khúc Mặc bất mãn giữ chặt Hoàng Phủ Chương, khiêu khích nhìn nữ nhân như khờ khạo lại vô cùng giảo hoạt.

“Vì cái gì? Ca ca không thương ta sao?” Hoàng Phủ quý phi nói xong, đôi mắt tuyệt mỹ lóng lánh lệ quang.

“Có chuyện gì đâu nào? Ngươi vĩnh viễn là là muội muội ta thích nhất nha!” Hoàng Phủ Chương đem nàng ôm vào trong lòng, lấy tư thái huynh trưởng an ủi.

Tông Khúc Mặc hận không thể đem sói đội lột cừu này từ trong lòng Hoàng Phủ Chương túm ra — nhìn kìa, nàng còn tại trong lòng Chương ra dấu nháy mắt với hần, nói rõ đang hướng hần khoe khoang!

“Ta chỉ biết ca ca tốt nhất.” Hoàng Phủ quý phi nũng nịu nói.

“Hoàng đế của ngươi chẳng lẽ không tốt?” Tông Khúc Mặc ở một bên nhin không được ra tiếng.

“Đương nhiên tốt, chính là không có ca ca hảo.” Hoàng Phủ quý phi vừa nói một bên dùng khuôn mặt nhỏ nhắn ở trước ngực Hoàng Phủ Chương cọ cọ, cười đến hết như trộm được bảo bối.

“Ca ca ngươi hiện tại là người của ta, ngươi nên buông tay đi!” Tông Khúc Mặc ngoài cười nhưng trong không cười nói, trong lòng đã muốn rống giận — chạy trở về bên người hoàng đế ngươi đi!

“Vẫn là Tông tỷ tỷ nói rất đúng, ngươi đánh xong trai sẽ không cần hòa thượng, qua sông đoạn cầu!” Hoàng Phủ quý phi quyết khởi miệng chỉ trích nói.

“Theo các ngươi liên luôn luôn nói cái gì không cần hòa thượng, đến tột cùng các ngươi muốn Mặc làm cái gì?” Từ này giờ Hoàng Phủ Chương vẫn không hiểu nhin không được hỏi.

“Ca ca nguyên lai còn không biết a, vậy để tình nhân ngươi nói cho ngươi hiểu, muội tử sẽ không phụng bồi.” Nói xong, Hoàng Phủ quý phi không có hảo ý nhìn Tông Khúc Mặc liếc mắt một cái, làm cho người nào đó tức giận rời đi.

“Mặc, đến tột cùng có chuyện gì?” Hoàng Phủ Chương nhìn về phía Tông Khúc Mặc, nghi hoặc hỏi.

“Này..... Chờ động lúc động phòng ta nói cho ngươi, chúng ta trước đi kính rượu các tân khách.” Đối với ánh mắt thần nhiên ham học hỏi Hoàng Phủ Chương, Tông Khúc Mặc vội vàng pha trà hồ lộng cho qua, lôi kéo hần bắt đầu kính rượu.

Đêm dài nhân tĩnh, tân khách chúc mừng cũng dần dần tán đi, tân phòng trang trí một ngày rớt cuộc thấp sáng lên, long phượng hoa chúc cao cao nhiên, bóng đôi tân nhân in lên giấy bồi cửa — cầm lấy chén rượu, hai tay giao triền, một ngụm uống cạn rượu giao bôi.

Tông Khúc Mặc buông chén rượu, liếm liếm khóe miệng, giữ chặt tay Hoàng Phủ Chương, cười tủm tỉm nói: “Chương, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, chớ có lãng phí.”

Hoàng Phủ Chương giữ giữ tay Tông Khúc Mặc, nhú mồm nói: “Chờ một chút, người còn không nói rõ ràng cho ta đâu.”

“Nói cái gì? Không có a, hiện tại là thời gian động phòng, không thể nói cái khác.” Tông Khúc Mặc ban ngày nhần đến khó chịu, thật vất vả mới vào được tân phòng, hân hiện tại mới không rãnh rỗi suy nghĩ chuyện khác.

“Mặc, người như thế nào nói không giữ lời?” Hoàng Phủ Chương đối với điểm này tỏ rõ bất mãn.

“Hảo, ta nói là được.” Tông Khúc Mặc vừa thấy sắc mặt Hoàng Phủ Chương thay đổi, ngoan ngoãn thành thật đưa tới, dù sao đến đoạn đối thoại trước giường cũng không sai.

Đi đến bên giường ngồi xuống, Tông Khúc Mặc ngoắc ý bảo Hoàng Phủ Chương cũng lại đây. Hoàng Phủ Chương mới chuẩn bị ngồi xuống, Tông Khúc Mặc đã đem hân bế lên áp đầy côi lòng.

“Đừng nhúc nhích, để cho ta ôm, chúng ta thông thả nhá!” Nghe vậy, nguyên bản Hoàng Phủ Chương ở trong lòng hân giãy giụa lập tức an tĩnh lại.

“Hảo ngoan.” Tông Khúc Mặc cúi đầu ở tóc mai hân hôn trộm một chút, tiếp tục nói: “Tỷ của ta cùng muội của người, kỳ thật giúp chúng ta một cái đại ân, Hoàng Thượng lần này tứ hôn là các nàng thuyết phục. Có nhớ hay không ngày từ biên cảnh hồi kinh, người không nói một tiếng liên ly khai?”

Hoàng Phủ Chương gật gật đầu — không có khả năng hội quên, đó là bọn họ một lần nữa bắt đầu nhận thức lẫn nhau.

“Sau là tỷ của ta thăm nhà, ta liền thuận tiện kính nhờ nàng việc này, nhanh chóng thúc đẩy hảo sự chúng ta, chính là.....” Tông Khúc Mặc đột nhiên nhớ tới tình hình ngay lúc đó, không khỏi bất đắc dĩ phiến khởi xem thường.

“Chỉ là cái gì?” Hoàng Phủ Chương ngẩng đầu nhìn Tông Khúc Mặc, thúc giục hân tiếp tục nói.

“Chính là không nghĩ tới nàng đáp ứng thật sự sáng khoái, lúc ấy ta còn cho là ta nghe lầm chứ, sau đó nàng tiến cung cùng muội muội người thương lượng, muội người cũng đáp rõ ràng, khẩn cấp nghĩ đem người, ta tác thành một đôi.” Tông Khúc Mặc vẽ mặt “Không cho phép người không tin”.

“Lại như thế nào?” Hoàng Phủ Chương không khỏi kinh hô ra tiếng, không nghĩ tới hai nữ tử này thế nhưng lại khai thông.

“Kia muốn ta.....‘Gả’ đến tông gia là ai chủ ý?” Hoàng Phủ Chương thế này mới nhớ tới luôn thắc mắc, ngượng ngùng hỏi, từ “Gả” nói được đặc biệt nhỏ giọng.

“Ha ha, khẳng định người đoán không được!” Cặp mắt Tông Khúc Mặc dạo một vòng, lấp lững.

“Nếu ta đoán không được, người nói cho ta biết không phải là được sao.” Hoàng Phủ Chương khó được biểu hiện ra một mặt tính trẻ con.

“Còn không phải muội muội người, nàng nói cha người lúc đem nàng đưa vào cung kiên quyết như vậy, nàng muốn nhìn một chút thời điểm cha gả người có kiên quyết như vậy không.” Ý tứ chính là nàng muốn trả thù Hoàng Phủ Chính không chút do dự tuyệt tình đưa nàng tiến cung.

Hoàng Phủ Chương trợn mắt há hốc mồm, một câu đều nói không được – tính cách này là của muội muội thiên chân vô tà của hân sao? Ở chung mười mấy năm, hân thật sự là một chút cũng không cảm thấy.....

“Hiện tại biết rõ ràng, chúng ta có thể.....” Tông Khúc Mặc cười đến không có hảo ý, một đôi tay cũng không nhàn rỗi, phút chốc liền tiến vào bên trong vật áo Hoàng Phủ Chương.

“Có thể cái gì a? Hắc hắc.....” Cái này đến phiên Hoàng Phủ Chương giả ngu.

“Người như thế nào có thể nói mà không giữ lời chứ?” Tông Khúc Mặc quyết khởi miệng, ánh mắt u oán nhìn hắn, bộ dáng so với Hoàng Phủ Chương nói những lời này thì cũng có lực ảnh hưởng.

“Ân.....” Hoàng Phủ Chương tự giác hổ thẹn, không nói gì mà chống đỡ.

“Muốn bồi thường ta, đúng hay không?” Tông Khúc Mặc hợp thời mở miệng, đánh vỡ trầm mặc.

Hoàng Phủ Chương bắt đầu dĩ điểm gặt đầu.

“Ta đây muốn ngươi hôn ta một chút.” Tông Khúc Mặc cười đến giảo hoạt, chờ Hoàng Phủ Chương chủ động.

Hoàng Phủ Chương vừa nghe, ngay lập tức hai bên tai nóng lên. Cúi đầu từ chối hồi lâu, hần ngẩng đầu nhẹ nhàng mà ở trên mặt Tông Khúc Mặc xẹt qua 1 nụ hôn, nhẹ như hồng mao.

Tông Khúc Mặc bất mãn hét lên: “Kia chỉ hôn như vậy, bình thường thời điểm ta hôn người đều là hôn môi, ta hiện tại cũng muốn!” Vươn tay chỉ, để gần môi mình.

“A?” Hoàng Phủ Chương cái này ngay cả cổ đều đỏ, khẽ cắn môi, nhắm mắt lại, đem đôi môi non mềm đỏ mọng chính mình triển lên người Tông Khúc Mặc khiến hắn cười đến vui vẻ.

Ban đầu, bốn phiến môi chính là như vậy gắt gao dán nhau, Tông Khúc Mặc cũng không động, hắn phải đợi Hoàng Phủ Chương chủ động. Nhắm mắt không thấy người trước mặt, Hoàng Phủ Chương bởi vậy cũng can đảm lên, thử vươn đầu lưỡi khẽ liếm giao điểm giữa hai cánh môi tách ra, lướt qua hàm răng chỉnh tề, tham tiến trong miệng Tông Khúc Mặc.....

Đầu lưỡi tìm tòi tiến trong miệng Tông Khúc Mặc, lập tức bị hắn đoạt lại quyền chủ đạo, Hoàng Phủ Chương cả kinh mở hai mắt, lại tại một khắc bị hôn như si như túy.....

Hai người thăng thần thành khẩn lẫn nhau, chỉ có Hoàng Phủ Chương cảm thấy ngượng ngùng, Tông Khúc Mặc cúi đầu thưởng thức thân thể người bị hắn đặt dưới thân, neho mắt cười đến tham lam.

“Ân.....” Chịu được xâm nhập bất thường, Hoàng Phủ Chương khó nhịn phát ra rên rỉ ngượng ngùng.

“Hảo bổng, hảo bổng, hảo bổng, Tiểu Chương nơi này thật thoải mái.....” Cảm thất lưng Hoàng Phủ Chương, Tông Khúc Mặc trước sau kịch liệt chớp nhoáng cứng lên, sáng khoái lên tiếng.

“Dừng..... Cảm mềm..... A.....” Hoàng Phủ Chương cùng lúc muốn ức chế tiếng rên rỉ phiến lòng, cùng lúc còn muốn đối phó Tông Khúc Mặc lời nói không hề kiêng dè.

“Không quan hệ, đêm nay là động phòng của chúng ta, Tiểu Chương không cần như vậy không hiểu phong tình nha.” Tông Khúc Mặc đem phân thân hoàn toàn rời khỏi trong cơ thể Hoàng Phủ Chương, vừa nhấn mạnh trọng điểm đỉnh trở về, đối lấy Hoàng Phủ Chương rốt cuộc áp chế không được cúi đầu thở gấp, cũng vô lực lại đi phản bác lời hắn nói.

“A.....” dục vọng nóng cháy bắn vào trong cơ thể Hoàng Phủ Chương, Hoàng Phủ Chương thân thể nhất thời co rút, cũng phóng xuất dục vọng yêu dục.

“Tiểu Chương không cần ngủ, chúng ta lại đến!” Tông Khúc Mặc kéo Hoàng Phủ Chương mê muội ngủ gật, thề phải quý trọng mỗi một khắc đêm động phòng hoa chúc.

“Từ bỏ.....” Hoàng Phủ Chương ôm lấy chân, sống chết không chịu đứng dậy,

Đưa tấm lưng trơn bóng về phía người nào đó liều mạng muốn chiếm đoạt.

“Người không nên cử động là tốt rồi, có việc vi phụ lao lực phục vụ.” Nhắm ngay mục tiêu, Tông Khúc Mặc như trước gắng gượng đem phân thân đẩy mạnh giữa mật huyết nửa khép hờ của Hoàng Phủ Chương.....

Xem ra cách Hoàng Phủ Chương cùng chu công ước hội còn thật sự quá sớm!

Nguyệt nhi lặng lẽ lấy mây đen che mặt, để tránh đem tân nhân đêm động phòng hoa chúc toàn bộ rơi vào trong mắt, lưu cho tân hai người thời gian ngọt ngào.....

Hoàn Toàn Văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hi-quan-nhap-hoai>